

GROOVE

Nummer 1 • 2009 Sveriges största musiktidning

Deathstars • Ida Redig • Micaela
Cihifil • Prenumeranter för
Unik CD
Knivderby • Bobbin • Bunn • Postie Stof • Postie Stof

ANNA JÄRVINEN

Andras öden och egna

MANDO DIAO

Behöver inte göra sig till

Hammerfall

Fever Ray

Knivderby

The Prodigy

Fight Like Apes Djuret
Momofoko Henok Achido
Jonathan Johansson
Björn Yttling Franke

18 JULI - FOLKETS PARK - HULTSFRED

METALLICA

+SPECIAL GUESTS
FLER BAND KOMMER ATT ANNONSERAS

COMING SOON TO YOUR WORLD...

WWW.SONISPHEREFESTIVALS.COM

K 2

Biljetter finns att köpa via www.ticnet.se, tel: 077-170 70 70 samt alla Ticnet- och ATG-ombud.

Om att vara **ETT**
FÄR när man
vill vara **EN**
FÄGEL.

Nour El-Rafai
www.riksteatern.se
Vital
www.riksteatern.se

HUMORAFTON MED:
HUMORAFTON MED:

**ALLA VÄRA
VÄRA VITRA**

RIKSTEATERN
75 ÅR

Foto: Mikael Thunberg, Carl Erik, Björn, Bildbyrå

- 7 **Fight Like Apes**
- 7 6 frågor till **Björn Yttling**
- 8 **Livet före döden**

ELIN BERGE

- 8 **Fever Ray ▲**
 - 10 **Blågult guld**
- Henok Achido
Djuret
Momofoko
Jonathan Johansson

CAROLINE ROOSMARK

- 12 **Hammerfall ▲**
- 15 **The Prodigy**
- 16 **Mando Diao**
- 18 **Knivderby**

JHENGSTRÖM

- 20 **Anna Järvinen ▲**
 - 22 **Recensioner**
- Live: Franke
Album, DVD + Böcker
- 31 **Groove CD 1 • 2009**

Framtiden är nära

Alltså, jag är otroligt nyfiken på att se hur musik kommer att distribueras framöver. Kommer alla artister att kunna få betalt för sin musik? Är det till och med så att artistrycket är framtidsbranschen i den globala recessionens bakvatten? Med en marknad så gigantisk som tekniken serverat på guldfat finns ju i alla fall chansen. Hur kommer det egentligen att funka om 20 år?

I historieböckerna kommer 00-talet sannolikt att refereras till som en övergångstid, en nödvändig fas i den tekniska utvecklingen. Alla andra teknikskiften har ju funkade för artisterna, kassettbanden dödade exempelvis inte musiken. Branschen (och därmed artister) har snarast kommit starkt ur kriserna, teknikutveckling innebär om något oftast ett än större genomslag på marknaden. Frågan nu är väl bara om de slår i taket när alla kan få ut sin musik i hela världen via webben. Vart ska utvecklingen ta vägen efter det, liksom? Rakt in i ett mikrochip i hjärnan?

Hur som helst – vi verkar ju gå ifrån albumtänket vad artisterna än säger, och vips så är vi tillbaka i nån slags singelmarknad igen även om de fysiska produkterna är borta. Det var ju så det startade en gång, i mitten av 1900-talet, att en låt på en plastbit kallades "a record". Låten är tillbaka i fokus igen. Mer än någonsin. Kanske kommer bara vi 60- och 70-talister att sakna låtsamlingar kallade album?

Jag har nog aldrig sett en riktig "stenkaka", dåtidens utskrattade media, men jag har ett bra gäng andra älskade gamla artefakter i bokhyllorna kallade CD-skivor och LP-skivor. Och vem har det om 20 år? Plötsligt känner jag mig väldigt gammal...

GARY LANDSTRÖM
gary@groove.se

Omslagsbild
Mattias Elgemark

Groove är en oberoende musiktidning som ges ut av Musiktidning i Göteborg AB.

Groove
Box 112 91
404 26 Göteborg

www.groove.se
myspace.com/magazinegroove
groove.9mv.com
Telefon 031-833 855
Elpost info@groove.se
Plusgiro 18 49 12-4

Chefredaktör & ansvarig utgivare
Gary Landström, gary@groove.se

Redaktör svensk musik
Johan Lothsson
johan@groove.se

Layout
Henrik Strömberg
hs@groove.se

Annonser & Groove-CD
Per Lundberg GB
per@groove.se
0735-43 59 66

Groovearbetare i detta nummer

Mats Almegård	Andreas Häggström
Oscar Anderberg	Robert Lagerström
Christian Andersson	Mattias Lindeblad
Dan Andersson	Daniel Magnusson
Ysabel Arias	Mikael Malmberg
Roger Bengtsson	Maria Petersson
Mathilda Dahlgren	Emma Rastbäck
Julia Dinome	Thomas Rödin
Nina Einarsson	Björn Schagerström
Mattias Elgemark	Magnus Sjöberg
Fredrik Franzén	Mathias Skeppstedt
Klara Grape	Daniel Swedin
Anna Gustafsson	Anders Teglund
Torbjörn Hallgren	Carl Thunman

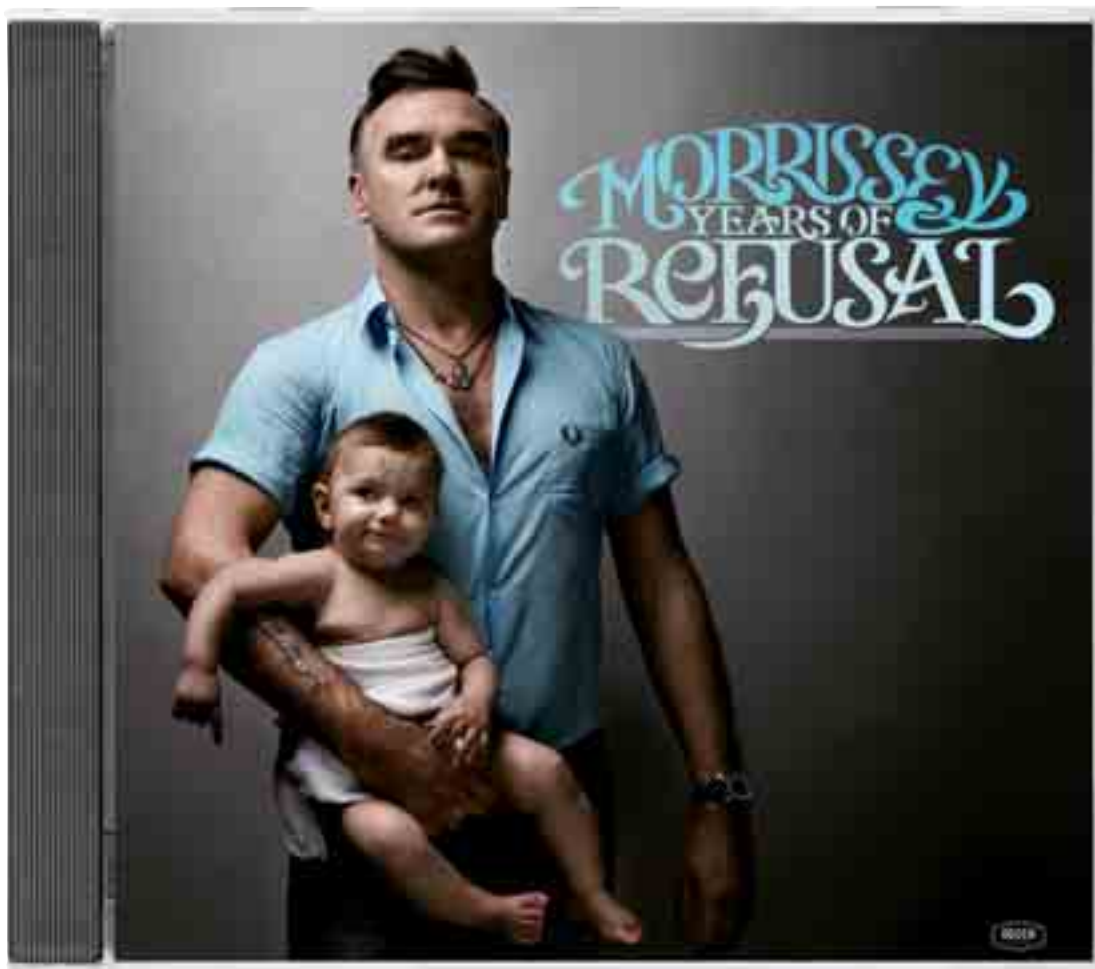
Praktikanter **Camilla Käck, Fredrik Wetter**

Tryck **VTT Grafiska**

ISSN 1401-7091

Åsikter uttryckta i denna publikation är antingen skribenternas eller de intervjuades och speglar nödvändigtvis inte den ansvarige utgivarens, redaktionens eller annonsörers åsikter. För icke beställt material ansvaras ej. Citera oss gärna, men ange då Groove som källa. Alla rättigheter är reserverade. För beställt material köper Musiktidning i Göteborg AB all förfoganderätt. Allt material lagras elektroniskt och publiceras på internet, eventuellt förbehåll mot detta måste göras före publicering. Tävlingsdeltagare svarar själva för eventuellt vinstskatt.

Just nu på Åhléns!
Välkommen in.

Morrissey. CD 179:-

Mando Diao. CD 185:-

Markus Krunegård. CD 159:-

Sahara Hotnights. CD 185:-
Släpps 25/2

White Lies. CD 185:-

PS. Du kan även ladda din mobiltelefon från 100:-

Album ute 18 mars

METALTOWN

GOTHENBURG 2009

Slipknot

MARILYN MANSON

DISTURBED

Volbeat ^(dk) Children Of Bodom ^(fin)

DIR EN GREY ^(sp)

girugamesh ^(sp) Mucc ^(sp)

Dragonforce ^(dk) Trivium ^(us)

Napalm Death ^(uk) Pain ^(o)

August Burns Red ^(us) Bring Me The Horizon ^(us)

Municipal Waste ^(us) Dead By April ^(us)

Bolter ^(us) Pilgrimage ^(us)

Frihamnen Göteborg 26 & 27 Juni

Skriptor: www.metaltown.se | Anledningen: 11 till 14 dagar före
www.kulturbolaget.se | www.pkmusik.se | www.gothen.se

www.metaltown.se

KULTURBOLAGET, PK MUSIK & ET CONCERTS PROUDLY PRESENT

Deep Purple

TRÄDGÅRDSFÖRENINGEN
GÖTEBORG 15 JULI

Biljetter: Ticnet 077-170 70 70,
www.ticnet.se, alla ATG-ombud samt
sedvanliga lokala förköpsställen.

www.kulturbolaget.se | www.pkmusik.se

WWW.DEEPPURPLE.COM | WWW.MYSPACE.COM/DEEPPURPLE

Som en bra replik i en usel film

Jamie sitter på McDonald's och jag hör inte ett ord av vad han säger. Men han knallar ut i Londontraffiken och samtalet kan börja.

– Vi spelade här igår, riktigt bra spelning, men nu är man lite sliten.

LULU FORBERG

FIGHT LIKE APES består förutom Jamie på keyboard av Adrian på trummor, May-kay på sång och Tom på bas.

– Vi har provat med gitarr men det funkade inte, det lät faktiskt mycket mildare med gitarr så vi har fortsatt att köra utan. Det är inte så att det är en grej att vi inte ska ha gitarr, det är mer att vi har ingen aning vad en gitarrist skulle spela. Vi älskar gitarrband, och jag började köra min keyboard genom en massa gitarrpedelare så den låter väl lite som en gitarr kanske. Och nu slipper vi lyssna på nån som stämmer och slipper bära högtalare.

Fight Like Apes bildades 2006 i Dublin av medlemmar från flera lokala band. De hade tröttnat på sina band och bestämde sig för att försöka tillsammans.

– Vi spelade runt lite och alla hatade oss vilket var anledning nog för oss att fortsätta. Men det tog ett bra tag innan

folk slutade lämna spelningar utan kom till dom istället.

Året efter kom två EP:s och 2008 ytterligare två innan debutplattan *Fight Like Apes and the mystery of the golden medallion* släpptes i slutet av året.

– John Goodmanson är en av våra favoritproducenter, han har producerat band vi älskar som Bikini Kill och Sleater-Kinney och han ville vara i Seattle så vi åkte dit. Vilket var bra för då var vi tvungna att leva ett annat liv och bara leva skivan i en månad, vilket jag tror gjorde den bättre. Alltid bra att vara tvingad till nåt.

Vad är skillnaden mellan den och era EP:s?

– Våra EP:s är något helt annat, dom är inspelade live när vi haft tid, dom är helt och hållet gjorda för att säljas på konserter så vi har nåt att leva på. Men det är egentligen bara demos.

Fight Like Apes har en tendens att ha långa och ofta väldigt ironiska låt- och skivtitlar, ta till exempel EP:n *David Carradine is a bounty hunter whose robotic arm hates your crotch*, eller varför inte låten *I'm beginning to think you prefer Beverly Hills 90210 to me*.

– Vi tycker bara att det är kul att tvinga folk på radion att säga dom sakerna. Och sen kommer frågan, kommer dom att förkorta dom och i så fall till vad? Men det är bara ett skämt för oss och nåt vi definitivt kommer att fortsätta med.

Var fick ni namnet Fight Like Apes ifrån?

– Nyinspelnigen av *Apornas planet* är en fruktansvärt usel film och vi är svaga för dåliga filmer, men även trots den var så dålig så fanns det en bra replik i den: "Fight like apes". Och om det finns en riktigt, riktigt bra replik i en annars riktigt usel film så är det nåt vi vill vara.

MATHIAS SKEPPSTEDT

SEX FRÅGOR TILL

Björn Yttling...

som har producerat skivor åt artister som Anna Ternheim, Lykke Li, Primal Scream och Sahara Hotnights. Den 27 mars släpper han albumet *Living thing* med det egna bandet Peter, Bjorn and John. En skiva bandet har producerat ihop.

Vad händer just nu?

– Vi håller på att repetera inför vår kommande världsturné. Och det är lite komplicerat när man har en ny skiva. Vi är bara tre personer live på scenen och ibland kan det vara lite lurigt med vem som ska spela vad.

Hinner du ha någon i studion nu?

– Jag håller på att spela in en australiensisk tjej som heter Sara Braston och förutom det skriver jag lite låtar.

Hur får du tid över till dina egna musikprojekt?

– Ja, det är... övermänsklighet. Jag hittade ett piller som gör att jag kan jobba hur mycket som helst. Jag hittade det i Jocke Åhlunds väska. Han är min mentor.

Berätta lite om nya skivan!

– Den är lite mer tysk än förut och med det menar jag lite mer synthverkstad. Det är även en mörkare skiva och kanske lite mer sväng.

Tror du att *Nothing to worry about* kommer att bli en ny *Young folks*?

– Nej, jag tror det kommer att bli en helt egen genre. Abnal beat hiphopindie.

Om du var ett musikinstrument, vilket skulle du vara då?

– Jag skulle vara en mungiga. Med en stabil ram och en distad ganska enförmig touch. Jag har en väldigt selektiv musiksmak. Jag vet vad jag gillar.

CAMILLA KÄCK

Fler artiklar & recensioner

www.groove.se

Livet före döden

Vid årsskiftet ska det alltid summeras musikår. Jag gillar det inte. Jag vill bort från summeringarna eftersom de påminner mig om döden. En summering kräver att något är över, dött, förbi. Jag ogillar döden. Den är hemsk. Hemskare än livet. Men på något sätt kan döden ge oss perspektiv på livet före döden, ett perspektiv som är livsviktigt.

Fjolåret var ett bedrägligt och underbart musikår. Underbart för att e.s.t släppte den oerhörda skivan *Leucocyte*. Bedrägligt för att det blev deras sista. Det är så tragiskt att jag saknar ord. Jag saknar sällan ord.

Leucocyte får mig att tystna. Skivans livstema kunde knappast varit mer slående. När jag lyssnar på den tänker jag bara på livet och den hjälper mig att hantera det förgångliga. Den får mig att tänka på vår vardag, på hur vi stretar på jämte en ständigt växande klädhög; och hur det är när man har tvättat och sorterat

Anders Teglund

strumporna – att de aldrig går ut jämnt i par – och då fnissar man åt Seinfelds skämt om hur strumpor alltid försvinner i tvätten, och så känner man sig vardagsduktig och fylld av referenshumor.

När jag lyssnar på *Leucocyte* kan jag inte stänga av. Den är inte menad att stängas av, det går bara inte. Livet ska inte stängas av innan sista tonerna ljudit klart, liksom. Slutet av *Premonition* påminner om Mayhems senaste album *Ordo ad chaos*, lika hårt och med samma märkliga ekon. Albumets ondska drar ner mig i livsångest; avslutande låten *Leucocyte* är en resa från helvetet till snöfallen, efter pianots undervattenseko gör basen sträva siren ljud, och jag får ont i magen och försöker tränga bort dödstankarna...

Och det är viktigt att byta tandborste med jämna mellanrum.

Och hos frisören masserar de in schampot i hårbotten och först är det svårt att slappna av för porlinet är kallt i nacken, men sedan blundar man och mmm-ar lite grann åt frisören och säger åh så skönt med lite massage, det behövde jag verkligen och får till svar att det ingår i priset.

Och man orkar inte hata så mycket som man skulle vilja, men det finns lite hat kvar så det räcker nätt och jämnt åt Connex, som nu bytt namn till Veolia för att slippa undan, de djävlarerna. Och man zappar förbi något från England och tackar gudarna för att engelsk vardag verkar värre.

Och inom en växel drömmar som dödas av världen utanför, och förr eller senare dör också ens närmaste. Och när man lägger sig om kvällarna undrar man hur folk har det egentligen, men när man vaknar så tänker man bara på sig själv igen.

Jag gillar inte att summera. Att summera är att acceptera att något är över.

Ad mortem. Ad infinitum.

Anders Teglund spelar i *Convoj* och *Cult of Luna*

FEVER RAY

Släpper inte in, stänger inte ute

När syskonen Karin och Olof Dreijer återvände hem 2006 hade de investerat sju år av sina liv i *The Knife*, vilket resulterat i tre album, guldkivor, Grammisar och spektakulära konserter. Att båda behövde lite tid för sig själva behöver man inte ens ha syskon för att förstå.

ATT VARA LITE TRÖTT är dock inte det samma som att ha tröttnat, och det bevisar nu syster Dreijer i rollen som Fever Ray, soloprojektet som snarare framstår som en logisk utveckling av hennes tidigare erfarenheter än en brytning med dem.

– Man lär ju sig med tiden att ta vara på sina idéer på ett mer effektivt sätt, att förfinas sitt uttryck så att säga, förklarar Karin då jag ringer och står mitt under pågående repetitioner inför den kommande turnén.

Så du tycker alltså att du blir bättre och bättre?

– Jag tycker det ja, säger hon och jag kan nästan höra hennes leende genom luren.

Denna utveckling har medfört att *The Knifes* musik med åren blivit alltmer skev och ljusfattig, och i Fever Rays skepnad tar nu Karin konceptet ytterligare ett steg eller två.

– Jag tror att det där är något jag alltid varit intresserad av, men inte riktigt vetat hur jag ska göra, vilka medel jag ska använda för att komma dit. Men, som sagt: ju mer man arbetar med det, desto bättre blir man på att få saker i linje med dom idéer man har i huvudet.

Hon vill dock inte gå så långt som att kalla sin musik för surrealistisk.

– Nej, det här är nog min bild av verkligheten ändå. Jag tycker att den är väldigt

realistisk, fast mer på ett känslomässigt plan. Istället för att förklara att jag går till affären och köper ett paket mjölk, försöker jag göra musik om hur det känns att gå till affären dag efter dag.

Och man kan dra paralleller mellan hur Karin pratar, hur hon presenterar sig själv och hur hennes musik låter. Det löper en röd tråd från tankeväckande snarare än förklarande svar, vidare genom den maskerade scenpersonligheten, till de kryptiska texterna och den förvirrade rösten, omsorgsfullt dränkt i elektroniska effekter.

– Jag tycker själv att jag är tydlig, men jag vill ju samtidigt att det ska vara möjligt att ta sig in i musiken, att det ska finnas öppningar för andra människors upplevelser också.

Det handlar alltså om en varsamhet för att inte utesluta eventuella tolkningsmöjligheter. Det rör sig om en ovilja att ta ifrån lyssnaren möjligheten att placera sig själv i musiken, att bli en del av den, och just det förklarar kanske också varför fler och fler faller för hennes musik, trots att den blivit alltmer snarig med åren.

– Jag tror att i och med att man hållit på så länge, så har det också funnits mer tid för folk att hitta till en. Tror jag... Eller du, jag vet faktiskt inte riktigt... Skivan är ju inte ens släppt än. Jag vet inte vad som kommer att hända med den.

Men det är väl ändå fantastiskt att du kan göra precis den musik du vill, släppa den på ditt eget skivbolag och likväl ha pengar att betala hyran?

– Jo, men så är vi ju också bara två personer i *The Knife*, som båda jobbar dygnet runt, skrattar hon. Vi har inte så lång framförhållning heller. Vi tar ett halvår i taget.

Karin vägrar dock låta det påverka hennes engagemang.

– Det här måste vara min heltidssysselsättning, speciellt eftersom jag har barn. Jag skulle aldrig kunna ha ett brojobb och göra musik samtidigt. Det skulle det inte finnas tid till, så jag gör bara det här så länge det går runt.

Jag frågar vad hennes barn tycker om musiken, som ju ofta beskrivits som spöklik, men ångrar mig i samma sekund, orolig för att ha trampat över. Karin verkar dock snarast mindre reserverad och svarar hjärtligt:

– Dom har ju varit med om det här sedan dom föddes, så dom är rätt vana vid det här laget. Dom säger väl mest: "Men mamma, ska du klä ut dig nu igen?"

Så videon till *If I had a heart* är inte barnförbjuden där hemma?

– Nej. Min yngsta dotter tyckte att jag såg ut som någon i *Kiss*, och det tyckte hon ju så klart var väldigt häftigt.

FREDRIK FRANZÉN

olle ljungström

NYTT ALBUM

sju.

CD och download.

4 mars 2009.

Sju · Blända livet · En förgiftad man · Svenskt stål
Jag äger något du inte har · Uppröra · MC 7
Hjältar · Försökskanin · Kastrull
Mina blommors mamma

ERIK SVENSSON

Henok Achido

Ingen färsking

Stödjhulen har kommit av för Henok Achido och han har nått en tidpunkt där allt verkar gå som det ska. Efter en sju år lång dvala är han tillbaka, med sitt jämna och tajta flow över genreöverskridande beats visar Henok Achido att han är någon att räkna med.

Singeln *Fly fresh* kom förra året och blev genast hypad, inte bara här hemma där den spelades mycket på radio och blev veckans hitvarning på ZTV, amerikansk bloggmedia blev även de Henok Achido-frälsta.

– Det känns stort att hamna på samma sidor som artister man själv ser upp till. Att man har samma trovärdighet.

Andra singeln *Pusher* som gästas av Sophia Somajo kom nyligen ut och debutskivan *Almaz charming child* släpps snart. Skivan har tagit mer än två år att färdigställa. Några av de som producerat är Dj Large, Filthy från duon Afasi och Filthy, Sakis och Stoffe från Fattaru.

– Vi har suttit tillsammans och gjort beats, men jag har alltid varit hjärnan bakom. Skivan är strukturerad så att varje låt inte låter lik den andra. Det är olika musikstilar som blandas. Från pop, electro till alternativt och psykedeliskt.

Det har varit mycket påtryckningar genom åren om att Henok skulle släppa en skiva. Men han har tagit det i sin egen takt och verkar nöjd med resultatet.

– Jag har tagit och använt tiden till att slipa på min stil. Det har varit väldigt viktigt för mig att släppa musik som jag tror på och inte bara för att synas. Det är något jag måste kunna leva med. Jag är glad att det tog så lång tid för jag är jävligt nöjd.

Almaz charming child är en titel med en liten twist enligt Henok. En bild från hans barndom gav honom idén och debutplattan är allt igenom självbiografisk.

– Istället för att skivan bara skulle heta *Henok Achido* efter mig själv så valde jag att kalla den *Almaz charming child*, för det är ju jag.

Musiken har alltid funnits i familjen och Henok har alltid haft det som en dröm att jobba med. Varför just hiphop?

– Varför inte? Det är något som faller sig naturligt, kanske inte alltid min favoritmusik, men det är framför allt något jag kan och gör bra.

YSABEL ARIAS

HENRIK STROMBERG

Djuret

Motvillig göteborgspop

Den förträffliga orkestern Djuret gör spretig popmusik på svenska och kommer, förstås, från Göteborg. Och de har ärats genom fin uppmärksamhet på Subculture, en musiksajt kopplad till klädmärket Fred Perry. Ja, ni vet vad jag pratar om. Ett klädmärke som får glädjetårarna att svämma i ögonen på generationer av popoffer, mods och punkare.

– Den uppmärksamheten har nog förvånat oss mer än någon annat. Men visst, det har betytt ganska mycket också, säger Erik Berndtsson.

Det är han som är Djurets mun och hjärta. Textförfattaren, sångaren. Hjärnan i gänget, om ni så vill. Den här unge mannen har en penna lika tuschsvärtad och välvässad som vilken Håkan Hellström-figur som helst. Vi har alltså att göra med ett band som bjuder oss bitterljuv lyrik om alkohol, brustna hjärtan och trasiga festnätter i horkvarteren.

– Jag har aldrig riktigt förstått det där. Men om en etikett är absolut nödvändig så tillhör vi väl den där på något sätt, säger Berndtsson inte helt utan motvilja.

Djuret var från början tänkt som hans soloprojekt, men har nu vuxit med gitar-

risten Antonio Hallongren, basisten Alex Jubell och batteristen Jonas Abrahamsson. Officiell konsertdebut begick man hösten 2008.

– Vi har legat lite lågt med konserter ett tag för att kunna spela in lite nya låtar, men nu har vi ett par halvklara bokningar på klubbarna i stan. Vi har inte gjort så stor grej av bandet, vi har varken haft någon form av releasepartaj eller tryckt upp någon EP utan vi har bara slängt upp låtar på Myspace och låtit folk få lyssna där.

En klok strategi verkar det. Nebras-kabaserade alternativbolaget Series 2 har med Djuret-låten *Island* på sin senaste samlingskiva och bandets albumdebut sker med största sannolikhet på ett London-baserat indiebolag.

– Ja, det är lite konstigt eftersom vi sjunger på svenska. Men det verkar finnas en ganska stor indiepopscen i London, även för svenska band. Men roligast hittills var när en snubbe från Filippinerna ville spela våra låtar på sin The Clash-radiostation. Han frågade om vi ville komma ner dit och gäst-DJ:a också.

DANIEL SWEDIN

Momofoko

Sväng för dansgolvet

Det mesta vad det gäller det Malmöbaserade sexmannabandet handlar om att det ska kännas bra.

– Det vi vill förmedla med vår musik är att man ska vilja dansa. Själva ursprungsidén bakom musiken är ju att det ska gå att röra sig till den, säger basisten Calle Tuveesson.

Den där speciella danskänslan har Momofoko lyckats bra med. De låter mer som en elektronisk dansgrupp än ett rockband. Samtidigt hör man klart och tydligt att musiken inte är gjord med hjälp av någon dator, utan på det gamla klassiska viset. I replokalen. Med gitarr, trummor och sånt. Gitarreerna gör helt klart soundet skitigare och låten *Control* som ligger uppe på bandets MySpace låter roligare än namnet som känns en smula sökt.

Men det är inte helt enkelt för Momofoko att få den tid de behöver till att repa. Några av medlemmarna pluggar, en av dem jobbar på andra sidan sundet. Percussionisten Samuel Öhrn studerar till sjökaptan och befinner sig för närvarande på en båt mellan Trelleborg och Travemünde.

Hittills har Momofoko spelat in tre låtar, varav två ligger på deras MySpace. I skrivande stund befinner de sig i studion. Senare i vår ska debutskivan vara klar och den kommer att släppas på bandets egna etikett. Skivan kommer enligt bandet själva bygga mycket på trummorna.

– Percussion kommer vara en viktig ingrediens i låtarna, det är dom som ger oss mycket av vårt sound, säger sångaren Mårten Holst.

Det finns ett speciellt driv både vad det gäller musiken och idén bakom bandet. Mårten och Calle ger båda intrycket av att det är nu det gäller. Skivan är på gång, sedan vill de ut och spela på klubbar runt om i landet. Momofoko hoppas innerligt att DJ:s kommer vilja spela deras låtar ute på dansgolven.

– Vi vill gärna göra remixar och tolkningar av andras låtar någon gång. Sen hade det också varit skoj om någon artist ville göra techomixer av vår musik, säger Calle Tuveesson.

KLARA GRAPE

Jonathan Johansson

Andlig popsynt som träffar rätt

Jonathan Johanssons *En hand i himlen* är en av de finaste svenska popsinglarna på länge: 80-talstintade syntar, skånskt klingande allvarsam sång och självklar melodikänsla.

– Vi hade hållit på länge, länge, länge i studion och kört fullständigt fast. Så en dag släpade jag med mig en gammal Yamaha DX7:a och då lossnade det. Det färgade av sig på hela skivan.

– Ja, jag skyller på synten, den är ju ändå från 80-talet.

Det är hans andra fullängdare, den första heter *Ok, ge mig timmarna*, och finns inte att få tag på längre.

Känns den nya skivan som en omstart från noll?

– Ja. Det är nu det händer på riktigt. Den förra skivan var väldigt nyttig, jag lärde mig mycket och eftersom det inte blev ett break då så har jag fått trampa vatten och mogna för att kunna göra riktigt bra grejer nu.

Jonathan Johansson beskriver *Ok, ge mig timmarna* som en klassisk indie-

gitarrplatta, om ungdomsångest. Nu utgörs det musikaliska fundamentet av syntar och trummor.

När jag lyssnar på din musik får jag känslan av att texterna är väldigt viktiga för dig?

– Det är dom verkligen. Jag har arbetat länge för att få rätt anslag, känsla i dom. Det finns en undergångstematik som smugit sig in. En känsla av att vi håller på att paja det här stället, samtidigt som det finns en andlig dimension. Texterna handlar väldigt mycket om mänsklig oförmåga till allt möjligt.

Finns det något hopp i låtarna?

– Ja, det finns mycket rytm, mycket ljus i musiken, så jag tror att eftersmaken kommer vara hoppfull, även fast texterna är ganska svarta.

Jonathan Johansson är uppväxt i en religiös miljö i Malmö. Bakgrunden inom kyrkan har bidragit till att musiken blivit ett självklart inslag i hans liv och givit honom andra perspektiv.

– Klivenheten som det innebär att ha en fot i en postmodern tid och den andra

i en frikyrka är en ganska krånglig ekvation att få ihop. Kampen däremellan har betytt mycket för vad man grubblar på och skriver om.

Jonathan Johansson gillar inte plakatkonst, vare sig det handlar om politik eller religion.

– För mig är det ingen skillnad mellan The (International) Noise Conspiracy och ett kristet missionsband. Dom skulle lika gärna kunna gå och dela ut pamfletter på tunnelbanan, det är inget jag går igång på.

Men var går gränsen mellan personligt politiska texter och när det blir för mycket?

– Jag tror att man känner det när någon gjort någonting och åsikterna tar över. Om man pratar om Bob Dylan och hans låt *Masters of war* så är ju det en oerhört politisk låt som uppviglar en massa känslor och ger uttryck för en enorm vrede över sakers tillstånd men den får inte mig att tänka på Lars Ohly.

BJÖRN SCHAGERSTRÖM

Förändras precis lagom

Det var två händelserika år sen sist. Hammerfall, ett av Sveriges mest framgångsrika hårdrocksband, är tillbaka med albumet *No sacrifice, no victory*. Trots världsturnéer, folkliga framgångar och avhopp är målet fortfarande det samma som när bandet bildades inför en rocktävling 1993; att göra den ultimata heavy metal-plattan.

CAROLINE ROOSMARK

”DET ÄR VERKLIGEN jättekul att ni är med”, ropar P3:s Pia Kalischer från parkettplats till bandmedlemmarna uppe på scen.

Det är dagen innan Sveriges Radios stora fest P3 Guld och musikchefen verkar mer än nöjd med sin bokning. Det är ett rutinerat gäng som spelar igenom nya alstret *Any means necessary* inför morgondagens världspremiär. En gång för ljudet, en för ljuset och en gång för att kameraåkningarna ska sitta. Att uppträda inför publiken på Scandinavium och svenska folket hemma i tv-sofforna är något stort för många av artisterna på galan, men för HammerFall har den här typen av framträdande blivit en naturlig del av det de gör.

– Vi har inte ägnat en tanke åt att anpassa vår musik för att nå en bredare publik, säger bandets gitarrist Oscar Dronjak när vi sitter i en soffa backstage med varsin mineralvatten i en ödslig del av arenan efter genrepet.

Han syftar på *No sacrifice, no victory*, som är bandets första skiva sedan sångaren Joacim Cans seger i TV4:s folkliga lördagsunderhållning *Körslaget* i maj förra året.

– Det låter kanske lite självgott att säga det själv, men vi har integritet. Det har vi haft ända sedan starten.

För ett par år sen fick Hammerfall en vapensköld i present av sitt tyska skivbolag. ”En miljon sålda album”, löd inskriptionen. Även om bandet turnerar i stora delar av världen så är det just i Tyskland och Sverige som deras patenterade melodiska heavy metal med maffiga köror går hem bäst. Framgångskonceptet verkar vara det samma som hos kollegorna AC/DC och Slayer, att inte laga det som inte är trasigt.

Kan du bli sugen på att tänja gränserna för hur Hammerfall ska låta?

– Jag tycker att vi gör det. Målet sedan dag ett har varit att göra den ultimata heavy metal-plattan. Jag tycker att vi har lyckats ganska bra, men ingen är ultimata. *No sacrifice, no victory* är faktiskt vår sjunde skiva, så det är klart att det blir svårare att inte upprepa sig. Vi försöker förändras precis lagom mycket så att det känns fräscht, men att man samtidigt känner igen sig, säger Oscar. Om man experimenterar för mycket förlorar man ofta dom gamla fansen och vinner inga nya.

För första gången på länge har basen fått en tydlig roll i ljudbilden. Det är andra gången som Fredrik Larsson trakterar de fyra strängarna på en platta tillsammans med Hammerfall. 2007 valde Magnus Rosén att lämna bandet och då stod platsen till originalbasistens förfogande. I april 2008 var det gitarristen Stefan Elmgrens tur att lämna sin post för en karriär som pilot, för att ersättas av Pontus Norgren från The Poodles.

Vem var svårast att ersätta av Stefan och Magnus?

– Stefan. Tveklöst, svarar Oscar bestämt. Hans solon var en så pass viktig del av soundet. Men det är lite som ett förhållande, efter tio år går saker och ting på slentrian. En positiv effekt med Stefans avhopp var att vi fick en sådan fantastisk gitarrist och skön snubbe som Pontus. Han är ju även aktiv som producent och har jobbat som ljudtekniker, så han har tillfört mycket även på det planet. Han gör en paus innan han fortsätter.

– Fredrik var en helt klockren ersättare för Magnus. Vår trummis Anders spelar verkligen *tillsammans* med Fredrik på ett sätt som inte var möjligt med Magnus. Våra nya medlemmar lyfter verklig-

gen bandet. Tänk dig själv om du är ihop med samma tjej i tio år, ni gör slut och så träffar du en ny tjej. Man är nykär och allting känns roligt...

Och man vill ligga mycket ...

– Det är faktiskt sant, skrattar gitarristen. Vi hänglar i varje fall mycket på ett musikaliskt plan.

Vi går in till de andra i den lilla logen märkt HAMMERFALL, bestående av fyra vita skärmar. Stämningen är uppsluppen. Scenkläderna ska på för att tv-fotograferna ska veta hur mycket de kommer att blänka under själva sändningen. Joacim nöjer sig dock med sin rock. Oscar visar stolt upp sina senaste förvärv. En svart skinnväst med texten NO SACRIFICE i små pyramidnitar längst ned på ryggen, och en likadan fast röd med orden NO VICTORY på samma ställe.

– Vi har gjort det vi trodde på, fick framgång och har hållit oss kvar i tio år. Jag trodde aldrig att vi skulle uppnå hälften av det vi gjort. Man ska inte säga så, men jag skulle kunna dö lycklig.

Han blir tyst en millisekund och fortsätter med ett skratt.

– Fast helst inte nu då förstås...

MATTIAS LINDEBLAD

In association with The Agency Group & Flagstone

MANDO DIAO

GIVE ME
FIRE TOUR
2009

playahead.com

23 APRIL LUND MEJERIET
24 APRIL GÖTEBORG LISEBERGSHALLEN
25 APRIL STOCKHOLM ANNEXET

6 APRIL STOCKHOLM CIRKUS
7 APRIL UPPSALA KONSERT & KONGRESS
SAMT PÅ TURNÉ

By arrangement with X-ray Touring

GRACE JONES

THE HURRICANE TOUR

THE EMBODIMENT OF INFINITE COOL

★★★★★ METRO UK

'AMAZING GRACE'

★★★★☆ THE GUARDIAN

'POWERFUL AND UNIQUE'

★★★★☆ THE TELEGRAPH

28 MARS STOCKHOLM CIRKUS

RIKARD WOLFF TANGO

21 & 23 MARS STOCKHOLM RIVAL
SAMT PÅ TURNÉ

TINA

LIVE IN CONCERT

EXTRA-
KONSERT!
20 APRIL

19 & 20 APRIL STOCKHOLM ERICSSON GLOBE

Bob Dylan • Coldplay
Danko Jones • David Byrne
Jackson Browne • Kleerup
No Way To Treat A Lady
Parken • Reel Big Fish
Sahara Hotnights • Titiyo
Ulf Lundell

Fler konserter på LiveNation.se

Biljetter: LiveNation.se, Ticnet 077-170 70 70,
Cirkus Biljettkassa 08-660 10 20,
Stockholm Globe Arenas 077-131 00 00

Sångarens favvo: lägg på kör+vocoder mm

BEGGAT FRÅN USA

Vi har just fått in ett hundratal kul och ovanliga begagnade gitarrer och basar från en inköpsresa till Texas.

6.900:-

JJ LABS

JJlabs EA009W En modern rörmikrofon inkl shockbunt, väska och kablar. Rekommenderas! Obs priset!

1.995:-

2-pack JJ LABS ND6000 995:-

Låter bäst av alla vokalmikar i den här prisklassen vi provat - jämför gärna m. en SM58. Den här modellen har blivit en rejäl succé med över 4.000 sålda. nDynam-magnet för extra hög output. Inga problem med rundgång.

Nya favoriten!

BÄSTA STÄMMAREN! Även 7-strängad gura och 5-6 strängad bas, snabbläge för blotsnabb stämning + kromatisk. Har både kontaktnik och akustiskt mik för att kunna stämma alla typer av instrument Även för dig som kör neratämt i flera steg! JJlabs AT-320B kostar bara

195:-

Hiwatt G50 12R 60W, 2-kanals 12" combo. Perfekt för replokal och scen. Kolla jam.se

2.895:-

Canglwood
TSM-1
Design Michael Sandén
Fantastiskt fina recensioner!

Auditoriumstorlek med hel-solid mahogny i sidor och botten. Lock i AAA sitkagrän, ebenholz ställ, bensadlar, Bband A1,2 miksystem, SKB hardcase. Proval

11.900:-

Mbox 2

Digidesign Mbox 2 Pro Firewirekort med 4 analoga in + S/PDIF, 2 mikpreamps 48V, 2 instrumentingångar, 2 hörtursutgångar, ingång för äkvspejare, MIDI in/ut, 24bit/48KHz, BNC-anslutning, direct monitoring. Pro Tools LE + Pro Tools Ignition Pack osv - kolla allt på jam.se.

FREE UPGRADE

Pearl Forum FZ725 22-12-13-16-virvel, 14" Hi-hat, 16" Crash & 20" Ride, stativ, pall

7.995:-

HÅLLER I ÅRATAL FÖR REPROKALEN!

JJ LABS BMC2

En snygg, definierad diskant som passar för studiospeining, stort frekvensomfång och en låg pris-lapp. Den här modellen är en storsäljare som tål att jämföras med betydligt dyrare modeller från andra silverkare. Vår mest prisvärda stormembransmik!

795:-

Canglwood
TW28CSN

Senaste "Fattigmans Martin" versionen har solttäderlock med lönnbinding och mahogny i sidor och botten. Otroligt bra gitarr för pengarna.

1.995:-

AKG
Studiolurar K240S

Utgående klassiker. Sista exemplaren till REA-pris Rek. 1.695:- **SPECIALDEAL!**

985:-

Extra långa axelband i Military Style 100:-

Steglöst ställbart med militärspänne ända upp till 190cm. Av kraftig vävd bomull i svart, beige eller militärgrönt. Passar även dig som vill ha guran hängande nere på knäna.

100:-

Ringway TD90

Digitaltrumsset med vanliga pads + stämbar virvel med särg samt en modul som triggar mycket bra. Allt du ser på bilden ingår samt en trumpall. Egen import = extra prisvärt. 64 toners polyfoni, 206 sound, 50 preset-kits och 5 user-kits, många finesser.

4.495:-

Kolla videon på jam.se!

USB Controller Keyboard

Svensk brud!

SUCCE!

JJlabs KS258-USB har alla controllers du behöver i ett smidigt format. Plug&Play, XP/Vista/MAC.

795:-

ESI U46 XL

USB-kort med 4 in / 6 ut, mikpreamp m 48V, hörtursutgång. Klarar att spela in på 4 kanaler samtidigt. Hi-z ingång för 1 ex gitarr. Har även 5.1 setup för surroundljud. Internt DirectWire för inspelning av signaler från en enhet till en annan. USB 2.0. Win XP/Vista, Mac OS X. Inkl Steinberg Cubase LE4.

1.395:-

DSI MOPHO i princip en helt analog, monofonisk röst från Prophet 08 i kompakt format, två extra sub-oscillatorer (en per oscillator) & audio in för processering av externa ljudkällor, och mycket mer!

4.295:-

Korg USB-controllers

Kolla in Korgs nya NanoKey (650:-), NanoPad (750:-) och NanoControl (750:-) Små smidiga controllers som ansluts via USB

3.750:-

ESI nEar05 eXperience

Våra favoriter bland aktiva studiomonitorer köper vi direkt från tillverkaren - därav priset!

2.495:-

3.750:-

Beletron

Världens bästa trummaskin!

Machinedrum SPS-1 UW MKII **15.895:-**

nord electro 3

Nord Electro 3 är senaste reinkarnationen av Nord Electron, som utökar med en ny orgel-sektion, ny pianosektion och nya effekter samt nya möjligheter att ladda vilka samplingar som helst av dina egna eller från Nord Waves bibliotek! Nord Electron är fortfarande bäst i klassen!

16.490:-

Soundcraft Compact 4

är den bästa lilla mixern för hårddiskspeining tycker vi!

995:-

Schecter Demon 6

Mahogny i kroppen, lönn i halsen. 24 band. Aktiva Duncan Design pickups med mycket attityd! Gothic Cross inlägg i greppbrådan.

Finns även med Floyd Rose låsbart svaj för **3.995:-** Mycket bra gitarr för pengarna!
3.500:-

Stockholm - Göteborg - Malmö
Linköping - Skellefteå - Örebro

Webshop: www.jam.se
14 dagars faktura - 14 dagars öppet köp!

”Vi har blivit kära i rave igen!”

Bandet som reflekterade ungdomens rastlöshet i sina texter och sina vilda beats är tillbaka. Genom att ta in rock och punk i sin dansmusik så har The Prodigy berett vägen för en elektronisk världsdominans och rockar på som om det fortfarande var 90-tal.

– **ALLA BAND SÄGER** att deras nya skiva är deras bästa, men den här känns verkligen som en triumf för oss. Den brinner. Allt handlar om att det är vi tre igen som gör vad vi alltid gjort. Skivan är en best, till största del i elektronisk stil och med helt fucked-up gitarre, berättar Liam Howlett nöjt.

När jag möter bandet i Londons kulturtäta Portobellokvarter så slås jag av hur Keith Flint liknar en fågelskrämma som blivit stucken av en punksäkerhetsnål och förvandlats till en muskulös, ultrablond varelse i röda skinnpumps med en förkärlek till fraserna “bang it” och “smashing”. Maxim ligger tyvärr hemma sjuk, men huvudaktören, den läderjacksklädde Liam Howlett, tar av sig solglasögonen och redovisar samlat om en skiva som varit på startbanan sedan 2006. Albumet är deras första på det egna skivbolaget men det har inte ändrat inspelningen nämnvärt.

– Det är viktigt att ha någon eller något som driver en och får en att avsluta ett projekt. Vi satte mål även om vi valde reglerna själva så processen blev inte så annorlunda än vad vi är vana vid. Vi satt mycket i replokalen, jammade och drack öl hela nätterna. Det kunde bli väldigt

intensivt. Ibland när jag gick på kvällen och kom tillbaka på morgonen så satt Keith fortfarande där, berättar han.

Detta är The Prodigys femte studioalbum och det första sedan *The fat of the land* där de tre grundmedlemmarna är med. Ganska naturligt så är det nya materialet gjutet i det old school ravevax som sköt Liam Howlett och hans band in i det elektroniska ramplyuset. Skivan är fylld av kraft, fortfarande besinningslöst hård och tung.

Det har aldrig funnits en bättre tid för The Prodigy att återta sin old school technotron. Den elektroniska återståndelsen är fullständig tack vare artister som franska Justice som har uppvaktat den amerikanska publiken flitigt det senaste året och som tillsammans med The Pendulum har försökt efterlikna, eller överträffa, The Prodigys sound.

– Det är tillbaka till där vi började. Nu är många band inspirerade av dansmusik igen, vilket är bra. Allt handlar om energi och vi utsöndrar energi till max, konstaterar Liam medan Keith lutar sig fram och rabblar på mer febrilt:

– Många av låtarna tog sin inspiration från dom första två albumen. Det är klart att man känner av sin ålder, men

det är bara kul att dagens musikscen har återknytit sin kärlek till electromusik.

Blandningen av rock och techno visar att James Rushent, från bandet Does It Offend You, Yeah!, inflytande har varit betydande.

– James är med på produktionen på några låtar. Jag mötte honom i somras och han berättade att han var ett fan och att han hade försökt sno mitt sound i årtal. Skitkul, smilar Liam.

The Prodigy har jobbat med storgiggar i musikens korridorer som Liam Gallagher, Juliette Lewis med flera. Den här gången är det David Grohl från Foo Fighters som spelar trummor på låten *Run with the wolves*.

– David kontaktade mig och sa att han hade ett par trumslingor som han undrade om vi ville använda. Vi blev uppenbarligen smickrade. Jag lyssnade på dom och det resulterade i en snabb, vild låt med Keef som vokalist.

Det nya materialet har fått blandad kritik, speciellt den första låten som kunde laddas ner gratis från nätet, *Invaders must die*, och som även är titeln på albumet.

– Vi ville att detta albumet skulle vara till 90 procent ett livealbum, förklarar Liam och Keith fyller i:

– Vi är i vår essens ett liveband, det är vad vi gör och det speglas i albumet. Det är vad musiken är skriven för, att komma ut och bang it. Den är smashing! Den låter väldigt fräsch. Det har varit en väldigt spännande men naturlig process.

Liam berättar vidare att det inte egentligen finns ett underliggande tema. Varje låt har sin egen historia att berätta med olika identiteter som keyboardkrokar och breakcoreattityd. Det påminner om en vild familj av ostyrliga tonåringar – alla med en grund i 90-talets rave för att sedan anamma olika influenser från hardcore techno till electropunk, från rock till garage.

The Prodigy har nu en publik som de skulle kunna vara fäder till. Keith minns en av upplevelse som sammanfattar deras långa betydelsefulla tid.

– Vi har spelat på många fantastiska ställen under vår nästan 20-åriga karriär. Som att spela i Östeuropa precis nästan efter Berlinmuren föll. Att ha ett helt hav av till synes bekymmerslösa tonåringar som ger sig hän till vår musik under en omskakande tillvaro var bara en sådan skön känsla och absolut en höjdpunkt!

JULIA DINOME

Vuxna, snälla, kaxiga

Mando Diao har kliivit ut ur garaget och medger i förbifarten att både Michael Jackson och Wu-Tang Clan har spenderat det senaste året i Dalarna. På bandets femte album gäller inte längre några förbestämda referensramar – nu skiter de i allt.

NÄR JAG ÄNTLIGEN HITTAT dit ingen annan hittar, har någon annan redan hunnit före. Det är på en pizzeria bredvid Mando Diaos förtäckta studio i Trångsund, utanför Stockholm, som tre pizzabagare gömmer sig och försiktigt iakttar det som pågår.

Mando Diaos sångare och gitarrist, Björn Dixgård, sitter för dagen på en flerfärgad pinnstol och framför singeln *Dance with somebody* akustiskt. Inga andra gäster syns till.

SVT:s webb-tv-program PSL följer tillställningen på ett högst pretentiöst vis med smakfulla kameravinklar och märkbar rörelseentusiasm, som bäddat för svartvit videokonst. Jag ombeds hålla mig i bakgrunden. Får inte störa ljudbilden.

– Räcker det där, eller? frågar Dixgård kamerateamet när sista refrängen dött ut.

– Jag tror att det blir skitbra, svarar en man i kamerateamet, och antyder givetvis att det är den bästa inspelningen de någonsin gjort.

Det är nämligen i Trångsund Mando Diaos resa till något ännu större ska ta fart.

Det var med debutalbumet *Bring 'em in* som Mando Diao snabbt tog steget från Sverige till Japan och Tyskland, och vidare till platser som få svenska band ens kan peka ut på kartan.

Samtidigt, på hemmaplan, fick bandet chansen att följa med storebröderna Kent, Thåström och The Hellacopters på den sommarens Kalasturné. Det var då Mando Diaos första, stora rubriker i fet stil kom att gå i tryck.

Sångaren och gitarristen Björn Dixgård kallade Kent för "ett trött dansband" strax efter att turnén avslutats,

och året efter hamnade han i slagsmål med radioprogramledaren Agnes-Lo Åkerlind.

Mando Diao hade därmed presenterat sig.

– Vi fick råd i början från äldre band som sa vad man skulle göra och inte göra. Men vi sa bara: Vad då råd? Vad snackar du om? Vilket band kommer du ifrån? Vi vill inte bli som dig, vad du än tror. Du kan inte hjälpa mig i den här branschen, säger Gustav Norén om bandets uppväxtår.

Slutsatsen? Ett rebelliskt år och ett kapitel i berättelsen om Mando Diao. Men som i sanningens namn döljer mer än det förtäljer.

– Under *Bring 'em in* spelade vi en roll mycket mer än vi gör idag. Vi gick in i en roll, det var liksom mer teater och image. Nu behöver vi inte göra oss till, säger sångaren Gustaf Norén, och minns:

– Du vet när man var sex år, stod framför spegeln med tennisracken och mimade till någon låt? 2002 var vi mer så än vi är idag. Och 1999 var vi ännu mer så. Man gick upp på scenen och gjorde "en grej" av det. Vi var så jävla unga i början. Det fanns ingen övergång mellan att stå framför spegeln och när vi startade Mando, vi var ju fan bara 15 år gamla.

Säger inte alla band så, att "vi var så unga då"?

– Men vi kanske har samma roller nu också, men vi tänker inte på att vi spelar dom eftersom man växer in i rollerna. Men säger vi något nu så är det i alla fall verkligen så, säger Norén.

Jag kan tycka att ni verkar ganska snälla.

– Journalister tror att vi är så otrevliga och dumma i huvudet. Ibland när man

gjort en intervju kan dom säga "Fan, det blev ju en skitbra intervju, jag trodde ni skulle vara mycket mer dumma i huvudet", säger trummisen Samuel Giers.

På riktigt?

– Ja. Men det är den bilden som blir när man säger vad man tycker som vi gjorde i början. Nu tänker jag att jag inte vill såra människor i onödan, och så skulle jag aldrig ha tänkt då, säger Dixgård och vrider sig i stolen, innan han förvånansvärt uppriktigt tillägger:

– Vi är inte dom bästa personerna. Ibland säger folk till mig att jag är en förebild för ungdomar, men jag vet inte om jag är tillräckligt bra för att vara det. Musikaliskt – gärna. Men mina åsikter... jag är inte Barack Obama, direkt.

2008 höll på att bli slutet för Mando Diao.

Trots att bandet spelade på musikfestivaler runtom i landet under sommaren, passade sångaren Björn Dixgård även på att kliva åt sidan för att genomföra en kort men uppmärksammad solokarriär.

Under tiden han befann sig på turné i Tyskland eskalerade ryktesflödet om en eventuell splittring av bandet hemma i Sverige, och...

– Vänta, jag har aldrig fattat vad det där kom ifrån? Jag gick aldrig solo, säger Dixgård och avbryter min på förhand bestämda dramaturgi.

Inte?

– Vi hade bestämt att vi inte skulle turnera så vi skickade bara ut mig istället.

Jag känner mig lurad.

– Tanken från början var att det skulle vara väldigt opretentiöst och Björn skulle typ åka till någon stad i Europa och knacka på och spela i ett hörn. Men så fort någon som tjänar pengar på en får nys om sånt vill de slå mynt av det. Så fort man omgärdar sig av folk som organiserar hela ens liv blir det inte lika charmigt, förklarar Samuel Giers en aningen uppgivet, nästan lite sorgset.

– Men vi bestämmer ju vad som är Mando Diao. Vi, eller jag, körde ju bara Mando, men i en annan form. Det är som om du går på Wu-Tang Clan, då kan du få Ghostface eller någon annan. Det var därifrån vi fick idén, dom gör det hela tiden, säger Dixgård själv.

MATTIAS ELGEMARK

En alldeles för varm sommardag 2005. De svenska rockslynglarna Mando Diao äntrar en gigantisk scen under Rock Am Ring-festivalen i Tyskland. Jag står längst bak, vid en undangömd vägg, och förvänas framför ett solblekt spelschema.

I stora, feta versaler lyder "Mando Diao (SE)". Bredvid, och i betydligt mindre bokstäver, går det att utläsa "R.E.M. (US)".

I publikhavet har 30 000 personer redan gjort sitt val för dagen. Det är nämligen utomlands man förstär storheten med Mando Diao. Men så är det ju det här med Billboardlistor, Hollywood, USA och angenäma dollarkurser.

Medan andra svenska, och betydligt mindre, band turnerar i Nordamerika var och varannan månad, väntar Borlängeönerna fortfarande på en ärlig chans i väst. Peter, Bjorn and John förde ju en relativt

anonym tillvaro ända fram till *Young folks*. Det kan bevisligen hända vem som helst – och när som helst.

– Vi är extremt indie i USA. Men händer det där så händer det, då vet alla garanterat om det. Jag lovar, då läser man om det. Och för oss har det inte hänt och vi har ändå sålt ganska bra i USA, men ja: det har inte hänt än, helt enkelt, säger Norén.

Men hur stor är ni i Japan, egentligen?

– Tja, det som är så befriande och kul med Japan är att alla journalister jämför en med internationella, stora band i stället för typ The Sounds. Det är vi och White Stripes, Strokes och allt vad det är, säger Giers, och fortsätter:

– När vi var i Japan för ett par år sen så hamnade vi på en efterfest. På festen var även ett par snubbar från Sum 41. En

kille satt och snackade om att han köpt en ny villa på 300 kvadrat i Hollywood. Han tänkte ju att vi var på samma nivå eftersom vi typ är lika stora i Japan. Det var verkligen en bisarr känsla.

Med sitt femte album på sju år är planen att Mando Diao ska få fansen att förstå vilka de egentligen har att göra med. Beatles och Sex Pistols i all ära, men nya *Give me fire* har producerats av de rutinerade hiphopbröderna Salla och Massa, och leder bekvämt in Mando Diao i helt nya referensramar, och bort från det skitiga garaget.

Den dansanta singeln *Dance with somebody* är de nyfunna vännernas förstfödde tillsammans. En kontrastrik förlossning, kan tyckas, men det hela skedde längs en högst naturlig väg in i ett bortglömt LP-arkiv i Norsborg.

– Det blev så när vi började arbeta med Salla och dom och hängde i deras vinylrum. Man fick verkligen upp ögonen för den musiken då. Vi har lyssnat jättemycket på svart musik det senaste året. Alltså, från 70-talet, typ soul, funk, Motown och hela den scenen. Mycket Michael Jackson har det blivit, säger keyboardisten Mats Björke.

Vad säger "garagefansen" nu?

– Jag tror att fansen skulle bli ännu mer skraja om vi bara gjorde som alla andra band och gjorde samma skiva om och om igen. Att glöden bara blir mindre och mindre, säger Gustav Norén.

– Och vi måste ta ett ganska stort steg på varje skiva för vår egen skull. Annars tröttnar vi på oss själva, säger Mats Björke.

ANDREAS HÄGGSTRÖM

Hårdaste katterna i stan

CHRISTIAN ANDERSSON

De har totalt givit fem konserter och är redan Sveriges intressantaste band. I Jönköping finns ett gäng som inte tummar på något men som med skarp självklarhet formulerar sin desperation. Med en stängande ljudbild, sylvassa gitarrer och träffsäker mörk poesi låter Knivderby ruska om den som är redo.

POP BAND BILDAS AV EN av två anledningar. Som en hyllning till idolerna – eller som en reaktion mot allt och alla som har kommit före. Blytung punkkvartetten Knivderby från Sveriges Jerusalem har tagit det ett steg längre. De vill inte bara hylla sina idoler.

De vill bli hyllade av sina idoler.

– Det finns för lite elitism i svensk musik i dag. Vi vill inte att så många som möjligt ska gilla oss. Vi vill att rätt personer ska gilla oss, säger sångaren, gitarristen tillika chefsideologen Ego Boy ("Jag tog namnet från en häst – det finns många bra bandnamn i travprogrammen.") över kaffe och semlor i hans enrummare i Jönköping.

– Band som vill nå så många som möjligt, vad är det för jävla inställning? Dom försöker ge folk vad dom vill ha. Vi ger folk vad dom inte visste att dom ville ha, säger gitarristen Karens ("Det är okej att ta en karensdag på jobbet om man är bakfull").

– Jag såg ett program om en kläddesigner som la så mycket tid på sina kläder att han inte ville att någon jävla sopa skulle gå runt i dom. Precis så känner vi, säger Ego Boy.

Men vilka är "rätt" personer?

– Mother Superior, Silverbullit, Monster Magnet, Mazarine Street och tidiga The Soundtrack Of Our Lives. Band vi lyssnade på när man började upptäcka bra musik i 20-årsåldern.

Hur ser ni till att "rätt" personer får höra er då?

– Addar dem på Myspace!

Ego Boy skrattar generat och bedyrar – inte särskilt övertygande – att, nej, de stalkar inte sina idoler. Men:

– Håkan Hellströms gitarrist Daniel Gilbert mejlade och ville ha skivorna. Då tänkte vi att det vi gör är i alla fall inte dåligt.

Knivderby bildades för två år sedan ur spillrorna av gamla Groovefavoriterna King Of Kongo. Ego Boy tog över mikrofonen och engelskan övergavs för modersmålet. Sedan gick det undan. Redan på första spåret på första EP-skivan – *Hårdaste katterna i stan* – föll alla bitar på plats: en lika självklar signaturmelodi tillika programförklaring för Knivderby som *Känn ingen sorg för mig Göteborg* eller *Gotta get some action* var för Håkan Hellström och The Hellcopters.

Som alla deras idoler samlade på ett blandband, sönderspelat på en bergsprängare – nedmosad i en cementblan-

dare. Så hårt att resultatet paketerades mellan två kakelskivor.

Sedan dess har bandet släppt en andra, till och med bättre EP, även den inspelad och utgiven enligt DIY-principen, och gick i dagarna in i studion på nytt och spelade in fem nya låtar till en kommande platta.

Broder Daniel-medgrundaren Daniel "Albert Herbert" Gilbert om Knivderby:

Hur fick du nys om Knivderby?

– När liten illvillig punkare kom in i skivaffär när jag jobbade med deras tygpatch på sig, vilken väckte mitt intresse med sin otroligt stilfulla layout, några veckor senare slamsög jag Myspace och stötte på dom där.

Vad var det som gjorde att du fastnade?

– Det är väl nån form av trettioårskris som gjort att jag börjat brinna så för dom. Det börjar ju så fantastiskt med gitarrerna, sen kommer sången som kräver sin lyssnare, kan man ta till sig den så är man hemma. Man har ju en böjelse för svartsynta människor.

Vad tycker du om Knivderby?

– Svetsa fast Radio Birdman, Fugazi och lite Richard Lloyd på en cykel med punktering. Låt sen en poet som ställt sig utanför samhället frivilligt cykla på den med en ögonbindel nerför Mölndals kråka.

JOHAN LOTHSSON

Etiketten punk har bandet svårt för. De föredrar "skattesmitarrocks". Helt begripligt. Men till skillnad från andra svenska punkband kommer du aldrig att behöva skämmas för att du älskar Knivderby.

De ingjuter nämligen någonting i svensk punk som genren alltid har saknat: en osviktig känsla för stil. Minutiös detaljkontroll genomsyrar allt från huliganismflirtar och ett sparsmakat liveschema för att behålla intensiteten i konserterna, till kläderna, texterna och skivomslagen, ja, till och med bandnamnet.

– Allt ska kännas rätt. Allt. Jag kan inget om fotboll men vem skulle inte vilja spela i ett band som heter Knivderby?, säger Ego Boy.

Vad är ett knivderby?

– Det är väl jävligt tydligt? Man får en inre bild och kan föreställa sig hur musiken låter direkt när man hör namnet.

– Ska vi ha lite självdistans nu så är vi nog våra egna största fans. Vi vill skriva världens bästa låt – och sen lägga av. Ju äldre man blir, desto mindre kickar får man av andras musik. Vi gör musiken vi saknar i våra egna skivsamlingar, och jag tycker vi står oss jävligt bra jämte dom.

DAN ANDERSSON

UNITED STAGE ARTIST PRESENTERAR

Thastrom

13 MARS LUND OLYMPEN / 14 MARS STOCKHOLM CIRKUS 15 MARS STOCKHOLM CIRKUS
18 MARS SKÖVDE ARENA SKÖVDE / 19 MARS OSLO ROCKEFELLER / 20 MARS GÖTEBORG LISEBERGSHALLEN
26 MARS VÄSTERÅS BOMBARDIER ARENA / 27 MARS LINKÖPING SPORSHALLEN
28 MARS KRISTIANSTAD IDROTTHALLEN / 3 APRIL HUSKVARNA FOLKETS PARK
4 APRIL KARLSTAD NÖJESFABRIKEN

TICNET 077-170 70 70 WWW.TICNET.SE ATG-OMBUD WWW.THASTROM.SE WWW.UNITEDSTAGE.SE

BERNS SALONGER
PRESENTERAR STOLT

CANDI STATON

BERNS
24 APRIL
20:00

BERNS SALONGER 24 APRIL
ÖPPNAR 20:00 STÄNGER 03:00
350 KR INKL. SERVICEAVGIFT VIA TICNET.SE
BERNS.SE 08-56632200

ticnet

ANNA JÄRVINEN

Melodier som måste ut

Anna Järvinen har alltid haft ett starkt melodisinne. När hon var liten fick hon rysningar av den sovjetiska nationalsången och fick upp bilder bakom ögonlocken när mamman spelade klassisk musik för henne. Snart kommer hennes andra soloskiva, med fokus på just melodierna.

JHENGSTROM

SNÖN FALLER GLEST över Götgatan. Flingorna smälter så snart de landar och mitt bland stressade fotgängare dyker Anna Järvinen upp. Hon bär en stor mapp med teckningar under armen och föreslår ett fikaställe på Söder. Därinne täcks ena väggen av fotografier på stamkunder. Ett urklippt omdöme ur en tidning proklamerar att caféet har de bästa semlorna i Stockholm. Vid några bord längre in sitter män i blå arbetsbyxor, diskuterandes. Anna Järvinen håller upp en kopp kaffe och väljer en kanelbulle ur cafémenyn.

I slutet av mars släpps uppföljaren till hennes unisont hyllade debut *Jag fick feeling* som kom 2007. Skivan har fått titeln *Man var bland molnen* och är producerad av Dungens Gustav Ejstes.

– Min förra skiva var nog mer direkt, här och nu. Den nya är mer intrikat och genomarbetad in i det minsta.

När jag lyssnar på skivan får jag intrycket av att det handlar mycket om uppgörelser med olika saker.

– Ja, det kan man säga, och ingången till det är en total frustration som jag tror finns med i alla låtarna på skivan. Kan du något om kinesiska år? Det var ett ganska krisigt år för många omkring mig.

Det var någon som sade att berodde på att det var just Rättans år förra året.

Låtarna utgår alltså från andra personer än dig också?

– Ja, man kan belysa saker med andras öden fast någonstans handlar det ändå om en själv.

Anna Järvinen har ett förflutet i det ganska stillsamma popbandet Granada. Bandet hade enligt Anna ett inbyggt motstånd mot att vara för känslösamma och utlevande i sin musik.

– Det var mycket dra i ärmarna och blicken i golvet. Men det var ingen image från vårt håll, vi var sådana på riktigt.

Hon hade till en början svårt att motivera att hon hade rätt att stiga ur ramarna och göra sina egna låtar. När hon kom på sig själv med att tänka på det sättet blev hon irriterad och bestämde sig för att satsa fullt ut.

– Jag började med att lista de musikaliska höjdpunkterna i mitt liv, till exempel musiken till tv-serien *Brideshead revisited* som fått mig att gråta, The Carpenters som mamma lyssnade på när jag var liten och den eufori jag som sexåring upplevde av ABBA. Starka melodier och

stora känslor, liksom. Det var det jag försökte göra.

Mattias Glavå hade varit involverad i alla Granadas skivor och peppade Anna. Han hade också producerat Dungens *Stadsvandringar*. Anna Järvinen var förtjust i den skivan och ville gärna arbeta med bandet ”för svänget, som vi aldrig hade i Granada”. Men den dåliga självkänslan satt till en början i.

– Första gången jag träffade dom repade vi innan vi skulle åka till Göteborg och spela in. Jag satt bara och skakade. Jag kände att jag inte kan ta dom här människornas tid, det är fel. Så känner jag inte längre. Men jag pendlar mellan att tycka att min musik är skit och att tycka att det är det bästa som någonsin gjorts. Det finns ingen stabil grund men jag är inte sådär självutplånande osäker längre.

Man var bland molnen är till stor del inspelad i smäländska Alsterbo, i Gustav Ejstes mammas hus. Låtarna skrev Anna Järvinen bara några månader efter *Jag fick feeling* gavs ut.

Kände du någon större press när du skulle göra nya låtar?

– Nej. Det var en ganska extrem karusell i mitt liv när skivan kom ut. Jag har ju små barn, hade nästan aldrig tid för mitt vanliga jobb och var aldrig hemma. Runt jul blev det förstås lugnare några veckor. Men då var jag så uppe i varv och det var då jag skrev dom flesta av låtarna. Sedan började vi repa. Det fanns ingen tid att tänka så, det var melodier som skulle ut.

Anna Järvinen spelade in demos med några melodistämmor och gav dem till Gustav Ejstes för att han skulle gå loss på låtarna.

– Känslan och melodierna fanns redan där men så kom genierna i Dungen och gjorde något riktigt bra av det.

Jag upplever det som att det ofta finns kontraster mellan olika känslolägen i din musik. Allt från stark kärlek till sorg i samma låt.

– Ja, det är väl så det ser ut, gör det inte det? När man till exempel målar en bild och det blir för sockersött blir man ju galen. Då måste man paja något, riva sönder pappret lite. Det är samma sak när jag gör musik, det blir inte på riktigt annars.

BJÖRN SCHAGERSTRÖM

HAMMER FALL

"A SPEAKER-DESTROYING
CANNON-BLAST OF
TRUE METAL RIFFING.
THIS IS WHAT YOU
WANT ON THE STEREO
WHEN YOU'RE FIGHTING A WAR."
METAL HAMMER UK

THE NEW ALBUM!

No Sacrifice, No Victory

DELUXE DIGIPAK INCL. 3D-COVER,
CD, 2LP IN GATEFOLD & DOWNLOAD AVAILABLE!

OUT: FEBRUARY 18TH

LIVE ON TOUR!

MARCH 27TH GOTHENBURG SCANDINAVIUM
MARCH 29TH STOCKHOLM HOVET

ALSO
AVAILABLE!

"ANY MEANS NECESSARY" - THE NEW 5 TRACK DIGITAL EP. OUT: FEBRUARY 6TH

MANTIC RITUAL EXECUTIONER

"If you like thrash there is no way you won't love MANTIC RITUAL.
One of the best young thrash bands flying the flag today, bar none.

Fucking awesome!"

Gary Holt / EXODUS

WWW.MYSPACE.COM/MANTICRITUAL

CD & DOWNLOAD
OUT: FEBRUARY 25TH

WATCH
OUT:

Nightwish

CD+DVD AND DVD+CD AVAILABLE!

OUT: MARCH 11TH

MADE IN HONG KONG (AND IN VARIOUS OTHER PLACES)

CHECK OUT!

OUR NEW NUCLEAR BLAST MAGAZINE
More than 1500 CDs, Vinyl, 180min. Longplays, Reissues, DVDs... order free at
Nuclear Blast - Deichstrasse 48 - D-73872 Donzdorf - Germany
Tel: +49 (0) 7142 20038 - Fax: +49 (0) 7142 20554 - email: info@nuclearblast.de

+++ DOWNLOAD EXCLUSIVE PRE-RELEASED TRACKS AT WWW.NUCLEARBLAST-MUSICSHOP.DE +++

PRE-LISTENING, MERCHANDISE AND MORE:
WWW.NUCLEARBLAST.DE

NUCLEAR BLAST

REPEATER CONCERTS PRESENTERAR:

5/3 ANIMAL COLLECTIVE (US)

6/3 VERONICA MAGGIO

31/3 SQUAREPUSHER (UK)

3/4 SAHARA HOTNIGHTS

KOMMANDE:

- 20/2 HELLO SAFERIDE
- 21/2 ANNA TERHEIM
- 26/2 THE (INTERNATIONAL) NOISE CONSPIRACY
- 27/2 FREDRIK WÄDLING
- 4/3 FRIDA HYVÖJEN
- 7/3 SEBASTIAN KARLSSON
- 27/3 LORDI (FINL)
- 23/4 MANDO DIAO
- 24/4 beb hund
- 5/5 Woven Hand (US)
- 27/5 MSTRKRFT (CAN)

Mejörät
STORA SÖDERGATAN 64
LUND

BILJETTER FINNS ATT KÖPA PÅ WWW.TICINET.SE
MER INFORMATION FINNS PÅ WWW.KULTURMEJERIET.SE

LIVE

FRANKE

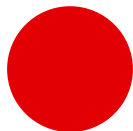
Storan, Göteborg
090117

GG

Stämningen i luften: Våld och förgäves väntan på en musikalisk käftsmäll.

OSCAR ANDERBERG

Pustervik Baren

Februari

- 2:e Pingisklubben
- 4:e WW: Pete Molinari (UK)
- 5:e Woody West: James Yorkston (UK)
- 6:e Club Slacker
- 7:e Tok-Disco
- 9:e Pingisklubben
- 11:e Woody West: Justin Townes Earl (US)
- 13:e Friday I'm In Love
- 14:e Locus
- 16:e Jedi Mind Tricks (US)
- 20:e Punky Reggae-party
- 21:e Woody West
- 23:e Pingisklubben
- 24:e PK Musik: Wildbirds and Peacedrums
- 25:e Woody West: Pelle Ossler + Steget
- 27:e Friday I'm In Love
- 28:e Soulstatic

Med reservation för ändringar.

Biljetter: 031-13 06 80
www.pustervik.goteborg.se

TÄNK, DET ÄR NÄSTAN sex år sedan Franke släppte debutalbumet, *Optimismens hän*. En samling låtar komprimerade av ett okuvligt avståndstagande till konformismen och lindrande inåtvänd sympati. I form av en så resolut ljudvägg av distorsion, rundgång och texter fyllda av kurage att den i sina bästa stunder gjorde att man med Franke i lurarna starkt kunde korsa Nordstadstorget med huvudet högt och med hedern i behåll. Den var ett skydd och värn mot det kommersiella och individualistiskt armbågande marknaden till samhälle.

Av förståliga skäl är det publika underlaget – och tydligen även utgivarintresset – begränsat för ett sådant här integritetsfyllt konstnärligt uttryck. Franke tystnade, länge. Myten byggdes sakta upp. Lilla Göteborgsbolaget Luxury köpte, för i sammanhanget stora pengar, loss bandet från Service och står närmast för en kulturgärning nu när de precis har givit ut uppföljaren *Det krävs*

bara några sprickor för att skapa ett mönster.

I samma stund som den svenska musikbranschen och artisteliten skålar i champagne uppe på Avenyn under radiorns P3 Guld-eftersfest står Franke inför att konfrontera sin, av åldern att döma delvis nya, publik på Storan.

Bandet klickar igång med på skivan så svängiga manifestet *Skinnad*. Magra Niklas Franke ser James Dean-farligt ut där han går omkring i svart skinnpaj och boots på sin kant med tamburinen. Trummisen Ramo Spatalovic bankar rytmiskt och hårt på pukor och trasiga cymbaler. Frånsett lite väl mycket ljus på scenen ser det fantastiskt ut.

Hade det inte varit för musiken ur högtalarna hade det varit hur grymt som helst. För det låter illa, inte är det i innebörden av oljud, tyvärr. Franke är lika otajta som ett par hiphopbyxor. Även ljudet är under all kritik: lågt och tunt bortsett från trummorna. Fredrik

Franke, som sjunger på de flesta låtarna, tittar på gitarrhalsen så mycket att han missar att sjunga i micken, och det är inte på jag-bryr-mig-inte-ett-skit maneret som brorsan ibland använder.

Efter ett par låtar börjar plötsligt ett slagsmål bryta ut. De mest råbarkade fansen börjar vea knytnävar mot varandra i hopen mitt framför sångaren. Popflickorna backar med förskräckta blickar. Det är precis som om Franke upptäcker att de har en publik och visar pondus när Niklas Franke tar tag i mikrofonen med båda händerna och sjunger gamla *Ensamhetens anlete samt adress* med distinktion och eftertryck.

Högre volym och med den viljan att beröra genom hela konserten hade upplevelsen kunnat bli så mycket mer än bara estetisk; ty det är väl inte något gammalt Service-ideal som spökar nu när det finns ännu fler bra låtar att knocka publiken med.

JOHAN LOTHSSON

16
Bridges to burn
RELAPSE RECORDS

GGGG

16 splittrades 2003 och jorden blev ett mycket lättare, snällare och poppigare ställe att leva på. 16 är blytung och svängig sludgerock från Kalifornien och *Bridges to burn* är deras magnifika comeback. Texterna är lika svarta som alltid och musiken svänger något så jävligt. Det får mig nästan att glömma de plattor som Helmet skapat sen de återbildades. Allt sitter precis där det ska, gitarrerna är knastertorra och tuggar sig igenom riff efter riff medan trummar och bas läser fast svänget långt ner i underjorden. *Bridges to burn* är ett guldkorn!

MATHIAS SKEPPSTEDT

A CAMP

Colonia
UNIVERSAL

GGG

Ätta år senare. New York-baserade A Camp gör en debutuppföljare, nu som trio. Förutom bandets ursprungliga kärna Nina Persson från Cardigans och Niclas Frisk från Atomic Swing ingår även Nathan Larsson, filmmusikkompositör och make till Nina.

Albumet har idémässigt utgått från orätfärdiga erövringar genom historien, allt från kolonialvärlden till USA:s utrikespolitik. Skivan sträcker sig från A Camps älskade New York med brasspopiga *My America* till Kina med balladen *Chinatown*. Fascinationen för USA märks också på singeln *Stronger than Jesus*, ett av skivans bästa spår.

Jag älskar Nina Perssons röst. Den är sårbar och stark på samma gång. Duetten *Golden teeth and silver medals* med Nicolai Dunger finns med på skivan men den är lite slätstruken. Även Anna Ternheim är med och bakgrundskörar på skivan.

Skivan känns lite fashion á la New York. Välproducerad och jämn men fortfarande detaljrik med fina blås- och stråkararrangemang, men trots det blir jag inte särskilt överraskad.

CAMILLA KÄCK

HENOK ACHIDO

Almaz charming child
DLX/BONNIERAMIGO

GGGG

Tillsammans med diverse unga namn i branschen såsom Astma, Filthy, DJ Large, Rocwell och Rah Balder har Henok Achido med *Almaz charming child* karvat ut en stark och proffsig platta som påminner om något Kanye West eller Jay-Z skulle kunna leverera. Och jag säger inte de fula orden "bra för att vara svenskt", jag bara konstaterar att detta är internationellt gångbar hiphop på hög nivå, både vad gäller produktion och rap. I vissa spår går mina tankar också till Rusiaks gitarrbaserade produktioner, och detta är en minst lika bra referens som de föregående.

Enda orosmomentet är att man ibland sitter och undrar vem Henok påminner om (Jay-Z i *Stones in my shoe*, Kanye i *High on life*), vilket stör. Men sedan inser jag också att anledningen att jag tänker så faktiskt är att Henok är så tajt att det låter totalt fett – och hur kan man racka ner på en snubbe för att han låter för bra? Det är bara att kapitulera och inse att *Almaz charming child* har en sjuk hög lågstaniav och kommer att följa med mig länge. Synd bara att plattan släpps så här tidigt på året, vid diverse årliga prisutdelningar kommer *Almaz charming child* sannolikt

GARY LANDSTRÖM

AIDAN MOFFAT + THE BEST-OFs

How to get to heaven from Scotland
CHEMICAL UNDERGROUND/BORDER

GGGG

Skäggig och butter? Visst är han det. Men framför allt vresig, oberäknelig och egensinnig – och inte minst en talangfull låtskrivare, sångare och musiker. Aidan Moffat är med andra ord en mycket speciell herre, som efter åren med bandet Arab Strap har spelat in en platta med tonsatt poesi och nu kommer med sitt andra soloalbum.

Den här gången kommer nog ett och annat fan ändå att höja lite på ögonbrynen. Moffat har nämligen utmanat sig själv genom att hålla igen på svärten och i stället skriva ett knippe positiva kärlekslåtar. Han har sällan låtit såpass uppåt, vilket fungerar hur bra som helst, även om han också passar på att göra upp med sin tro (*Atheist's lament*) och sjunger om skrällen för det stundande faderskapet (*Lullaby for unborn child*). Medmusikerna kommer från grupper som Delgados, Mogwai och Mark Lanegans band och skapar en varm och dynamisk ljudbild. Men det är personer som förmodligen inte får vara med på nästa skiva med Aidan Moffat. Just nu är skotten nämligen övertygad om att han inte kommer att spela in plattor med samma musiker eller ens under samma artistnamn.

ROBERT LAGERSTRÖM

ALVA NOTO

Xerrox vol. 2
RASTER-NOTON/IMPORT

GGGGG

Hur låter det om man kör ljud genom en kopieringsmaskin? Igen och igen? Särskilt om kopieringsmaskinen har dåligt med toner?

Alva Noto samplar bland annat Stephen O'Malley, Michael Nyman och Ryuichi Sakamoto, han processar ljuden tills de är hans egna, han skapar en egen värld av dem. Lika delar brus och klassiska instrument, resultatet är paradoxalt nog både melankoliskt och hoppigivande, lågmält och bombastiskt. *Vol. 1* var "Gamla världen", *Vol. 2* är "Till nya världen" – transcendentalism och framåtanda, men också nostalgi. *Xerrox* har inte *Trans*-seriens hårda sinustoner eller *Unitxt*-projektets något derivativa dansbeat, utan är vänligare och ligger närmare stämningen i Alva Notos släpp på svenska Ideal, *Aleph-1*, men känns mer livfullt där *Aleph-1* tenderade till anonymitet.

Med *Xerrox* visar Alva Noto att han fortfarande ligger på topp när det gäller innovativ men samtidigt underbar elektronisk musik.

HENRIK STRÖMBERG

BONNIE 'PRINCE' BILLY

Beware
DRAG CITY/BORDER

GGG

Beware är inte särskilt upphetsande på något sätt. Det känns som att Bonnie 'Prince' Billy, a.k.a. Will Oldham, går på halvfart, och som att han på det här albumet aldrig riktigt kommer igång. Rösterna är vacker och följsam, han har en otrolig känsla för melodier och normalt sett är det en kombination som är svår att slå. Jag förstår inte varför det nu helt plötsligt känns lite trött. Varför det inte gnistrar till.

EMMA RASTBÄCK

CARL BELUGA AND HIS ORCHESTRA

Starswinger
CARBEL/BENGANS.E

GGGG

Jag vet inte, men det är något med mig och storbandsjazz. Något som gör att jag tår bort alla kyliga och apart avoga känslor och låter mig plyschas upp. Det där tidlösa crooniga, loungeiga – det där Frank Sinatra-trippandet.

Carl Beluga är allt det där, dessutom med ett knippe nyskrivna låtar som, i alla fall ett par av dem, man definitivt tror att man hört förut, något som ligger så nära the great american songbook att de närmast borde vara klyschor och standard och utnötta och sega, men står fast och skimrande i dunklet. Snygga arrangemang, elegant och medryckande. Carl Beluga heter egentligen Tord Komsell och har ett förflutet i Royal Beat Conspiracy och Cry, men här är han helt egen och strålar som en nattklubbssol. Ett par låtar känns lite trötta och oinspirerade i sammanhanget och sällskapet, men i övrigt är det riktigt kul att lyssna på. Och titta; riktigt snygg platta. A touch of class.

MAGNUS SJÖBERG

NEKO CASE

Middle cyclone
ANTI/BONNIERAMIGO

GGGG

Jag gillar smarta artister. Som har smarta låttitlar och texter som liknar mina litterära favoriter handling, ordval och satsbyggnad.

Neko Case är smart. Neko Case har en klassisk röst som låter Motown och för många koppar kaffe. *Middle cyclone* är Cases tredje album och albumet är bra. Neko är så smart att hon gör cover på Sparks *Never turn your back on mother earth* och Harry Nilssons *Don't forget me*. Medlemmar från Calexico, Los Lobos, New Pornographers, M Ward och Giant Sand, men framförallt hennes egna band, sätter prägel och patina på låtarna. Neko Case låtar stannar kvar länge.

PER LUNDBERG GB

CATTLE DECAPITATION

The harvest floor
METAL BLADE/BORDER

GGGG

Fastnar i pressreleasen. Bra namn som nämns. Billy Anderson som jobbat med Mr Bungle, Melvins, Neurosis och Swans. Man

känner att man är i trygga händer då. För trots att Cattle Decapitation trycker gasen i botten direkt och man kastas mellan tempon och sinnesstämningar så känns det tryggt. Men man måste vara vaken hela resan. Som extra fin krydda medverkar även Jarboe från Swans. Helt klart en upplyftande skiva.

PER LUNDBERG GB

CILIHILI

Not listening
MARGIT/BORDER

GGG

Vi som känner Cecilia Nordlunds kvaliteter från så långt tillbaka i tiden som Souls alltför korta rockkarriär vet att vänta oss en massa när denna rocktant levererar ny musik. Men detta faktum färgar också upplevelsen i förtid, i mitt fall hoppas jag på massvis av tuffa rock-låtar med Cecilias karaktäristiska desperation i rösten. Senast vi hörde av henne hade hon och vapendragaren Johan "Monkeyman" Karlsson bandet Monkeystrikes, men med nya alter ego Cilihili styr Cecilia sig mot utpräglat poppigare marker.

Till sin hjälp tar hon nu istället kompiserna Lotta Wenglén och superproducenten Christoffer Lundqvist. Vilket höjer förväntningarna än mer på ett sätt, perfekt produktion är garanterad men jag hoppas fortfarande att låtmaterialet håller måttet. Och singeln *PC rape* är precis upp min allé. Frenesi, flyktig gitarrslinga, slammer och melodios refräng leder fram till fantastiska och dubbeltydiga raderna "They spam our cookies/with their itching dicks" – vem kan motstå detta i vår nya härliga dataålder?

Plattan inleds annars också lysande med innerliga balladen *Little angry lady* där Cecilia visar att man inte måste höja volymen för att fånga uppmärksamhet. Stämningen byggs effektivt upp mot ett snyggt och lite kusligt crescendo. *I am a dragon* är sedan en rejäl noisefylld kåftsmäll där Lundqvist är mil ifrån Gessle-käckhet vilket är skönt att höra om omväxling, och även *Mad girl* rycker mig i kragen och skakar om ordentligt. Men sedan hittar jag inte så många fler spår som berör mig.

Cilihili tar helt enkelt inte så mycket plats efter att dessa höjdarlåtar tagit kommandot. Plattan lunkar på och jag börjar se mig om efter annat att göra, vilket aldrig är ett bra tecken. Bottonenappat är plojiga kärlekslåten *A square block* som får mig att stänga av.

GARY LANDSTRÖM

LILY ALLEN

It's not me, it's you
REGAL/EMI

GGGG

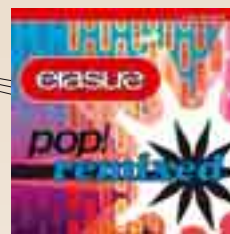
Tyckte Lily Allens debut var lite ojämn, men det som lyfte kompenenserade med råge de låtar som kändes trötta. Jag kan inte komma ifrån att intrycket består på uppföljaren, framför allt för att en del av melodierna känns lite irriterande på något sätt. Men det känns också petigt, för det finns också en mängd låtar som går direkt till hjärtat, som så enkelt och så självklart är så bra, och som nästan alltid, en överrumplande charm hos Lily Allen, i hennes texter. Det är helt omöjligt att värja sig mot berättelser och reflexioner kring tablettberoende, ignorans, försoning, både med nära och nära och före detta partners, och män som är otillräckliga i sängen. Hela kitet, gjort med en underbar glimt i ögat och stor dos humor och

charm som är oemotståndlig.

Explicita texter, javisst, hon vore ju inte Lily Allen annars. Det är inte bara en gång man reflekterar över det öde att uppriktigheten och det ekivoka men aldrig malplacerade språket hindrar många av ens favoriter att höras i det offentliga rummet. Det går liksom inte att stå kallsinnig, om man nu skulle vilja...

MAGNUS SJÖBERG

MOONSPELL

Lusitanian metal
METAL MIND PRODUCTIONS

GGG

Om kvantitet gått före kvalitet vore det snudd på högsta betyg för portugisernas dubbla DVD. Över sex timmar konsertmaterial måste ge full tillfredsställelse även åt de mest hårdhudade Moonspellfansen, men för oss andra blir det i mesta laget.

Om vi börjar med disk två får vi se mängder med material ända från deras första spelning i början på 90-talet och fram till turnén *Spreading the eclipse tour* som avslutades 2005. Den ljud- och bildmässiga kvaliteten är sisådär och i huvudsak känns det som rejäl överkurs. Annat är det med den första disken där en 13-låtars spelning från Katowice 2004 står på programmet. Inledningen med de kraftfulla *In and above men* och *From lowering skies* är rent av imponerande och trots att deras mörkgoth säsar ihop sig en bit in i programmet gör de bra ifrån sig. Scen-shoven har många lampor att skryta med men inte så mycket mer. Hade väntat mig lite mer av ett band så laddat med symboler.

Kan dock inte se att *Lusitanian metal* är något annat än ett måste för fansen.

ROGER BENGTSOON

KLAUS SCHULZE FEAT LISA GERRARD

Rheingold
SYNTHETIC SYMPHONY/BORDER

GGGGG

Bakom ett mängd av syntar och elektronisk apparatur sitter en grånad lång tysk i vit linne-kostym. Han sitter i en till synes dyr kontorsstol, typ VD-stolen med hög rygg. Tysken heter Klaus Schulze, tidigare medlem i legendariska Tangerine Dream. Klaus skruvar lite här och där och vackra toner strömmar ur högtalarna. Klaus är en stor Wagner-fantast och *Rheingold* ett projekt han länge velat göra.

Historien skulle kunna ha slutat här. En grånad tysk electronicahjälte som gillar opera. Men till höger om honom på scenen står en kvinna med majestätisk hållning, som en drottning. Lisa Gerrard. Tidigare sångerska i Dead Can Dance. Klaus berättar att han alltid velat jobba med Lisa men att det aldrig blivit av.

Den 18:e juli i somras blev Klaus dröm sann på en progfestival nästan i södra Tyskland. Lisa Gerrards röst är utomjordiskt vacker. Att beskriva den som något annat än det vackraste du hört är svårt. Tillsammans med Klaus Schulzes atmosfäriska och elektroniska tolkning av Wagner är detta stor konst och fantastiskt bra.

PER LUNDBERG GB

CRUCIFIED BARBARA

Til death do us party
GMR

GGG

Andra plattan från Stockholmskvartetten är hårdrockig någonstans mellan 1980-90-tal och det är ju en ganska trevlig era att syssla med och lyssna på. Tycker mest det är singellåten *Sex action* som sticker ut men om anledningen är den rätt fäniga lyriken eller den medryckande melodin som gör det låter jag vara osagt. Mats Levén som producent får det att vattnas lite extra och att de tre G jag delat ut inte istället blev två tillräknar jag honom.

Visst finns det fler spår än singellåten, till exempel *Feels like death*, som (sleaze)hårdrockar, men en stor del av haussen kring detta band kan ju inte annat än bero på att medlemmarna inte är pojkar som den hårdare rocken ju jämnt dominerar av.

ROGER BENGTSOON

DEATHSTARS

Night electric night
NUCLEAR BLAST/WARNER

GGGG

Vi snackar gotisk industrimetall här. När några dödsmanglare från band som Dissection och Ophthalamia, precis när det nya millenniet infunnit sig, bestämde sig för att även de påbörja något helt nytt och fräscht, då uppstod Deathstars. När de tre är senare behövde en ny basist slutade det med att sleazeroockaren Skinny från bandet Revolution Riot fick jobbet.

Deathstars har hela vägen varit konsekvent trogna sina gotiska industriideal och folk som egentligen börjat på andra musikaliska områden har strålat samman och skapat något som kanske innerst legat dem varmest om hjärtat. Det råder inte heller några tvivel om att Deathstars hela tiden haft och fortfarande har ambitionen att göra kommersiell musik. Vilket de också lyckas med. Nuclear Blast är då också naturligtvis det perfekta skivbolaget. Här finns alla resurser att lyckas på bred front. Låtar, image och ett bolag som har pengar och vill satsa dem på att marknadsföra sina akter.

Det har tagit Dödsstjärnorna tre år att komma upp med denna uppföljare till sitt andra album *Termination bliss*, så det är sannerligen inget hafsvverk. Att plattan heter *Night electric night* är efter en genomkörning ganska självklart, då det lätt är plattans bästa låt. Men det är fullmatat med bra låtar. Att Deathstars sångare kallar sig för Whiplasher Bernadotte tyder i min smak på smakfull smaklöshet, stor humor och punkig provokation.

Det finns sedan några år tillbaks en stark scen för denna genre och den verkar bara växa sig större och mer populär. Det är som om Sisters Of Mercy ynglat av sig med en metallisk hydra och fött fram en uppsjö av liknade akter. Tillsammans med norske Mortiis och finska 69Eyes har vi med Deathstars här en bred skandinavisk front som drar fram över världens gotiska wastelands.

CARL THUNMAN

JUSTIN TOWNES EARLE

Midnight at the movies
BLOODSHOT/BORDER

GGGG

Americana, country, blues och soul. Och till och med lite ragtime. Låter det rörigt? Det är det inte. I stället har Justin Townes Earle följt upp debutalbumet *The good life* med en strålande samling låtar. Det är ärligt, naket och

levande och de lugnare spåren rent lysande: *Someday I'll be forgiven for this*, *Midnight at the movies* och *Mama's eyes*. Justin Townes Earle följer fotspåren från Townes van Zandt, Jimmy Reed och Woody Guthrie och förtjänar verkligen ett genombrott.

ROBERT LAGERSTRÖM

ERASURE

Pop! Remixed
MUTE/EMI

GGG

Tanken med den här remix-samlingen är väl att den ska stilla värsta klådan i väntan på den maffiga boxen *Total pop! Deluxe box*.

I vanlig ordning när det gäller remix-samlingar är det blandad konfekt som bjuds. Vissa spår får en ny, snyggare skrud – andra får en mindre varsam behandling. Extra tydligt blir denna ambivalens med *Always* som finns med i två versioner. 2009-mixen är fin och gör låten full rättvisa: ljudbilden är luftigare än originalets och det känns som en uppdatering. Den upp-pitchade Manhattan Clique-remixens pumpande erotakter gör däremot *Always* en rejäl otjänst. Och så fortsätter det. Mark Pichottis Strumapella Remix på *Freedom* är enkelt elegant – bort med beats och fokus på snöbäsa flamencogitarerna som i originalet ligger längre bak i ljudbilden. Komputermixen på *Victim of love* klarar sig också fint. Den handskas ömt med originalspåret. Men *A little respect* i hejdlöst dåliga tranceversionen Avantara Remix hade jag klarat mig utan.

Originalspåren är fin syntpop. Remixarna vinglar hit och dit. När det funkar är det rätt bra, när det inte gör det är det bara att skippa vidare. Är man inte inbiten Erasurefan är det bara att fortsätta vänta på den där boxen.

MATS ALMEGÅRD

FEVER RAY

Fever Ray
RABID/BORDER

GGGG

Det här uttalandet kan eventuellt vara någon form av musikjournalistiskt harakiri, men jag tycker faktiskt inte att The Knife gjort något riktigt helgjutet album. An. Visst, det råder inte någon tvekan om att Karin och Olof Dreijer är två av vårt avlånga lands mest säregna och

intressanta artister, de utstrålar en ojämför- lig konstnärlig integritet, deras obundna skivbolag Rabid Records har snyggt stakat ut vägen för en hel generation fria musiker, deras musik är ett strålande exempel på hur man med enkla medel kan formulera ett unikt uttrycksätt, och låtar som *Heartbeats*, *Pass this on*, *Marble house* och *The captain* tillhör verkligen 2000-talets bästa svenska poplåtar – låtar som kompromisslöst krafsat sig in i otaliga hjärtan världen över. Så, The Knife har redan åstadkommit mer än vad de flesta band ens vågar drömma om, men när det kommer till att göra ett jämnt och rakt igenom njutbart album, då tycker jag faktiskt att de har en del kvar att uträtta. Och det hoppas jag att de också tycker, för den dagen de är belåtna och slutar göra musik, då kommer musikklimatet ofrånkomligen att svalna en aning.

Lyckligtvis verkar de ännu inte vara nöjda, och sålunda signalas vi nu med syster Dreijers soloprojekt Fever Rays självbetitlade debutalbum – ett album som på både gott och ont faktiskt är just jämnare än något syskonen spelat in tillsammans. Det tar tydligt avstamp i duons senaste album *Silent shout*, men undviker mullrande basgångar och plötsliga utbrott och grottar istället ner sig i suggestiva stämningar och spöklikt skeva harmonier. *Fever Ray* är alltså ett allvarligare album, konstant utstrålades ett varmt, varmt vemod. Tempot bergatrolls-lunkar konsekvent långsamt, och Dreijer sjunger sina bisarra texter om hundtungor och bokstavlig hjärtlöshet på ett androgyn, släpigt och utdraaget vis.

Resultatet är ett The Knife på Prozac: mod-fällt, återhållsamt, utan dalar, utan toppar och konsekvent bra, riktigt bra till och med, även om det aldrig riktigt når upp till duons största stunder. Det är det ju dock få artister som gör, och för att vara ett sido/soloprojekt är det här minst sagt imponerande. Det finns verkligen inte någon ursäkt för The Knife-fans att inte genast införskaffa sig ett exemplar av *Fever Ray* – inte det bästa, men kanske det jämnaste album The Knife ännu inte gjort.

FREDRIK FRANZÉN

FRANKE

Det krävs bara några sprickor för att skapa ett mönster
LUXURY/BORDER

GGGG

Det fräser och sprakar om göteborgsbandet Franke. På sin uppföljare till debutplattan *Optimismens hän* har de grävt djupt i sin skivsamling. 90-60-90 hade nästan kunnat vara hämtad från The Stooges platta *Fun-house*, *Handfull stoft* och det dunkla titel-spåret skriker det The Cramps om och även avtryck av Thåström tycks tränga in i spår både här och där, liksom en föreställning om hur Broder Daniel hade låtit om de levde ut all det kaos de sägs ha inom sig.

Men Franke lever ändå sitt eget liv, de blandar explosiva ämnen men lyckas ändå hålla dem inom kontroll. För att inte tala om det ylande munspelet som ekar i bakgrunden och får mig att le igenkännande. Det behärskade svenska folket behöver väckas upp av Frankes skönt operfakta knockout-väckarklocka. Läs texterna innan

ni lyssnar på skivan, för dessa män har mycket klokt att säga om människan och dagens läge, vilket inte riktigt framgår när man samtidigt ska vältra sig i den ljuvligt anfallande punk/indie/blues/garage/rockabilly-känslomixen. Av några sprickor kan det skapas de allra vackraste mönster, mönster som suddar ut gamla vanor och bildar en ny modell att leva efter, eller snarare en styrka att våga vågra leva efter bestämda mallar. Och det är när det spricker som det händer något – skitigt, skevt och rätt.

MATHILDA DAHLGREN

**TA ETT SERIÖST STEG
IN I BRANSCHEN**

utvecklas som projektledare, promotor, A&R, manager, arrangör, bokare, eventproducent eller turnéledare inom musik och eventindustrin

Sista ansökningsdag: 20 maj
www.kymusikevent.se

FILL YOUR HEAD WITH ROCK!

Sweden Rock Festival
3-4-5-6 JUNI 2009 SÖLVESBORG

HEAVEN & HELL UK/US
IN FLAMES S
ZZ TOP US
DREAM THEATER US
EUROPE S **FOREIGNER** US
HAMMERFALL S **VOLBEAT** DK
MOTÖRHEAD UK/US **URIAH HEEP** UK
FLOGGING MOLLY IRL/US
JOHNNY WINTER BAND US
LITA FORD US **MARILLION** UK

Fler band på vår hemsida!

www.swedenrock.com
BILJETTER KÖPER DU ENDAST ONLINE VIA VÅR HEMSIDA!

För information om boende och transport:
www.visitsouthsweden.se - Call center: 0454-309310

Kontakta oss:
Tel: 0456-317 95 - E-mail: info@swedenrock.com
All information hittar du så klart på:
www.swedenrock.com

PicoPico

Kläder för liten & stor

www.picopico.se

CMM Group är specialister på CD, DVD kopiering och tryck.

**Pressa eller kopiera? CD
eller DVD? Eller duodisc?
Vi har allt för ditt CD projekt.**

NY WEBB!
www.cmmgroup.se

CMM GROUP

Torshamnsgatan 39 B i Kista,
08-545 706 70, info@cmmgroup.se

BÖCKER

CHRIS CICCONE & WENDY LEIGH

Livet med min syster Madonna
TIVOLIBOK

GGGG

Lillebror har följt syrrans väg till toppen ända från start och redan från början i karriären fanns han med som dansare bakom Madonna vid klubbuppträdanden. Större framgång genererade andra uppgifter som påklädare, art director och regissör vid några av de största turnéerna, inredare av ett antal av hennes olika bostäder och så vidare. Lite elakt kan man nog se honom som lite av en fixare som Madonna (ut)nyttjade som billig arbetskraft. Det verkar gräma honom rätt rejält och hans försök att släta över bitterheten lyckas nästan, men bara nästan. Hur som helst läste jag hans berättelse med nöje.

ROGER BENGTSOON

TONY ERNST

6 miljoner sätt att jaga en älg på
REVERB

GGGG

På baksidan läses: "Det här är en berättelse om musikindustrins långa och strapatsrika resa, dess uppgång och eventuella fall. Om fildelning, nerladdning och upphovsrätt. Om The Pirate Bay, EU-direktiv och den nya streaming-tekniken..." På tio kapitel och 300 sidor bringar författaren viss reda i oredan och det är inga svårigheter att hänga med. Dels är han en duktig skribent med stort ordförråd och humor och dels lättas texten upp av tjuugo intervjuer med artister och bolagsfolk som svarar på frågor kring skivkopande och nedladdning.

I större utsträckning än i Anders Rydells och Sam Sundbergs aktuella bok *Piraterna* fokuserar *6 miljoner sätt att jaga en älg på* hur låget ser ut för skivbranschen och de däri verksamma. Personligen tycker jag båda böckerna är läsvärda och kompletterar varandra väl utan att överlappning är alltför stor. Samtidigt ligger denna boks vinkling närmare mitt intresseområde och tänker du bara läsa en av de två rekommenderas därför denna.

ROGER BENGTSOON

PIETER THAM

The Sebastians – 60-talsgruppen gud glömde
PREMIUM

GGGG

Författarens förord börjar med: "Tror du någon skulle vilja läsa en bok om ett svenskt band som spelade popmusik på 1960-tal, uppträdde på en scen högst tio gånger, aldrig fick skriva autografer och inte ens var i närheten av att få skivkontrakt?". Samma förord avslutas med följande: "För sanningen är att sagan om The Sebastians, faktiskt, innehåller åtminstone en dimension av allmängiltigt intresse. Det handlar om vikten av att ge sig hän, att våga drömma – att stämma gitarren och sedan med ett hjärta fyllt av glädje lyssna till den sträng som brast."

Givetvis vill någon läsa denna bok, synd vore det annars. För trots att få kände till dem, kanske 300, så blir jag onekligen på bra humör när bandet går från resväskor till riktiga trummor, repar in allt fler låtar och att när väl spelglädjen infann sig var det bättre än det sex tonåringarna ännu inte haft. Dessutom vävs dåtidssakta händelser in i handlingen och ger en ytterligare dimension till berättelsen om The Sebastians.

ROGER BENGTSOON

FRANZ FERDINAND

Tonight: Franz Ferdinand
DOMINO/PLAYGROUND

GGGG

Jag har ända sedan mitt första och enda besök i Skottland 2004 haft ett gott öga till Franz Ferdinand. Då övervåldigades jag av deras genombrott på hemmaplan, detta för mig rätt okända bands hitstina debutplatta syntes och hördes överallt i Glasgow och Edinburgh och jag smälte. Med nya plattan visar de att de fortfarande är att räkna med i genren cerebral och stäplig vit funkrock. Även om deras gig på Way Out West i somras inte var spektakulärt på något sätt så kommer de mer till sin rätt i hemmastereo.

Spetsen denna gång utgörs av singeln *Ulysses* (Max Tundras remix är också het) och ett koppelt humörhöjare till, som *Can't stop feeling* med sin djupa syntsingla i refrängen och den pigga popkaramellen *Turn it on*. På det stora hela är albumet skönt gött med en fin avvägning mellan coolt och trallvänligt, mysigt och kantigt, snärjande och unikt. Som popalbum väldigt lyckat således. De har lyckats igen.

GARY LANDSTRÖM

HACIENDA

Loud is the night
ALIVE/NATURAL SOUND

GGGG

Som en rova på Texas-ranchen har Haciendas debutplatta *Loud is the night* legat och mognat i min hög av recensionsskivor. Nu är den redo att dras upp. De tre bröderna med sin kusin som tillskott frambringar en 60-tals revival av en sort som låter allt annat än dammig. Här råder full harmoni och inga syskonbråk.

Sångaren sjunger på ett liknande sätt som vår egen Sylvester Schlegel, sångare i folkrockbandet The Guild, även om Hacienda också till viss del påminner om Beach Boys, men utan glattigt surfstämning. Första låten *She has got a hold on me* fångar mig direkt. Den här nästan lite av stonerkänsla över sig, rullar fram utan hinder. *Useless and tired* är en annan låt som lätt sprider sig i mitt sinne och dessutom inte lever upp till sin titel. Resten av skivan har ett mer tyngdlöst popsound. Visslingsvänliga melodier i soluppgångens strålar, som trots sin förankring i det förgångna har en naturlighet som får mig vilja sola i dess sken. Köp skivan på vinyl så blir känslan ännu mer rätt. Hacienda fortsätter odla sina friska toner under tiden!

MATHILDA DAHLGREN

JONATHAN JOHANSSON

En hand i himlen
BORDER

GGGGG

Kanske är det svagheten för hans vackra skånska eller de popelektriska Familjen-vibbarna. Annars är det hans likgiltiga ansiktsuttryck å la Jocke Berg på skivfodralet eller de allvar-samma djupa textraderna. Någoting är det och det liknar magi. Även texterna för mina tankar till Kent, mest på grund av det hög-frekventa användandet av pronomen, vilket skapar en direktkontakt med lyssnaren.

Det märks att texterna är viktiga för Jonathan Johansson. Många av dem har en religiös underton, däribland avskalade *Du sa* som bara består av fyra texttrader och sammanfattar skivans tema: "Du sa något om, den andra sidan/Du sa något, du sa något om oss/Du sa något som, aldrig lämnade mig/Du sa något som, stannade".

Singeln *En hand i himlen* och *Innan vi faller* följer också temat och är två riktigt bra

öppningslåtar. "Vi lyfter nu i en annan rymd" sjunger Jonathan Johansson och rymd är just vad skivan har. Det känns som en föränderlig och bottenlös tavla i en fast ram. Och mitt i tavlan står en naken och sårbar Jonathan Johansson och sträcker upp handen mot himlen.

CAMILLA KÄCK

DANKO JONES

B-sides
BAD TASTE/BORDER

GGGG

Jag har alltid tyckt att Danko Jones är en grym showman, frontfigur, anförare, sångare, låtskri-vare, entertainer och så vidare. Har sett honom live minst fem gånger på olika håll och kanter i Sverige under årens lopp. Även som spoken word-artist på Debaser Slussens uteservering har jag låtit mig underhållas av denne karismatiska och sympatiska kanadensare.

När nu mannens svenska skivbolag släpper ett 27-låtars samlingsalbum med b-sidor, så slår det mig att Dankos b-sidor oftast är bättre än många andras a-sidor. Men trots detta så lyfter det inte helt och hållet här. Helhetsintrycket är trots allt att detta är en "hålla intresset vid live-release" fram till nästa nya riktiga studioalbum. Ungefär som The Hellcoppers *Cream of the crap* så är det naturligtvis också en möjlighet att på ett snabbt och enkelt sätt få tag på en del ovanliga låtar som annars bara finns på olika vinylter och udda utgivningar.

Materialet är sammanställt från 1997-2007 och favoritlåten är relativt färsk och punkiga *My problems (are your problems now)*. Eftersom låtarna spänner över en så pass lång period så visar denna utgivning också på att Danko Jones har en dynamik och mångfacetterad stil med influenser från många håll. Även om den röda träden simpelt och enkelt stavas rock'n'roll.

Men hur man än vrider och vänder på saker så ska Mr Jones ändå helst upplevas live, inte på skiva. Detta är dessutom sagt som en komplimang. Artister som är bättre på skiva än live är de som bör oroa sig idag, inte tvärtom.

CARL THUNMAN

ANNA JÄRVINEN

Man var bland molnen
HÄPNA/DOTSHOP.SE

GGGG

Det är så lätt för recensenter att hylla debutplattor, som till exempel Anna Järvinens *Jag fick feeling*. Desto svårare blir det då för artisten att följa upp det som höjts till skyarna. Tänker jag. Anna Järvinen har valt att inte göra det så himla svårt för sig. Hon fick mer feeling. Men den här gången får elgitarren ibland vara med och leka med den akustiska samt det försynta pianot.

Anna Järvinen kommer så nära så nära att man inte riktigt vet vart man ska ta vägen. Hennes söta spröda röst hittar in. Järvinen har fattat vad popmusik handlar om – melodier. Ljuva toner och handen i hjärtat-texter. Singeln *Appelgå* får det att kännas som vår i min mage, med behagliga munspelepartier och charmigt gitarrintro. Hoppfullt.

ANNA GUSTAFSSON

KOMAS MIDA

Komas Mida EP
EGENUTGIVET

GGGG

"What you don't understand you can make mean anything" skriver Chuck Palahniuk i boken *Diary* och sätter därmed fingret på exakt vad som är så underbart med instrumentall musik.

Östersunds finaste postrockare Komasa Mida bygger stämningar och exploderar sedan i känslor så att du inte tilläts tvivla på att saker har Betydelse och Mening. Vad det betyder och menas är sekundärt. Just nu vet jag bara att mitt Komasa Mida-behov växer och växer. Ge mig mer magiska gitarrslingor. Ge mig mer ödesmättade trummor. Ge mig mer vackert trasig dist. Ge mig mer. Det betyder.

ANNA GUSTAFSSON

LALEH

Me and Simon
WARNER

GGGG

Laleh tog hela Sverige med storm och *Live tomorrow* kom att bli en av 2005 års allra största hitlåtar. Genom att ge ut en skiva med låtar sjungna på såväl svenska, engelska och persiska så var hon redan från början tåmligen unik och egensinnig, och jämfördes i pressen med såväl Cornelis Vreeswijk som Dungen.

Mycket av charmen ligger ju också just i det att man aldrig riktigt vet vad den här damen ska hitta på näst. Men uppföljaren *Prinsessor* saknade en hitsingel och sålde trots hyggliga recensioner inte i närheten av debuten. Därför känns det här som lite av en comeback trots att hon egentligen aldrig varit borta.

Även här fortsätter hon att blanda olika språk, men det känns som om kanterna suddats ut lite grann och kontrasten mellan de engelska och svenska låtarna är inte alls lika stor. Och jag tror det är ett vinnande koncept. Jag var en av dem som redan från början föredrog hennes svenskspråkiga låtar framför de engelska, lite mer listanpassade, och här känns det som om hon skalat bort lite av sin liggamma ton och istället växt ut till ett kvinnligt svar på Håkan Hellström. Lyssna bara på *Bjurö klubb* som lika gärna skulle kunna vara signerad mästern Håkan själv. Det är välproducerat, smakfullt arrangerat och som album betraktat så är *Me and Simon* enligt mitt tycke det klart starkaste album Laleh levererat hittills.

THOMAS RÖDIN

JONNA LEE

This is Jonna Lee
RAZZIA/BONNIERAMIGO

GGGG

Ibland blir man lycklig av att ha det ytterligt glamourösa uppdraget att skriva om sin post. När man får *This is Jonna Lee* i brevlådan är ett typiskt sådant tillfälle. Debuten *10 pieces, 10 bruises* från 2007 var något tyst men fint. *This war EP* kom hösten 2008 med ökad styrka och ökat hopp. Nu kommer *This is Jonna Lee* och allting känns bara rätt.

Mjuk akustisk gitarr. Magiska klockspel. Dyster basgång. Glattigt piano. Tickande klocka. Lyckligast: *In the mood for you*. Svängigast: *My high*. Valsigast: *This is 2009*. Skönast: *The light*. Eftertänksamast: *Question*. Vackrast: *Lake Chermansin*.

Jonna, Jonna, du är sann och du är pop och det är så fantastisk. Plattan flyter på och är precis så öppen och varm, vemodig och glad som jag vill. Att nämna Annika Norlin som referens känns aningen förutsägbart när Jonna backas upp av dels Annika och dels Andrea Kellerman (Firefox AK), men känslorna jag får påminner onekligen om den totala tillfredsställelsen när *Introducing... Hello Saferide* släpptes back in 2006. En platta där alla låtar lyser lika starkt, vars melodier känns helande, som man längtar efter att få lyssna på.

ANNA GUSTAFSSON

THE RETURN OF
KONTIKI
ITS BIGGER AND IT SWALLOWS MORE PEOPLE!!

"DANSGOLV, STÖRRE SCEN & NYA SITTPÅTÄR"

"TILL OCH MED BÄTTRÄ AN ORIGNALET"

VÄLKOMMEN TILL
VARA NYA LOKALER!
ALL INFO PÅ
WWW.KONTIKI.NU

VÄREN 2009 **STORA SKIVMÄSSOR** **ENTRÉ 50 KR**

SOLNA 7/3 (Sveriges största!)
Solnahallen, kl 10-16

HUSKVARNA 11/4
Folkets Park, Påskafön kl 10-15

INFO: WWW.SUNJAY.SE TEL 0513-12345

Magasinsg. 3 * 411 18 Gbg * 031-138755

info@clubsocial.se * www.clubsocial.se

GROOVE

Sveriges största musiktidning

Läs ännu mer och tävla på

www.groove.se

groove.9mv.com

www.myspace.com/magazinegroove

www.last.fm/group/Groove+Magazine

Vårens nyheter från Bonnier Amigo & ADA Global

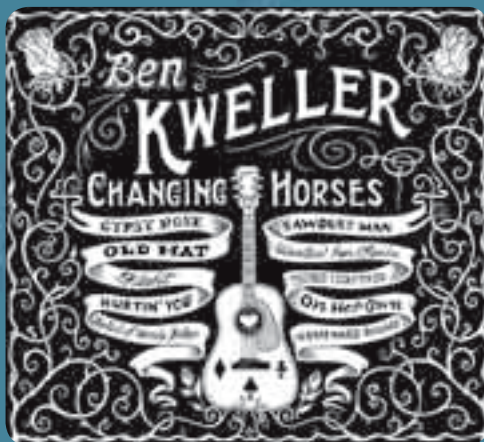

WHISPERTOWN 2000 SWIM

Vackra drömlika stämmor från LA-bandet som skriver text och musik som låter både modern och nostalgisk.

thewhisptown2000.com

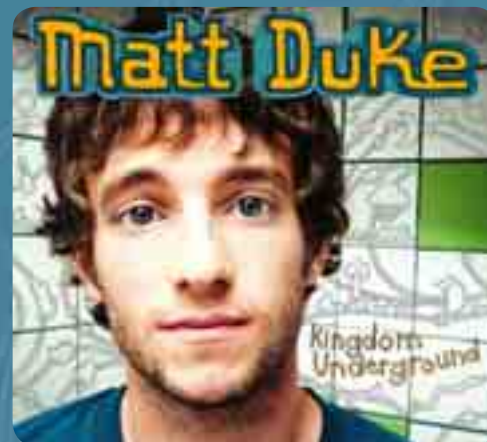

BEN KWELLER CHANGING HORSES

En charmig country platta, helt analogt inspelad, som kommer älskas av fans av Josh Rouse och Ryan Adams.

kweller.net

MATT DUKE KINGDOM UNDERGROUND

Debutplatta från singer-songwriter Matt Duke, ett känsloläst album, redan kritikerrosat i England.

mattdukemusic.net

GREG COPELAND DIANA AND JAMES

Ett album som omfattar allt från traditionell folk till modern countryrock. Albumet har fått fantastiska recensioner och ligger 1:a på flera av radions countrylistor.

©Inside Recordings

insiderecordings.com

NICKEL EYE THE TIME OF THE ASSASSINS

Solo projekt från Nicolai Fraiture från The Strokes, med musikaliska influenser från Neil Young, Frank Black och Leonard Cohen.

myspace.com/officialnickeleye

THE RIFLES GREAT ESCAPE

Tippade att bli Englands nästa genombrott. Kaxig brittisk rock som fastnar. NME skriver "det första bandet på länge som är värt att tatuera på sitt bröst".

sixsevenine

therifles.net

bonnieramigo.com

ada-global.com

MANDO DIAO

Give me fire
UNIVERSAL

GGG

Jag ska vara helt ärlig nu. Jag har alltid haft en smula abnormt förhållande till Mando Diao; kärleksfullt yrat om skinnjackor och Kinks, Gustafs smala underarmar och hur de uttryckte att jämförelsen mellan dem och The Hives "är som att jämföra champagne och urin". Allt sånt. Älskade det. Vad denna besatthet bottnar i är en smula oklart, men istället för att kontempera om tonårskärlekar och förlorade minnen, låt oss tala om deras nya skiva.

Give me fire är producerad av två Latin Kings-medlemmar och visst, det känns. Kanske inte så mycket på hiphopfronten, men det hela har fått en mörk, lite smutsig karibisk touch. Lite som jag tänker mig att ett Motown-inspirerat garageband från Kuba skulle låta. Det femte spåret Mean Street är en helt fantastisk sak med pianoklinkande än hit, än dit med en nästan musikalpassande refräng vilket passar ett band som tenderar att fastna i rockandrollslentrianen. Crystal låter som en perfekt girlgroupcover, Gloria som det där souliga vi älskade från Bring 'em in. Jävligt bra alltså. Förutom det här med wailande kvinnor i bakgrunden. Lägg ner det.

Inte helt otippat sväljer jag detta album, men kanske mer på de grunder som inledde denna recension än andra. För vi som gillar Mando, vi kommer gilla det här. Ja, as simple as that. Till er andra kan det sägas att det förutom nyss nämnda spår hittas lite hederliga Mandoalster som är trevliga, men kanske framför allt safe. Generellt är allt melodiskt och helt okej, men hade alla låtar varit lika daring som hälften hade de varit helt och hållet i hamn. Även för folk som inte får något vilt i blicken vid åsynen av en Norén.

NINA EINARSSON

MASTODON

Crack the skye
WARNER

GGGGG

Wow! Det här blåser bort allt annat ur havet för tillfället. Nog visste jag att Mastodon var bra – men så här bra? Från inledande Oblivion till avslutande The last baron är Crack the skye ett enda äventyr. Jag är full av respekt för detta mästerverk.

Att lyssna på Mastodons fjärde album är som att åka berg-och-dalbana med förbundna ögon. Oförutsägbart och spännande. Eller för att ta en mindre obehaglig liknelse – som att sugas in i ett konstverk.

Det är dessutom så himla bra gjort. På Crack the skye är övergångarna mellan varje riff väldigt subtila. Som om inget riff kom till i ensamhet, utan bara i kombination med riffet innan. Ja, ni fattar. Stort bidrag till det är sång-slingorna som snyggt klistras ihop låtpartierna.

Jag kan inte utse några favoriter, men låt inte året passera utan att ha lyssnat på refräng-catchiga Quintessence, The czar och trolska Ghost of Karelia. Eller inledande Oblivion och Divinations. Eller avslutningen med Crack the skye och The last baron. Det vara alla sju spår det. Vilken skiva, inte en enda spricka!

TORBJÖRN HALLGREN

THE PAINS OF BEING PURE AT HEART

The pains of being pure at heart
FORTUNA POP

GGGG

Det är melodierna som gör det. Det är de som ger The Pains Of Being Pure At Heart det där extra, det som får dem att lyfta lite högre. New York-bandets svängiga retro-pop är kryddad av välkända influenser som Belle & Sebastian, The Ramones och The Stone Roses, men även om resultatet inte låter jättnytt har The Pains Of Being Pure At Heart ett behagligt driv och tempo som förför genom hela skivan. De spelar musik som inte kräver lyssnarens uppmärksamhet, men får den ändå. Med drömska ljudbilder, körer och låttitlar som This love is fucking right får de mig på fall. Det är snällpop utan att bli mesigt – det är musik att bli kär i.

MARIA PETERSSON

THE PRODIGY

Invaders must die
TAKE ME TO THE HOSPITAL/BONNIERAMIGO

GG

Det fanns en tid i slutet av det förra seklet då The Prodigy var det absolut hetaste som fanns i musikvärlden. Deras ogerade lånande från andra genrer gjorde att fler och fler fick upp ögonen för deras egenskapade form av drum'n'bass. Med albumet The fat of the land från 1998 befäst de sin position som världens främsta drum'n'bass-akt med flera topp tio-singlar. Med dessa i bagaget antrände de även musikens finrum som huvudakter på stora festivaler som tidigare hade varit vigda åt rockens giganter. Men längs vägen gick något snett och intresset för gruppen svalnade.

När de nu är tillbaka med sin andra fullängdare sedan 1998, Invaders must die, så kan man inte annat än att känna att de försöker hitta tillbaka till sina rötter. De försöker desperat hitta tillbaka till sitt ursprung i underground-kulturen men det går sådär. Efter att de två första singlarna, titelspåret Invaders must die samt Omen, rivits av återstår mestadels en kavalkad av medelmätta, och som om inte det var nog återkommer dessutom Omen en andra gång helt utan poäng. När man väl lyssnat igenom hela skivan lämnas man med en tryckande känsla av att man har hört det förut. Och det är kanske just det som är problemet? Mycket har hänt de senaste tio åren och The Prodigy är inte längre varken underground eller cutting edge utan snarare medelmåttor som försöker spela

MORRISSEY

Years of refusal
UNIVERSAL

GGGGG

Efter några mindre framgångsrika år i slutet på 90-talet så gjorde Morrissey storstilad comeback med 2003 års You are the quarry som är hans bäst säljande platta hittills. Genom åren har hans dessutom lyckats skapa sig en så stor fanbase och mystifierat sin personlighet till den grad att han nu måste anses som en av de största manliga rockikonerna.

Därför är förväntningarna ganska höga när jag slänger in Years of refusal i spelaren för en första lyssning. Men det visar sig att jag aldrig behövt vara orolig, för det här mina damer och herrar är det mest innerliga och medryckande Morrissey levererat genom åren. Det är ömsint, men samtidigt kaxigt och han pendlar hela tiden mellan pop, rock

och min nostalgi genom att köra på i sina redan breda hjulspår.

FREDRIK WETTER

RAZORLIGHT

Slipway fires
UNIVERSAL

GGG

Razorlights självbetitlade förra album var en riktig smällkaramell. Det innehöll hits som America och In the morning som satte sig på hjärnan. Än har jag inte hittat några solklara hits på Slipway fires, men så känns det inte heller som den typen av platta.

Det låter lite mjukare när den brittisk-svenska kvartetten släpper sitt tredje album. Sångaren Johnny Borrell lät betydligt kaxigare på förra skivan och jag kan sakna det lite. Första låten Wire to wire fungerar utmärkt som öppningslåt. Den är en vädjan om kärlek som senare på plattan övergår till att handla om barrikader och om svårigheten att lära känna någon. Det är något som fångar mig med texterna. Enkelheten och överanvändandet av pronomen gör att det är lätt att både förstå och definiera sig med texterna.

Men trots att halva bandet är från Sverige tror jag snarare att de har sin karriär i England än i Sverige.

CAMILLA KÄCK

BRUCE SPRINGSTEEN

Working on a dream
COLUMBIA/SONYBMG

GGG

Trots att det egentligen är en rätt sammanhållen platta, så växlar mitt humör ordentligt när jag lyssnar till Working on a dream – både plattan som helhet och även själva titelsången. För jag förstår inte Bruce riktigt här. Visst finns det låtar som skiljer sig från varandra, det är definitivt ingen tematplatta på det sättet, men det är väl sättet. Vi har Outlaw Pete, något som både minner om Bruces utflykter i folkland och hans berättarförmågor, vi har Queen of the supermarket som äntligen för honom in i det fack som han tangerat många gånger, det som bär salig Harry Chapins signum, både i text och musik, utan att därför också bli explicit politisk.

Det är väl någonstans där dilemmat har sin rot. För jag känner att det finns två teman här som är starkare än någon annan, även om den ena egentligen inte är uttalad. Titellåten, Working on a dream, inbillar jag mig har ett

och punkigare influenser. Helt ärligt så måste jag påstå att här inte finns en enda svag låt och redan invigda fans kommer knappast bli besvikna. Särskilt imponerar singelsläppet I'm throwing my arms around Paris och inledande Something is squeezing my skull. Återstår bara att konstatera att kungen av svärmospop sitter säkert på sin tron.

THOMAS RÖDIN

STORAN

CARL-JOHAN VALLGREN

"KUNZELMAN & KUNZELMAN"

ONS 25/2

HANNE BOEL

TOR 26/2

PETER, BJORN & JOHN

FRE 27/2

ELEGANT

MACHINERY

THE MOBILE HOMES, EMMON & MR JONES MACHINE

LÖR 28/2

TIMO RAISÄNEN

ONS 4/3

GLASVEGAS **UTSALT**

SUPPORT: TBA

LÖR 7/3

MIKAEL WIEHE

TOR 19/3

FEVER RAY

LÖR 21/3

CHRISTIAN WALZ

TOR 26/3

SAHARA

HOTNIGHTS

SUPPORT: TWO WHITE HORSES

LÖR 4/4

SIRQUS ALFON

FRE 10/4

NO WAY TO TREAT A LADY

TOR 16/4

FRIDA HYVÖNEN

SUPPORT: TBA

LÖR 18/4

BALKAN BEAT BOX

LÖR 2/5

ALBUM

politiskt syfte, efter att han också funnits med på Barack Obamas väg till presidentskapet i USA, att det är en metafor, en arbetsbeskrivning. Och det finns också, och har alltid funnits hos Bruce, en ådra av gammal folksångare, som genomsyrar albumet, med något att berätta, med ett syfte, som spåret till filmen *The wrestler* eller någon av de mer personligt hållna låtarna. Det andra känns mer tröttsamt, och det är att det finns en tendens att låta samma fras och melodi ålitas till oändlighet i många låtar. Det är naturligtvis underbart att utnyttja till allsång vid konserter, men på platta känns det nästan provocerande fantasi- och viljelöst.

Det är ett par spår som ändå räddar Bruce, hallå – det är ändå Springsteen vi snackar om – men jag måste tillstå att jag är mer besviken än jag trodde jag skulle vara.

MAGNUS SJÖBERG

CAROLINE AF UGLAS

Så gör jag det igen

SILOTON/UNIVERSAL

GGGG

Caroline af Ugglas följer upp 2007 års storsäljare *Joplin på svenska* med att släppa sin första skiva med eget material på svenska. Och det ska visa sig att det var ett riktigt smart beslut, för även om hon kändes helgjutten i tolkningarna av Joplins låtar så blir det här så mycket mer personligt.

De nya låtarna har även de rötterna i 60- och 70-talets soul och rockmusik, men här finns en styrka och jämnhet som hon aldrig varit i närheten av förut. I stort sett varje låt på plattan har potential att bli en radiohit och såväl produktion som arrangemang är smakfullt genomförda. Kul också att höra Caroline och Tommy Nilsson göra en övontad i duett i *Du var mitt hjärta*, specialskrivnen av Markus Krunegård.

Carolines röst är tämligen unik i det här landet och hon har en personlighet som säkert sticker i ögonen hos en del, men som tack vare medverkan i ett flertal stora TV-produktioner numera även älskas av många. När Eva

Dahlgren och Louise Hoffsten soflat till sig och blivit snudd på tråkiga på äldre dagar så behöver vi en ny stark kvinnlig rockröst på den svenska musikscenen. Och jag tror att Caroline af Ugglas är mogen att ta över den rollen nu. Själv så kan jag inte se annat än att det här är upplagt för ännu en skivsuccé.

THOMAS RÖDIN

THE VIRGINS

The Virgins

ATLANTIC/WARNER

GGGG

En smutsig New York-trio med en bloggchajp i ryggen och cosmobrudar i armarna. Låter onekligen hipsterdrygt, men jag får verkligen anstränga mig för att inte skriva hela denna recension i caps lock. För detta är en sån debut som får en att yra om Is This It, Talking Heads om de varit unga och snygga brooklynens och underbara diffusa termer som kåtslags-funkig rock. Vi kan ana lite Strokes, lite funk och 80-talsförtande, men på en solid bas av smart rock. Det hela är kort sammanfattat ett knippe låtar – mest om tjejer som är dyra och rika eller trashsnygga och vill hängla på madrasser – med en underbar bas, tonårssnuskighet och en extremt hög hitnivå. Casablancas är förlagd, Jonathan Richman passiv och resten bryr jag mig inte om när jag kan lyssna på *Teen lovers* med 80-talskeyboards och en refräng som skulle kunna få vem som helst på rygg på repeat i en halvtimme. Giv rum för de som (ironiskt nog) kommer få flest ligg i år och rädda din vår på kuppen: The Virgins.

NINA EINARSSON

M WARD

Hold time

4AD/PLAYGROUND

GGGG

Matt Ward har en ovanlig förmåga att få mig att lyssna på musikaliska tricks som i de flesta andra fall skulle kännas mossiga och gubbiga.

Men melodierna är så varma och uppriktigt framförda och hans säregnet hesa röst fångar in mig nästan jämt.

Låten *Save me* tar sin början i en *You never can tell* med Chuck Berry-minnande harmoni, innan M Ward tippas över låten i ren eufori, jag faller direkt och fjärlarna på skivomslaget fladdrar inuti. *Stars of Leo* är en uppvisning i popkänsla, inledande spåret *For beginners* ett självklart och fjäderlätt intro. Zoöy Deschanel, som tillsammans med M Ward utgör den hyllade duon She & Him sjunger på två spår, Granddaddy-Jason Lytle på ett annat och Lucinda Williams lånar ut sin stämma på *Oh lonesome men*. *Hold time* är ytterligare en skruv i M Wards stabila grund, där dock det underbara konceptalbumet *Transistor radio* fortfarande utgör den starkaste bulten.

BJÖRN SCHAGERSTRÖM

SCOTT WEILAND

Happy in galoshes

NEW WEST/PLAYGROUND

G

Det här väger lätt. Lättare än knykligt papper i en papperskorg. Och likheterna är påfallande. Jag har alltid annars stöttat Scott Weiland. Som sångare i Stone Temple Pilots var han exceptionell. Som soloartist släppte han *12 bar blues* som var usel i elva fall av tolv, men jag höll tummen upp i snällblåsten. Nu stoppar jag mina händer i fickorna.

Scott Weiland lämnade Velvet Revolver i mars 2008. Några månader senare har han vips spelat in ett helt dubbelalbum. Sânt brukar tyda på en enda sak – ingen i produktionen har vågat ta ansvar och skära bort fett. Så typiskt, att en kille som klassificeras "rockstjärna" får fria händer och nickedockor att samarbeta med.

Visst finns det stunder av fin musik. Många melodier är just fina. Refrängen i *Paralysis* är kul att lyssna på. Men det finns så mycket annat på *Happy in galoshes* som får mig att rycka upp händerna ur fickorna och ta mig för pannan. Tänk om Scott Weiland istället valde ut TIO låtar, och jobbade DUBBELT så hårt med dem innan han gick in i studion. Då, kanske.

TORBJÖRN HALLGREN

THE WHITEST BOY ALIVE

Rules

BUBBLES/BORDER

GGGG

Att lyssna på The Whitest Boy Alive är som att äta popcorn. Alla låtar smakar lika gott och jag vill bara poppa mer. Debutskivan *Dreams* var underbar och om *Rules* får snurra ett par varv till kan den bli lika bra.

Den här skivan vill jag dricka öl till, shoppa en t-shirt med en närbild på Erland Öyes popbågar och fika på ett kvällsöppet café till. När den Berlinbaserade kvartetten spelade in *Rules* i en studio i Mexico var reglerna att allt skulle spelas in live på en tagning. 300 tagningar av elva låtar resulterade i en välproducerad indiepop-disco-skiva.

Att skivan heter *Rules* beror på att varje spår beskriver varsin regel. *Keep a secret*. *Promise less or do more*. *Courage*. De bästa reglerna är också de bästa låtarna. Det finns inga hits som *Burning* på *Dreams* och det är det enda jag saknar.

CAMILLA KÄCK

WILLIAM ELLIOT WHITEMORE

Animals in the dark

ANTI/BONNIERAMIGO

GGGG

Med det fantastiska mini-albumet *Hallways of always* från 2006, vilket William Elliot Whitmore spelade in tillsammans med Jenny Hoyston, i tankarna tar jag mig an nya skiva *Animals in the dark*. Whitmores röst är livskraftig som om den genomlevt flera liv. Den står sig väl genom eld och vatten, river skönt in under skinnets och får en att orka upprätthålla kampen mot onda makter. Mannen är född med en karaktär som är ett med sängen och inte går att efterlikna. Instrumenten är få, huvudsakligen sparsmakad gitarr och monoton trumma, nästan som i en religiös ritual. Trots de mörka undertonerna blir jag allt annat än nedtygd. Långa stunder är det gospel som träder fram genom skuggorna, uppbländad med ursprungliga folktoner av blues och soul.

Whitmore renslar luften från demoner och obehagliga varelser. Han passar väl in i min armé av djävulsförtäro, där band som Woven Hand och Murder By Death ingår. Det enda negativa är att melodierna blir lite sega och enformiga mot slutet av en samling annars fina spår, vilka Whitmore stolt kan lämna kvar likt hällristningar, in i framtiden. Hur Whitmore än bär sig åt tillhör han toppskiktet i världens ocean av singer/songwriters.

MATHILDA DAHLGREN

JENNY WILSON

Hardships

GOLD MEDAL/PLAYGROUND

GGGG

Jag kan tänka mig att en eller annan poptönt blir besviken på *Hardships* efter betydligt mer poppiga debuten *Love and youth* samt tidigare bravader med First Floor Power. På detta andra album tar fröken Wilson nämligen flera steg mot r'n'b. Det gungar och flyter med ett stundtals jazzigt sväng. En kombination som kan låta underlig, men mot popgrunden tillsammans med pling och blipp och klapp fungerar det riktigt väl. Intressant och behagligt och faktiskt precis lagom nyskapande.

ANNA GUSTAFSSON

WOLFBRIGADE

Comalive

FAREWELL/SOUND POLLUTION

GGGGG

Stockholmsbaserade råpunkarna Wolfbrigade visar här med sitt åttonde (!) fullängdsalbum exakt vart skåpet ska stå. Det är klockrent från inledande *Hour of the wolf* och hela vägen tills avslutande *Reality lashes* klingar ut i evigheten. Sjunde spåret *Skulls of doom* är tillsammans med blytungta *Phoenix rising* bland det bästa jag hört i genren sedan Rudimentary Peni nersade som värst på Crass Records tidigt 80-tal! *Comalive* är också ett levande bevis på vilken enormt massiv, stilbildande och bestående påverkan Discharge haft på scenen. De satte standarden långt innan någon fattade vad de sysslade med och tiden har gett dem rätt. Wolfbrigades tyska skivbolag Farewell Records hävdar att detta är "the Swedish punk album of the year". Jag är benägen att hålla med dem. Det är en fullträff utan like.

CARL THUNMAN

FREDDIE WADLING

The dark flower/Den mörka blomman

CAPITOL/EMI

GGGG

Det har inte hörts särskilt mycket från Freddie Wadling på ett tag. Det är fyra år sedan albumet *Jag är monstret* gavs ut där han sjöng låtar av bland andra Mauro Scocco, Jocke Berg och Per Gessle. Den här gången har skivbolaget fortsatt på den inslagna vägen och anlitat låtskrivare som Stina Nordenstam, Peter LeMarc och Anna Ternheim. Och samtidigt gett Freddie mer utrymme. Albumet är nämligen en dubbelutgåva med en skiva på svenska och en på engelska. Och det är bara att tacka och ta emot. För hur innerlig och hudnära Freddie än kan låta på svenska är det trots allt engelskan som är hans mest naturliga uttrycksmedel.

Så är det också på *The dark flower* som Sveriges bästa rockröst tillåts blomma ut. Han har skrivit materialet på egen hand (samt tillsammans med producenten Johan Lindström) och bland mina favoriter hör den Edgar Allan Poe-inspirerade *Annabel Lee*, med sänghjälpen av Mejla, och den över 24 minuter långa skissartade *Kira-Kira*. Att den sistnämnda håller ihop torde vara Lindströms förtjänst. Man kan riktigt se honom lägga ett musikaliskt pussel av de

många infall och improvisationer som ständigt kommer från Freddie Wadling.

Och på ett sätt är det här nästan lika mycket Johan Lindströms album som Fredies. Den fina produktionen och de utsökta arrangemangen är varma och dynamiska samtidigt som den sparsmakade ljudbilden får liv av störande måljud som till exempel förvränga röster, klappret från skor och tickandet från en klocka. Det skapar en orolig känsla som ger en fördjupning. Överlag känns albumet mer melankoliskt, och betydligt mer personligt, än *Jag är monstret* vilket lyfter fram Wadling i ett fördelaktigt ljus.

Men visst kan man sakna lite ösigare och nervigare spår. Höra Freddie skrika ut ordentligt. Men å andra sidan kanske en sångare som börjar närma sig 60-årsåldern inte längre behöver gapa lika högt.

ROBERT LAGERSTRÖM

CD 1 • 2009

Efter en visit på Eurosonicfestivalen i Holland med en fantastisk best of Sverige 2008-platta är det så dags att köra igång 2009. Med en grym Groove-CD så klart! För att få 10 nummer av Groove inklusive skiva hemskickad: betala in 319 kr på PG 18 49 12-4 och uppge både post- och mailadress. Välkommen i familjen!

1 Thus:Owls

Climbing the fjelds of Norway

Erika Alexandersson styr skutan i denna stockholmssinflyttade kvintett som på kommande debuten *Cardiac malformations* vill leverera enastående och unik popmusik. Vackert på ett bräckligt och nästan spökligt sätt är det hur som helst. Jazzanslaget i tanken kring musik känns och musikerna är alla begåvade och erfarna, och som det verkar, nyfikna.

www.thusowls.com

2 Patrick Rydman

I will do it

Denne göteborgske jazzsångare lyckas få mig att slappna av totalt. Med sin klassiska begåvning, mjukrunda röst och croonigt klubbbrökiga stil får han irritation att lägga sig, ojämheter att slätas ut och månen att se extra vacker ut. Gubbig? Nej! Coolt, soft, världsvant och Sade-sexigt snarare. Vuxet som lagrad single malt whisky.

www.patrickrydman.com

3 Two White Horses

Good times are gone forever

Oj, vilken CV de får ihop tillsammans, Umeåskonon Nyström. Jakob sjunger i Isolation Years medan Lovisa körar hos Frida Hyvönen och David Sandström Overdrive samtidigt som de båda turnerat med Säker!. Denna Equals-cover är en riktigt fart- och lustfylld historia man gärna kör på repeat. Det enkla kompet är framförallt otroligt imponerande.

www.myspace.com/2whitehorses

4 Small Boobie Band

Honey I'm home - oh!

Fan, vad kul man kan ha om man är fyra skolkompisar som startar ett band! För Lovisa, Cicely, Hanna och Linda får det i alla fall att kännas askul när man lyssnar på deras smått anarkistiska och maxsvängiga popmusik. Det är en fröjd att dyka in i deras musikaliska universum som inte verkar bestå av några begränsningar. Bara utmaningar.

www.myspace.com/smallboobieband

5 Nikkybends

Techboys

Yep, denna Eskilstunatrio format något granit-hårt av ljudet från trummor, bas, gitarrer och syntar bakom en enväldig och mäktig sång av Niklas Strand. Det låter ljuvt, men samtidigt avgrundsdjupt, energiskt, men även hyfsat kontrollerat. Som ett tyngre Jane's Addiction, typ. För melodier finns här mitt i den industriella bråten.

www.myspace.com/nikkybends

6 Gypsy Juice

Poseidon

Denna Varbergskvartett snackar om nån slags "naiv ur-rock" och inspiration från "vinet och kärlek till sanningen". Fantastisk boogierock i rakt nedstigande led från Jimi och andra semigudar hör jag. Eller som bandet så träffande formulerar det: "Ur motsättningen mellan andlig renhet och köttets begär slår gnistor som väntar på att få antända något".

www.myspace.com/gypsyjuice

7 Miranda Gjerstad

Polly Pocket says good bye

Herregud, vilken PJ Harvey-flashback jag får när Miranda Gjerstad ekar i mina hörlurar. Samma råa och kalla ljudbild som den jag först fastnade för hos Harvey, samma melankoli, men även samma obändiga styrka och stolthet. Man kommer i kontakt med hur komplext livet faktiskt är, en dos eftertänksamhet klädd i skönt svajig varietédräkt serveras till oss utsvultna. Jag är betagen!

www.myspace.com/mirandagjerstad

8 Burn

Try to get home

Full fräs framåt med detta "riktiga rock'n'roll-band" är vad som bjuds här. Riffglad rockabilly-rotad stöckrock presterad av tre killar med energi och vilja att rocka röven av folk på varje pub, krog och inrökt klubb de kan ta sig till. En sex-spårsskiva är på väg, men det är på scen de trivs allra bäst, det är där slaget står och det är där de kommer att gå vinnande ur striden. Rock on!

www.myspace.com/burngbg

9 Knivderby

Mörkrets hjärta

Vet inte riktigt hur jag på ett begåvat sätt ska kunna fortsätta att missionera om detta lysande och knivskarpa band. I min bok har de alla rätt. Anledningen till att de inte regerar ljudvägorna i Sverige totalt är så enkel att de inte är till för alla. Jag får trösta mig med att det ibland kommer fram band som gör mig till elitist. Och jag ansluter mig gladeligen till den lilla klick människor som avgudar dessa galanta gentlemen. För de är helt enkelt hårdaste katterna i stan.

www.myspace.com/knivderby

10 Micadelia

Free ride

Mika Sundqvist är en musikaliskt begåvad tonåring från Skellefteå som började spela in Neil Young-låtar tillsammans med pappa Johan Nilson (med förflutet i This Perfect Day). Sedan gick de vidare med Led Zeppelin, Beatles, Nick Drake och Nirvana. Och så blev det en platta. Att Micadelia kommer att bli berömd är lika säkert som att i morgon är en annan dag.

www.micadelia.com

11 Rosie Staf

Wintery march

Nomaden Rosie Staf har nu landat i Bagarmossen där hon komponerar musik fjäderlätt som ett snöfall en kall kväll. Influenser finns från både lugn, berättande musik och mer orkestrerad. Och hon bemästrar allt däremellan. Hennes intima sång är kronan på verket, den suger tag i mig och lindar in mig i ett bylte jag aldrig vill lämna.

www.rosiestaf.com

12 Ida Redig

Again, again and again

Ännu mer hudnära och känslsam singer/songwriterpop från tjej med briljant artistframtid. Det verkar poppa upp hur många som helst nuförtiden vilket är otroligt efterlängtat, 2009 ser ut att bli tjejernas år ännu mer än 2008. Ida Redig är sensuell, romantisk och lättillgänglig i sitt musikskapande. Fullängdare är på gång.

www.myspace.com/idaredigmusic

13 Cilihili

PC raped

En bona fide hit har vi här, gott folk! En knappt två minuters gitarrdriven poppärla med intelligent och underhållande text samt fläskig refräng värd att nå ut till alla med en radio i närheten. För den är så snygg, så ärtig, så färgglad att man har svårt att inte fånle resten av dagen. Inget överflödigt eller fänigt, bara kompakt och klatschigt. Mumma.

www.cilihili.com

14 Quench

The blind man

Jag får Placebo-vibbar av Quenchs svartklädda alternativrock. Dessa grabbar från Varberg är

också en trio och bygger låtar på samma sätt där en uttrycksfull sång kompas av sylvass och benhård samhällskritisk rock. Muse och Kent listar de själva som några influenser. Så de är både intressanta och intensiva.

www.quench.se

15 Deathstars

Death dies hard

Dödsglammiga Deathstars nya platta heter *Night electric night* och är en maffig sak innehållandes tyngd, djup, sex och rock. Storslaget är bara förnamnet, soundet och imagen ger öststatsvibbar och hela skapelsen sväller upp till sjukt stora dimensioner som är svåra att värja sig mot. Och framgången verkar redan vara på väg i samma omfattning.

www.deathstars.net

16 Sleeping Beauty

Dance for me, my love

Med inblandning från andra Göteborgsartister som Kristian Anttila och Fibes, Oh Fibes! har denna kvintett frammanat en entusiastisk och elixirliknande musikalisk brygd innehållande enorma doser glädje. Resultatet är radiovänlig upptempovårpop att älska och värda.

www.sleepingbeautyrocks.se

17 The Dora Steins

Shame on us (island mix)

Från elektronisk musik med Midaircondo till familjepopsväng med The Dora Steins. Ungefär så ser blonda sångerskan Malin Dahlströms resa ut. Och jag har svårt att inte charmas av bandets utlevelse och sprittande livskraft. Det verkliga gnistrar och sprakar när de pluggar in och drar igång. Och nu kom solen fram också. Kan det hänga ihop?

www.myspace.com/thedorasteins

18 Babian

Säger upp mig igen

Ja, jag kan tänka mig att denna Malmökvartett kan vara ett grymt liveband, de påminner faktiskt en hel del om ett annat lysande sådant med Skånerötter: Bob Hund. Frenesi, galenskap och total dedikation till sin frifräsande och hårt rockande musik är ledord man gärna vill att ens favoritband ska ha. Och Babian levererar. Ibland skönjer jag även MC5 i attacken. Vad mer behövs?

www.babian.nu

PEACE AND LOVE

BORLÄNGE 22-27 JUNI

6 DAGAR AV KÄRLEK, BUDSKAP OCH MUSIK

Mötley Crüe [US]

Håkan Hellström • Lars Winnerbäck

Turbonegro [NO] • **Volbeat** [DK] • **Peter Doherty** [UK]

Thåström • Gentleman & the Far East Band [DE]

Jerry Williams • Immortal Technique [US] • **Salyricon** [NO]

The Soundtrack of Our Lives • Lykke Li • Timbuktu • Backyard Babies

Moneybrother • Atmosphere [US] • **Anna Ternheim • Hello Saferide**

The Stranglers [UK] • **Laakso • Slagsmålsklubben • Henry Rollins** [US] • **Promoe**

Sugarplum Fairy • August Burns Red [US] • **Frida Hyvönen • Sophie Zelmani**

Kleerup • Tillyo • The Wildhearts [UK] • **Dia Psalma • Pain • Evergrey • Tiamal**

Jenny Wilson • Jahcoustix [DE] • **Kalle Baah • Sonic Syndicate • Blindside**

Bongo Brainslead • Stefan Sundström • Parken • Gull of Luna • Governor Andy/Inna style band

Witchcraft • Bullet • Caj Karlsson • PerssonsPack • Division of Laura Lee • Falboy • Graveyard

Jonna Lee • Jonathan Johansson • Robert Bellour • Sven Zellerberg Blues Band

Tysta Mari • Deportees • Goffinshakers • Sanna Carlstedt

Kung Henry • Goodlooking Trash

Hanna Berglund

KÖP BILJETT NU!
www.peaceandlove.nu

ANALOGUE MINDFIELD

Visions in sonic sense

MALICIOUS DAMAGE

Allt sedan 80-talet har reggae's frontlinjer funnit lite överallt. Medan Jamaica har fryst åt sina rötter och utvecklat den moderna dancehallen har Europa i regel vårdat 70-talets tradition och utvecklat UK roots. I Irland har man tydligen skruvat det hela ett varv till.

På *Visions in sonic sense* presenterar Analogue Mindfield sin version av modern avantgardistisk reggae. Ett hopkok av bra rötter och nyskapande meningslöshet. De vårdar arvet efter 70-talets jamaicanska vokalgrupper hävdar de, men det är bara vid några få tillfällen på albumet som det faktiskt märks. Vid de korta stunderna låter det ganska bra och Analogue Mindfield framstår som ett bra reggaeband med en drogad producent. Däremellan smulas soundet sönder av elektroniska influenser och meningslösa effektbox-orgier.

När det är som bäst är det långsamt, svävande och närmare triphop än reggae medan det i värsta fall bjuds på högt tempo-reggae med så mycket barnsliga infall att det inte går att ta på allvar.

BJÖRN OWEN JOHANSSON

ANTONY AND THE JOHNSONS

The crying light

ROUGH TRADE/BORDER

Animism, hmm... Måste kolla i en ordbok. Aha: tron att allt i naturen har en själ. Antony Hegarty använder ofta det ovanliga ordet när han pratar om *The crying light*, en skiva som många nästan längtat ihjäl sig efter. Fullt rimligt, texterna vimlar av metaforer hämtade från skogen, parken eller var som helst där man blir jordig om fötterna om man skulle trampa runt utan skor. Kiss my name är ögonblicket som är mest upbeat på skivan. Stabila trummor driver låten framåt och vackra stråkmelodier virvlar runt Antonys piano och fantastiska röst. Saxofonen som smyger sig genom *One dove* är ett annat exempel på den oerhört lyhörda orkestreringen. Denna gång är Antony och bandet mer återhållsamma än tidigare. *Another world* med sitt dova piano, mörkt vinande fioler och en rörande text om en sönderfallande värld passar så mycket bättre här, mitt i skivan än som huvudspår på den EP som kom i höstas.

Den föregående skivan *I am a bird now* är inget annat än ett fullständigt fantastiskt stycke musik. Så även om det här är en ruskigt fin samling låtar och albumet är fyllt av glimrande detaljer blir jag inte lika berörd. Kanske just för att *I am a bird now*, när den kom slog ner som en blix i mig och jag fortfarande kan känna elektriciteten väckas i kroppen när jag lyssnar. Men för att citera Brooklynduo High Places, är Antony som kung Midas när det kommer till musik. Hans namn fungerar som en kvalitetsstämpel, var det än dyker upp. *The crying light* är som en skogsglänta i toner, ibland samlas mörka moln ovanför men oftast letar sig solkatter igenom och blänker i löverket.

BJÖRN SCHAGERSTRÖM

ASOBI SEKSU

Hush

ONE LITTLE INDIAN/BORDER

Asobi Seksu är japanska för casual sex, fritt översatt: ledig, otvungen sex. Jag tänker avslappnat, trevligt men i längden kanske

inte alltid så känslomässigt upplyftande. På samma sätt känner jag för New York-arna i Asobi Seksu och deras tredje fullängdare *Hush*. Inga överraskningar här, inga djuriska lekar eller extravaganta åtaganden. Det här är helt enkelt slentriansex i obesvärad drömsk popform. Plain fun, villkorslöst och, ja, det funkar. Men inte i längden.

Bland de klara favoriterna på *Hush* (läs: *Familiar light, Me & Mary*) pumpar pophjärtat i dubbelt tempo, till skillnad mot de andra spårens trevande kräftgång. *Glacially* är också en given låt att ta till sig. Här har vi ett stycke som Stereolab hade kunnat framställa med Kevin Shields vid gitarren. Samtidigt är *Glacially* det yttersta exemplet på varför Asobi Seksu fortfarande bör ses som ett dreampop-band i mängden. De saknar ett eget uttryck och någon utveckling av soundet är inte att tala om. Det trampas helt enkelt vidare på samma fält som The Cocteau Twins en gång i tiden plöjde upp.

Mitt råd till alla ihärdiga dreampopare är istället att tills vidare låta sig hänges av den nya skolans shoegaze, som Deerhunter och dess soloprojekt Atlas Sound och Lotus Plaza. Åtminstone i väntan på att Asobi Seksu har kommit ikapp 90-talet.

DANIEL MAGNUSSON

ATOM™

Tapes

RASTER-NOTON/DOTSHOPSE

Jag tycker om att inte förstå. Det är befriande. Livet känns mer spännande när man inte kan förklara allt. Tillvaron känns större när den tillåts rymma obesvarade frågor. Man märker ju bra av att förundras. Man märker bra av att ruskas om och häpna. Det är, med hudkrämsreklamens ord, revitaliserande.

Enter: Uwe Schmidt, en småkufsig, ständigt nyfiken mustasch från Frankfurt som gör musik under fler alias än du äger strumpor. Som Atom Heart konstruerar han kosmisk ambient, som Schnittstelle hysteriskt avancerad electronica, som ena halvan av duon Flanger gör han ibland futuristisk electrojazz, ibland träskdoftande begravningselegier, och som Señor Coconut transar han fram salsaferade Kraftwerk-covers. Och det är bara några exempel. Exakt hur många album Schmidt släppt vid det här laget, det har han nog inte ens själv koll på. Två saker vet jag dock: det rör sig om ett tresiffrigt antal, och de jag hört (med undantag för herr Kokosnöt) har alla hållit en svindlande hög klass.

Schmidts senaste album *Liedgut* är signerat Atom™, och jag vet inte om det är någon idé att ens försöka beskriva vad för slag musik det rör sig om den här gången. Titeln refererar i alla fall till 1800-talets tyska musikrelse "lied", och visst ger också *Liedgut* små blinkningar till genren med sin svärmiska solosång och sina återhållsamma arrangemang i Schuberts anda. Tro dock för den skull inte att du har en aning om hur albumet låter, för jag lovar: det har du inte. Schmidts lied har nämligen lika mycket gemensamt med härlösa androider från framtiden som polisongprydda tyskar från dåtiden. Schmidts lied är lika mycket elektronisk pop som poppig electronica som klassisk konstmusik. Hans lied är befriande obegriplig och skönt omöjlig att förklara.

Så vad säger man då? Tja, letar du efter ett lämpligt album att läsa eller koka kaffe till, då får du nog fortsätta att leta. Letar du däremot efter ett album att förundras inför, ett märkligt men gränslöst vackert album det kanske kommer att ta livstider för dig att ens

börja förstå, då kan du sluta leta nu. *Liedgut* är nämligen ett precis så revitaliserande frågetecken som bara Uwe Schmidt kan trolla fram. Jag tror till och med att albumet tillhör hans bästa, vilket i det här sällsamma fallet alltså betyder bra mycket mer än vanligt.

FREDRIK FRANZÉN

BAD HABIT

Above and beyond

AOR HEAVEN/SOUND POLLUTION

AOR från Lund, kan det verkligen vara något? Ja, faktiskt är det inte så tokigt. Det tunga riffet i *I believe* uppskattas lika mycket som det sköna drivet i *Don't want to say goodbye* och överlag är det refräng- och melodistarkt. Så klart kan de inte hålla sig ifrån en riktigt pekorall ballad som *Let me be the one* men det kan vi bortse ifrån. Om man tvunget vill lyssna på AOR, trots att listan på intressanta musikstilar är kilometerlång, då är *Bad Habit* ett ganska bra val.

ROGER BENGTSOON

BEHEMOTH

Ezkaton

REGAIN

Behemoth, världsmästare i extremmetal, släpper i väntan på nytt album både en liveplatta (*At the Arena ov Aion*) och denna EP. *Ezkaton* innehåller sju låtar: till att börja med tre livelåtar och två covers. De sistnämnda, av tjeckiska *Master's Hammer* och *The Ramones*, tycker jag tyvärr bara vattnar ur Behemoths mustiga kalk.

Albumets behållning är istället nyinspelningen på *Chant for Eschaton 2000* från albumet *Satanica*, och tidigare osläppta låten *Qadosh*. En låt som börjar i tungt mak, exploderar i verser och refränger och sedan faller in i en snygg episk avslutning. Med stor sannolikhet något som blev över från förra plattan, men som lika gärna kunde ha varit med.

Som släpp är detta egentligen bara kuriosa för Behemoth-nördar som köper allt gruppen ger ut. Vi andra väntar lika otåligt på nästa fullängdare som andra väntar på lönefredag.

TORBJÖRN HALLGREN

ERIC BIBB

Rainbow people

OPUS 3

En introduktion av Eric Bibb kan låta ungefär så här: född i New York 1951. Fick sin första gitarr när han var sju år. Flyttade till Europa vid 19 års ålder. Hamnade i Stockholm. Upptäckte världsmusiken. Debuterade 1977 med *Rainbow people* och där stannar vi för en stund tack vare Opus 3 Records, som nu, 32 år senare, valt att ge ut skivan på nytt, krispig nymastrad. En kulturgärning, minst sagt.

Tio år innan musikern Roger Armstrong och några smarta affärsmän beslutade sig för att sätta en world music-stämpel på allt som inte föll inom ramen av västvärldens pop- och konstmusik, satt Eric Bibb i en lokal i Stockholm och improviserade fram *Rainbow people* med nära vänner och musiker. Han var då 26 år och en talang inom blues- och folkscenen. Bibbs debut är en lägmälad historia som tar avstamp från blues och jazz men upptäcker nya vägar för varje spår som går. Hans största inspirationskällor var latinokungen Milton Nascimento och A.C. Jobim, Brasiliens svar på George Gershwin. Men på sina håll kan

man även spåra liknelser med Terry Callier och den nys avlidne skotten John Martyn.

Det gläder mig att höra att en skiva, trots tre decennier på nacken, fortfarande lever och känns unik. Den dämpade stämningen ligger som en tät dimma över alla vitt skilda influenser inom jazz, blues, folk, bossanova och salsa. Eric Bibb levererar traditionella låtar som vore de hans egna. *Cyndee Peters* är med på ett hörn. *Encuentro en la estación* är bland den finaste instrumentala jazzen jag hört på år och dagar. Regnbågen börjar där det finns guld, det bevisar Eric Bibb i *Rainbow people*.

DANIEL MAGNUSSON

BLITZKID

Anatomy of reanimation

FIEND FORCE/BORDER

Jag hade aldrig hört talas om dessa amerikanska förr. Om jag heller aldrig hört Misfits tidigare så hade jag förmodligen älskat Blitzkid av hela mitt hjärta och inte tvekat inför att ge högsta betyg.

De låter nämligen som en polerad och mer välproducerad version av tidiga Misfits. Speciellt de melodiosa harmonierna och körerna. Horror-punk deluxe skulle man kunna säga. Enligt uppgift ska detta även vara bandets femte (!) album. Så några duvungar är det inte vi har att göra med här. De är signade och utgivna av och på det lilla tyska independentbolaget Fiend Force. Som namnet antyder så ger dessa enbart ut nischad musik av detta slag.

Sjunde spåret *A hopeless night* blir det riktigt 50-talssväng med saxofoner och grejor. Och i tunga *As the ropebridge sways* påminner de om ett Type O Negative på syra. Med sitar och allt. Men utöver den så är det snabbt och hårt hela vägen. Utan att göra avkall på melodierna.

Och det här är faktiskt riktigt bra. Blitzkid är en konstellation jag lätt kan rekommendera till fans av band som Misfits, AFI, 69Eyes och Wednesday 13.

CARL THUNMAN

KLAS BOHLIN

Klas Bohlin

EGENPRODUCERAD

Denna Borås-sångare, som sjungit i rock'n'rollbandet Depressive Art, har här samlat några dramatiska och vemodigt alster. Det är tre välskrivna och välproducerade låtar med mörka texter på svenska. Med massor av 60-talsdoftande orglar, stråkar och körer skapar han ängestfulla stämningar som går åt det filmiska och teatrala. Klas djupa och släpande sångstil inger trygghetskänslor och på ett sätt väldigt tilltalande. Men samtidigt tenderar sången också att bli aningen tråkig och enformig.

Soundet är oerhört fylligt och frodigt och därför tror jag det finns en risk för att man blir mätt på Klas Bohlin ganska fort. Men likväl finns det något i hans lugna musik som gör att jag vill ha mer. Bästa spåret är *Maktlös-hetens tid*, vilket jag gärna lyssnar på om och om igen.

MIKAEL MALMBORG

BROKEN SPINDLES

Kiss/Kick
BLANK WAV/BORDER

GGG

Amerikanska enmansbandet Broken Spindles, Joel Petersen från indiepunk/dancepunkbandet Faint, låter som en blandning av Depeche Mode och Mew. Depeche-känslan kommer särskilt fram i A beat down break up. Självt väljer han att kalla sin musik för experimentell electronica. En brummig bas driver som en motor genom hela skivan. Petersen ville göra en skiva där han hittar en balans mellan människa och maskin, det vill säga akustiskt och elektroniskt och det tycker jag att han har lyckats med.

CAMILLA KÄCK

BURNING POINT

Empyre
METAL HEAVEN/SOUND POLLUTION

GGG

Inledningen med en hårdrocksversion av The Godfather theme är mäktigt och stämningsskapande. Sedan fortsätter finnarna med att fyra av en strid ström av melodios AOR-hårdrock någonstans mellan Kansas (bandet) och landmännen Stratovarius. Kompetent och musikaliskt. Mycket bra gitarrspel och suverän sång både lead, kör och stämmor. Men lite slätstruket och ingen riktig dunderlåt som golvar en. Det vill säga, musiken ligger och glidflyger lite soft och skönt sådär, men det lyfter aldrig ovan molnen. Man vill se och höra en raket som bränner iväg mot stjärnorna! Men den lyser dessvärre med sin frånvaro.

CARL THUNMAN

CANNIBAL CORPSE

Evisceration plague
METAL BLADE/BORDER

GG

Cannibal Corpse är som alla vet en institution när det gäller death metal. Bandet var ett av de första i sitt slag och har funnits i över 20 år samt släppt över tio hårda studioalbum. Med medvetet smaklösa titlar som Dismembered and molested, Entrails ripped from a virgin's cunt, Fucked with a knife, Meat hook sodomy, Hammer smashed face och Necropedophile har de ständigt upprört, skrämt upp och provocerat vissa människor. Icke desto mindre även tilltalat stora skaror av fans. Och än idag följer de samma linje vad det gäller morbida texter och stenhård death metal.

Angående texterna så har Cannibal Corpse alltid hävdats att de ska ses som fiktiv konst, eller likställas med en skräckfilm. Att de bara skildrar våld. Definitivt inte glorifierar och rättfärdigar det. Ungefär samma sak som Alice Cooper sa om sin "konst" på 1970-talet.

Hur som helst så är det "inga konstigheter" eller överraskningar med bandets nya album. Same same but different skulle jag säga. Cannibal Corpse har liksom aldrig varit min "kopp te" helt enkelt. Och de kommer nog aldrig att bli det heller.

CARL THUNMAN

CHLOÉ

Live at Robert Johnson vol. 1
KOMPAKT/DOTSHOP.SE

GGG

Strax utanför Frankfurt ligger den smått legendariska, måttfullt hämningslösa klubben Robert Johnson – lika känd för att husera några av house- och technoscenens största

som för att inte berätta för någon att de faktiskt spelar där. På Robert Johnson väger nämligen tolvorna alltid tyngre än personen som lägger dem på skivspelaren. På Robert Johnson är musiken alltid viktigare än allt annat (vilket väl också är det enda klubben har gemensamt med bluesmusikern den tagit sitt namn ifrån).

Näväl. I juni i år firar man tvåsiffrigt, och det firar man med att låta Paris egen DJ-drottning Chloé sula ihop fyra liveinspelningar från klubben, vilka de frälsta sedan kan samla i en alldeles otroligt speciell och limiterad låda (som säljs separat). Och all heder åt kufiska klubbar och konstnärliga lådor – i slutändan är det ju trots allt musiken som avgör, och den är dessvärre inte lika spektakulär.

Chloé spår ofta ut sina DJ-set med mer oväntade inslag, och sålunda är det inte särskilt överraskande att hon gör detsamma på *Live at Robert Johnson vol. 1*. Tid och tempo skiftar, stilar kommer och går, den gamle räven Larry Heard mixas med excentrikeren DJ Koze med heta färskingar som Kalabrese och Shinedoe. Det är konsekvent bra men lossnar aldrig riktigt, låtvalet är oklanderligt men blekt, mixarna i sig utförs proffsigt men pliktskyldigt, och när Seventeen Evergreens avslutande spår till slut tystnat, ja, då minns man knappt vad det var man precis lyssnade på.

Så. *Live at Robert Johnson vol. 1* är ett habilment men anonymt hantverk. Kanske låter jag klubbens och Chloés goda rykte förbittra mina sinnen, men jag kan ju inte annat än att känna mig lite besviken. Å andra sidan har ju Chloé tre chanser till på sig...

FREDRIK FRANZÉN

CROWPATH

One with filth
SPD/CANDLELIGHT

GGG

Skånska Crowpath har spelat in sin senaste platta i Berno Studio i Malmö, samma studio som Amon Amarth stormade i sin ungdom. Där slutar liknelserna, för när Amon Amarth spelar lättillgänglig dödmjäll spelar Crowpath svårtillgänglig metalcore.

One with filth är ett tekniskt virrvarr där enkla riff och lösningar aldrig får företräde. Att lyssna på musiken är som att stå i ett regn av metalldamn. Om man pratar om gradskillnad på låtarna så är *Septic monarch* och *I gryningen* duggregnet, medan *Cleansed in chlorine* och *Plague bearer* ösregnet – för att ta några exempel ur högen.

Crowpath tar tid att lyssna på – så ge det tid, och låt regnet komma.

TORBJÖRN HALLGREN

DAEDALUS

The never ending illusion
GALILEO/BORDER

GG

Inom mytologin är Daedalus känd som skaparen av labyrinten på Kreta där minotauren höll till. Vidare var hans son den mer kända Icarus vars vingar, som hans far konstruerat, fattade eld när han kom för nära solen.

Italienska progrockarna som kommit till sitt andra album har en bit kvar till solen. En väldigt lång bit faktiskt. Det känns aldrig som att *The never ending illusion* lyfter. Lite olyckligt då deras textstoft är klart intressant, artwork och konvolut ligger över genomsnittet och medlemmarna är duktiga på att spela. Låtmaterialiet är det stora bristen och det är ju en ganska viktig bit i sammanhanget.

ROGER BENGTSSON

DEX ROMWEBER DUO

Ruins of Berlin
BLOODSHOT/BORDER

GGG

Gravallvar och tungsinne? Nix, det är ingenting som ligger för Dexter Romweber och hans syster Sara. Istället håller duon liv i den tidiga rock'n'rollens glöd och blandar lekfullt genrer – från rock och ballader till rockabilly och surfgitarrer. Det är charmigt och avväpnande och gästartister som Cat Power, Neko Case och Exene Cervenka gör inte saken sämre. Kort sagt en skiva som lyser upp vintermörkret.

ROBERT LAGERSTRÖM

DIMMZ

This is life
BLUE TOPAZ RECORDINGS

G

Här har vi ett relativt okänt, sleazigt hårdrockband från Kristianstad som gör sitt bästa på detta hyfsade debutalbum. Utgivet på ett skivbolag vid namn Blue Topaz, som inte ens verkar ha distribution i Sverige (?). Rent musikaliskt är det bitvis schysst hårdrock med stänk av Mötley Crüe, Crash Diet och Guns'N Roses.

Killarna lirar klart godkänt (utom när basisten hela tiden katastrofalt tappar bort sig och är ute och valsar i fjärde spåret *Memories*. Vart höll producenten hus? Hört talas om omtagning?) och sångaren Sonny är klart bättre än genomsnittet vad gäller band som lirar i denna liga. Låtarna är också helt okej.

Men tittar man på bandbilderna ur en A&R-synvinkel ser man också att skåningarna skulle behöva tänka över och slipa lite på sin image. De ser verkligen inte ut som det låter. I detta läge skulle de tjäna på att inte ha någon bild alls på bandet i skivkonvolutet. Presentationsbilden förmedlar inte hur bra de kan låta. Tvärtom.

Sen blir det generande pinsamt med tjejrösten i femte låten *When beauty fails*. Med sådan knagglig engelska är det bättre utan prat.

Överlag så luktar det i ärlighetens namn lite för mycket rutin och demoband om hela denna historia. Dimmz kan dock jobba på sin grej och bli bättre. De har många bra idéer och egentligen förmåga att genomföra dem också. Men en producent/rådgivare/stylist som kan stoppa vissa rutinerade misstag och felsteg skulle garantera hjälpa dem på traven.

På en talangjaktstävling på fritidsgården skulle Dimmz säkert kunna vinna och vara bäst. Men ska man recensera dem sida vid sida med etablerade, kända och proffsiga band så blir det inte riktigt rättvist.

CARL THUNMAN

DIVERSE ARTISTER

Dark was the night
4AD/PLAYGROUND

GGGG

Det brittiska indiebolaget 4AD har gett ut en samlingskiva där överskottet går till Red Hot Organization och deras forskning och stöd till HIV och AIDS. Det är ingen dålig skara artister som finns samlade på den 32-spåriga dubbelskivan där dovheten känns som den gemensamma nämnaren. Allt från The National och Iron & Wine till Sufjan Stevens och Beirut. Både Belle & Sebastians sångare Stuart Murdoch och Conor Oberst finns med på skivan och levererar mysipop.

Det finns många spännande duetter och den svenska popen finns representerad genom The Books featuring José Gonzalez. Bäst på skivan är öppningslåten *Knotty pine* med Dirty Projectors och David Byrne och *Brackett W9* med Bon Iver.

CAMILLA KÄCK

DIVERSE ARTISTER

Radio resistencia
ENFANT TERRIBLE/IMPORT

GGGG

Det holländska kärleksbarnet Enfant Terrible jubilerar. I fem års tid har skivbolagets ljungande eldsjäl likt fryntliga jultomar i lederhosen och njurbälte slungat ut sina kompromisslösa, brinnande entusiastiska artisters alster till en begränsad men gränslöst lojal skara fans. Katalogen rymmer vid det här laget ett brett spektrum av genrer och stilar, men har ändå alltid varit sina grundläggande övertygelser trogna – vinylplattor är större än CD-skivor, analoga inspelningar håller längre än digitala, en synt och ett mixerbord väger alltid tyngre än en Pro Tools-ask, och det är svart och inte vitt man får fram om man blandar alla färger på en och samma gång.

Jubileet firar man dock ironiskt nog med samlings-CD:n *Radio resistencia*, på vilken ett 20-tal artister från ett tiotal olika länder medverkar. Somliga artister borde vara bekanta för skivbolagets fans, somliga inte, och materialet de bidrar med är såklart befriande variationsrikt. Luisa La Chouf gör exempelvis någon form av skev varieté-pop, Flying Bodies bidrag låter som något Miss Kittin blev alltför rädd för och grävde ner i jordkällaren, svenska Agent Side Grinders ångande industri är lika skönt manisk som vanligt, och stycket Wermut medverkar med påminner mest om ledmotiv till någon oförtjänt bortglömd sci-fi-rulle från 80-talet.

Sammantaget är *Radio resistencia* en strålande introduktion till ett mångsidigt skivbolag som i all sin obetydlighet känns oundgängligt i dagar som dessa, då korrupta karlar i kostym försöker lura i oss att musiken kommer att tyna bort och dö om de inte får de pengar de inbillar sig att de förtjänar. *Radio resistencia* är helt enkelt – precis som skivbolaget som ger ut skivan – ett kärleksbarn.

FREDRIK FRANZÉN

DJ OLIVE

Triage
ROOM 40/DOTSHOP.SE

GGGG

Det här är ett sömnpiller. Lyssna lågmält. Ja, det står faktiskt så på omslaget. Visserligen är "sömnpiller" vanligare som negativ beskrivning i svenskan än i engelskan, men ändå. DJ Olive var en gång en tredjedel av innovativa illbientgruppen We™, och har sedan dess bland annat gett ut två tidigare album i denna serie med sömnpiller. Med på resan finns dessutom Christian Fennesz.

Triage är, precis som du tror, ett mjukt ambientverk. Funktionen är att finnas i bakgrunden och ge karaktär åt omgivningen. Det har getts ut en hel del sådana skivor, och det är svårt att bryta ny mark i genren. Vilket inte *Triage* heller gör. Extremt långsamma toner, mjukt brus som kanske är havet, lite knaster, nåt slags hummande – allting är väldigt vagt. Det är inte så där jätteintressant, men det ska det inte heller vara. *Triage* får godkänt. Ett extra plus för ett snyggt omslag som lyckas vara både miljövänligt och praktiskt.

HENRIK STRÖMBERG

ELDSKEN

I stjärntimman

MOWINDE

Bo Sundström och Frida Öhrn släppte för ett par år sen en skiva med tolkningar av Pär Lagerkvists dikter som blev så lyckad just för att den kändes så lekfull, glad och opretentiös. Mattias Windemo och Frida Augustsson i Eldsken ger sig här också på att tonsätta olika diktare, men väljer istället att gå in för uppgiften med högstämndhet och fullaste allvar. Resultatet blir en skiva som är ungefär lika kul att lyssna på som om telefonkatalogen tonsatts av Göran Söllscher.

Det är egentligen inget fel på vare sig Mattias gitarrspel eller Fridas röst, men det här blir helt enkelt bara för högrävande och livlöst. Det känns dessutom som om man inte kunnat komma överens om sången eller gitarren ska ligga i förgrunden, vilket gör att man nu istället tävlar om uppmärksamheten hela tiden. Efter min fjärde lyssning så orkar jag helt enkelt inte längre. Sammanfattat: mycket väsen för absolut ingenting.

THOMAS RÖDIN

ANNA FRANK

Harriets' grief

MAGPIE HOLLOW RECORDINGS

Harriets' grief är den experimentella singer/songwritern Anna Franks skivdebut. Trots det har jag hört henne förut då hon för ett par år sedan medverkade på soundtracket till Anna Jörgensdotters roman Änglarnas system med låten Happy story. Det är vackert lågmält och känns filmiskt. Det märks att hon tidigare har gjort musik till TV. Melodica och piano bidrar till det lugn som skivan andas. Anna Frank påminner både om Tori Amos med sin smekande sång och Sigur Rós med sin experimentella musik och det känns som en väldigt skön blandning.

CAMILLA KÄCK

HERMAN FRANK

Loyal to none

METAL HEAVEN/SOUND POLLUTION

Inte bara en utan två gamla hjältar från 80-talet har sammanstrålat igen.

I'm a rebel, Breaker, Restless & wild och *Balls to the wall* var fyra album mellan 1980 och 1983 som fick mig att uppsöka både skivbutiker och konsertlokaler. Tyska Accept var tillsammans med NWOBHM-band som Iron Maiden och Saxon tidigt i bränschen av den nya våg av hårdare metal-band som kom att revolutionera 80-talet ett bra tag.

Herman Frank var gitarrist i Accept och på sitt rykande färskaste soloalbum *Loyal to none* har han även gamle polaren och Accept-batteristen Stefan Kaufmann med sig på trummor.

Naturligtvis så är det ofrånkomligt att man saknar Udo Dirkschneiders karaktäristiska sångstämma. Hur bra än Jiotis Parachidis presterar. Faktum är att Udos originella sångröst var ett element som gjorde Accept unika. Franks nya soloalbum låter i mängd och mycket som "allt annat" och sticker inte ut. Låtmaterialiet är inte heller helgjutet, även om det blixtrar till ordentligt i mitten av albumet med tunga och starka *Heal me*, uppföljd av tillika utomordentligt slagkraftiga och minnesvärda *Hero*. Näst sista låten *Metal Gods* är också en anthem-like, groovy och bra boogie-rockare som lätt platsat till och med

på *Balls to the wall!* Denna slagdänga lägger raskt på det fjärde G:t i recensionen. Med beröm godkänt!

CARL THUNMAN

FRIDAY BRIDGE

Bite my tongue

BUT IS IT ART/BORDER

Du blundar och vänder proletärsmutsig lo-fi-estetik och pinsamt intim innerlighet ryggen och färdas så långt du bara kan åt det andra hållet, och du når så småningom den skimrande neonregnbågens slut, där den blaserade Stockholmsduon Friday Bridge står och Silvia-vinkar välkomnande, men Niklas Gustavsson återgår snart till att kärleksfullt polera sin pastellfärgade MacBook, medan Ylva Lindberg lutar sig mot en kantstött cembalo, sippar Chablis ur en bucklig plastmugg och förföriskt viskar artighetsfraser till dig, vilka du visserligen finner vara fascinerande innehållslösa på något slags Bret Easton Ellis-vis, men du kan ändå inte riktigt skaka av dig känslan av att allt bara är på lätsas, så till slut – i ett desperat försök att väcka någon slags känsla till liv – frågar du henne om hon föredrar Human League eller Pet Shop Boys, Kylie Minogue eller Paris Hilton, men hon viskar ju bara lakoniskt att hon väl tycker ungefär lika bra om allihop, och du kan säkert inte riktigt avgöra om hon skojar eller inte, men när du 45 minuter senare vaknar i din blekblå Klippan-soffa och slungas tillbaka in i verkligheten, tänker du i alla fall efter och inser att även ett hämningslöst ytligt möte kan lämna djupa spår.

Och sedan så somnar du om.

FREDRIK FRANZÉN

GAMMA RAY

Hell yeah!!! The awesome foursome

STEAMHAMMER/BORDER

Kai Hansen, en gång i Helloween, har nu spelat i sitt Gamma Ray i över 20 år. Power metal-bandet firar detta med både CD och DVD i kategorin live. Rent tekniskt rör det sig om bra ljud på CD:n, nästan lite väl bra ljud för publikruset släpps bara fram när det behövs.

Hell yeah!!! The awesome foursome är ren och skär bonus till bandets fans – de som inte fick nog av livealbumet *Skeletons in the closet* som kom för bara fem år sedan. *The awesome foursome* är inspelad i Montreal 2006, när Gamma Ray för första gången headlinade i Nordamerika. Om du kikar noga på låtlistorna krockar de båda albumen på bara sju låtar av 22. Det är godkänt.

Som kuriosa kan nämnas att både Helloween och Gamma Ray spelar klassikern *I want out live* – eftersom Kai Hansen skrev den under sin tid i Helloween. Min favoritlåt med Gamma Ray är dock *Empress*, som är en flört till Accepts *Princess of the dawn*.

TORBJÖRN HALLGREN

IAN GILLAN

One eye to Morocco

EDEL/PLAYGROUND

Det är precis så fruktansvärt som jag föreställde mig när jag såg att den här skivan skulle släppas. Att Jesus Christ Superstar-sångaren och Deep Purple frontman gör solokvaren är i sig inget att lyfta på ögonbrynet åt. Det här är gubbrock när den är som allra styggast. Petrifierad och tandlös.

Ian Gillan har självklart inte längre den röst han en gång tiden ägde och trollband med. Men det borde väl ändå för guds skull finnas något litet uns kvar av den i 2009 års version? Svaret är nej.

PER LUNDBERG GB

JESSE HARRIS

Feel

VELOUR/BORDER

Under tio år har Jesse Harris outröttligt släppt soloalbum efter soloalbum som blivit mottagna med blandade känslor. Men det är som musiker åt andra som han blivit mest uppmärksam. Samarbetet med Norah Jones under *Come away with me* resulterade i en Grammis och som hjälpare gitarrhand i Conor Obersts projekt *Bright Eyes* har hans musik nått ut till indiepubliken. 2006 var han ute på vägarna som förband åt Ani DiFranco och med det var även en klick jazzgeneration inringad. Valet att hänga med artister som redan skapat sig ett namn kan tyckas vara ett smart beslut för att själv nå ut, men Harris får nog fortsätta leta efter sin plats i spotlightsen. *Feel* är lite av en besvikelse.

Feel hamnar i något slags limbouniversum där alla ovannämnda samarbetspartners musik får samsas. Slutresultatet blir indiepop för P4-generationen, eller modern jazz/folk för stuprörsjeansanhängarna.

Det bästa av två världar, men för vem? Han må jämföras med erkända artister som Andrew Bird, Josh Rouse och Dean Wareham, men med facit i hand och *Feel* i örönen hör man bara en bättre sida av James Blunt. Lite olyckligt är det med tanke på all potential som finns i Harris fingrar.

DANIEL MAGNUSSON

HINDENBURG

Sound of a birth

MISTY MEADOW RECORDS

Min Zozo-tatuering tunnas ut när Östersundsbandet Hindenburg spelar sin tragiska rock. Bandet som vunnit SM i tribute. Alltså när ett band låter så likt sitt favoritband som möjligt.

Klart är att det inte är ett studentikost upptåg utan på fullaste allvar. Bandet blev korade på förra årets Sweden Rock Festival. Ja, det är sant. John Bonham vrider sig i graven av skratt.

Tycker det känns obehagligt och fantastiskt. Likheterna med Zepp slutar gudskelov vid att de också visst är fyra personer i bandet. Ett smaklöst skämt.

PER LUNDBERG GB

VANESSA HUDGENS

Identified

HOLLYWOOD/EMI

Egentligen så är jag ju ganska så allergisk när det kommer till allt som har med diverse Idol- och talangprogram att göra, men ibland så dyker det trots allt upp ett och annat guldkorn så jag bestämmer mig för att lyssna igenom *Identified* och att försöka bortse från mina förutfattade meningar.

I Sverige är Vanessa Hudgens antagligen mest känd som en av stjärnorna från *High school musical*, och för att några gamla nakenbilder av henne "råkade" läcka ut på internet. På sin andra soloalbum *Identified* fortsätter hon hur som helst att utforska de territorier som tidigare exploaterats av kollegor som Britney Spears, Kylie Minogue

och Avril Lavigne. Det tar inte så lång tid att konstatera att den här skivan framför allt är riktad mot den målgrupp som uppskattar *High school musical*-filmerna, och trots ett flertal lyssningar så lyckas jag inte ta den till mig. Låtmaterialiet håller över lag helt enkelt inte tillräckligt hög klass och även om rösten absolut inte är sämre än Britneys så sticker den heller inte ut på minsta sätt. Här finns förvisso guldkorn som den Madonnainfluerade titellåten som får mig att sukta efter dansgolvet, men i övrigt känns det här mest som ett försök mjölka ur ännu lite mer pengar ur fansen.

THOMAS RÖDIN

JEM

Down to earth

DRAMATICO/BONNIERAMIGO

För några år sen så var det nästan omöjligt att se en amerikansk TV-serie eller TV-reklam utan att mötas av Jim Griffiths stämma. Hennes debutalbum *Finally* woken togs emot med öppna armar världen över och hon spåddes en lysande framtid. Nu är det dags att följa upp succén, men tyvärr tvingas jag konstatera att det här inte är särskilt mycket att hetsa upp sig över. Förutom ett par undantag så känns det här i det stora hela som en ganska oinspirerad platta. Både röstmässigt och genremässigt så påminner Jem en hel del om Dido, och liksom den senare så gör hon sig bäst i små doser eftersom det annars lätt tenderar att bli för mycket av samma sak. Att hon dessutom låter hopplöst uttråkad när hon sjunger gör knappast det hela bättre. Genremässigt så är det annars mer av samma vara som på debuten, men utan särskilt klistriga eller minnesvärda refränger. Dock har Jem säkert alla chanser att få med sina låtar i såväl Cityakuten som Grey's anatomy och House. TV-muzak för dig som tycker Duffy är alldeles för utmanande.

THOMAS RÖDIN

DIANA JONES

Better times will come

PROPER

Det hjälper inte att Diana Jones kan skriva bra låtar. Och det spelar ingen roll att Nancy Griffith och Mary Gauthier gästsjunger. Inte när man som jag har så svårt för Diana Jones röst. Står bara inte ut med den. Men musiken är det absolut inget fel på, americana av hög klass.

ROBERT LAGERSTRÖM

KIM

Kim

MERIDOLA/NSM

Debutsingeln har toppat Sverigelistorna och nu släpper han sitt första album. Med mjuka ballader och svängiga popdängor vinner han alla flickors hjärtan. Tyvärr har vi hört det förut. Precis som alla Idol-killar så är han duktig men det som får oss att fastna är hans pojkkaktiga charm. Musiken är dock något rockigare än tidigare förlagor och hans röst kan jämföras med Bon Jovis senare material. Annars är Kim Fransson ingen nyhet utan bara en i mängden av talangfulla popsångare.

LOUISE OLSSON

KRISS NORRIS PROJEKT

Icons of the illogical

MAGNA CHARTA

GG

Före detta huvudgitarrist i Darkest Hour tar hjälp av några kompisar för att få till en soloplatå. Randy Blythe, som vanligtvis sjunger i Lamb Of God, är en av dem som nyttjas. Tyvärr bara i två låtar, Ghostly shell removal och Remaining foolish, resterande spår på skivan är instrumentala. Synd. Visst funkar det i perioder men allt för ofta blir saknande efter sång påtaglig och låtarnas likartade skiftningar i tempo håller inte riktigt för ett helt album.

ROGER BENGTSOON

LAFAYETTE AFRO ROCK BAND

Darkest light/The best of the Lafayette Afro Rock Band

STRUT

GGG

Lafayette Afro Rock Band var på sin tid, mitten av 70-talet, ett hårt arbetande och flitigt anlitat funkband i Paris. Sättningen bestod av emigrerade amerikanska musiker som tröttnat på konkurrensen på USA:s funkscen och sökte nya vägar i Europa. De släppte två album under men fick aldrig något nämnvärt genombrott hos den breda allmänheten. Trots detta är bandet idag ett av de mest samplade inom hiphop och r'n'b med sekundlänga stölder av såväl Jay-Z, Wu-Tang Clan och Nas.

På *Darkest light* har Strut samlat det bästa från bandets båda album samt en handfull spår från bandets förlaga Ice och deras japanska pseudonymer Crisp & Co och Captain Dax. Lafayettes funk är av traditionellt snitt med högt tempo, fantastiska blåsararrangemang och individuella prestationer som var den tidens självklarhet i genren. Samtidigt är det en smula okänsligt och odynamiskt. Det hastar vidare i ett onödigt högt tempo och med smärtsamt jämn intensitet och lämnar väldigt lite tid till eftertanke.

I första hand är detta förstas musik som ska dansas till och som sådan funkar den lika bra idag som för drygt 30 år sedan, men det är trots allt i de allt för få lugna stunderna som Lafayette Afro Rock Band kommer till sin rätt.

BJÖRN OWEN JOHANSSON

LEATHERMOUTH

XO

EPITAPH/BONNIERAMIGO

GGG

Leathermouth är en dramatisk vändning för Frank Iero om man jämför med dennes gitarspelande i emobandet My Chemical Romance. Här står han för halsrivande skriksång.

Trots skivtiteln är XO det mest förbannade albumet jag hört på länge. Ordningmakten, korruperade politiker, ja, egentligen samhället i stort, får kängor. Låtarna är korta, nästan galet aggressiva urladdningar och förmedlar stark desperation. *This song is about being attacked by monsters* har ett nästan hittigt sväng och får mig att tänka på ett ursinnigt At The Drive-in. "Life is a fight" skriks i *Sunsets are for muggings* med en sådan övertygelse att man tror honom. Uttalandet skulle kunna vara Leathermouths slogan.

XO vinner på sin energi trots att allting under skivans knappa halvtimme inte smäller lika högt. Ett förslag bara, en lättitel som *I am going to kill the president of the United States of America* känns inte särskilt klockren efter

det amerikanska presidentvalet för några månader sedan, trots att den tydligt syftar på George W Bush.

BJÖRN SCHAGERSTRÖM

LETZTE INSTANZ

Schuldig

G

THE SORROW

Origin of the storm

DRAKKAR

GGG

Smyggoth på tyska står för årets första bot-tennapp. Precis allt med *Schuldig* kan jag vara utan och jag är det mer än gärna. Vill ni veta mer? Nej, jag skulle inte tro det.

Göteborg och västra Österrike ligger närmre varandra än man kan tro. The Sorrow nosar allt mer på "the Gothenburg sound" och vill man ha (ännu) en variant på In Flames är de ett hyggligt försök. *Raising the devil* rockar mest.

ROGER BENGTSOON

LILAK

Birds, water and days

THE HOUR IS LATE/DOTSHOP.SE

GGG

Andreas Eklöf och Cecilia Liljelands musik låter stundtals så vacker att ögonen tåras. Luf-tigt, akustiskt och drömskt. Som valfri platta från 4AD under 80-talet. Det som om möjligt drar ned omdömet är just att det blir ganska enahanda. Cecilia Liljeland har inte röst som håller en hel platta och samma gäller Andreas Eklöfs låtar. Hade detta varit en EP hade det doftat mästerverk. Nu luktar det "bara" som-mar vilket inte är dumt det heller.

PER LUNDBERG BG

DANIEL LINDSTRÖM

D-day

LALUFF/PLAYGROUND

GG

Precis som för så många andra Idol-vinnare så visade sig succén med debutinsigneln svår att följa upp och andra nybakade stjärnor har förpassat Daniel Lindström bort från det starkast skinnande rampljuset. För mig var han dock något av en favorit under hela den första säsongen av programserien och med sin naturliga röst och sina sköna soulinfluenser så kändes det som om den sjungande brevbära-ren från Umeå hade potential att bli en riktig artist och inte bara en produkt.

Men tyvärr så har han inte riktigt haft turen att få några riktigt bra låtar att jobba med och även om *D-day* är ett stort steg på vägen mot att hitta en egen identitet och ett personligt uttrycksätt, så känns det här tyvärr mer som lättviktig Craig David-pop än genuin soul à la Stevie Wonder. Nämnas bör dock snygga balladen *It's not right* som skrivits tillsammans med Stephen Simmonds, en låt som har all den passion och känsla som en del av det övriga materialet saknar. När Mick Hucknall gubbat till sig och inte längre orkar skriva samma smittande refränger så såg jag för ett ögonblick Daniel Lindström som den som kanske skulle kunna ta över stafettpin-nen och föra den slicka brittiska soulen vidare in i nästa årtionde. Kanske kommer det en dag också bli så, men det är en lång väg kvar.

THOMAS RÖDIN

LITTLE GREEN

Crossing lanes

ROOTSY

GGG

Avsikten med musik kan vara så olika. På omslaget till sin debutskiva sitter Little Green uppkrupna i vardagsrummets soffa, långt ifrån glamour och upplysta scener. Det kan tyckas tråkigt, men jag tror att det är så de vill ha det. Toner från vardagen ska lugnt och trivsamt spridas in i lyssnarens eget rum och där ska man känna igen sig – mötas på samma våglängd. Musiken låter en stanna precis där man är, mitt i livet hos Little Green som även har en förankring i det förgångna och en känsla av att samtidigt vara på väg någonstans. Speciellt *Give me a reason* får mig att behagligt tänka på den gamle countryrle-geanden Hank Williams, vars sångers mänskliga teman alltid är lika aktuella. Avslutningen *The Crop is ripe*, där bluegrass accelererar i någon form av 100m-lopp, hade jag däremot kunnat undvara.

Little Green har deltagit i Country-SM flera gånger, vilket faktiskt gör mig lite besviken. Jag vill behålla illusionen om bandet som bara existerar här och nu med rötternas eko på fikabesök. Det här är en fin och alldeles lagom melankolisk folk/america/bluegrass-skiva från det blågula mellanmjölkens land, men något lite mer oväntat hade jag önskat mig, hur mysigt man än har det med multi-instrumentala spelmännen Little Green i soffan.

MATHILDA DAHLGREN

LUCKSMITHS

First frost

FORTUNA POP/BORDER

GGG

Tali White med sin kombination av trumspel och lätt vibratosång har tillsammans med de andra medlemmarna i australiensiska Lucksmiths hållit sig aktiva i över 15 år. First frost är inspelad på ön Tasmanien söder om deras hemkontinent. Det är en sympatisk samling poplåtar, som vanligt när bandet levererar. Namnet på den gamla fina Lucksmiths-låten *Music to hold hands to* är en bra definition på deras musik. Det är vackert på ett klassiskt indiepopvis men inte så spännande. Vissa låtar utmärker sig, som jangliga *Good light*, skivans ösigaste spår *Never and always* och ovanligt distade och fint melodiosa *Up with the sun* men mycket tassar tyvärr förbi relativt obemärkt.

BJÖRN SCHAGERSTRÖM

MANTIC RITUAL

Executioner

NUCLEAR BLAST/WARNER

GGG

De unga amerikanerna i nya thrash-skvadren Mantic Ritual lyckas här med det omöj-liga. Att färdas drygt 25 år tillbaka i tiden utan att mellanlanda. Deras färskas debutalbum låter precis som det kunde ha varit samtida med Metallicas debut *Kill 'em all* från 1983. Jämte band som Exodus, Slayer, Testament och Anthrax.

En uppmuntrande grej är att när man kollar på deras Myspace-sida så listar de som influenser, utöver tidigare band, även punk-band som Ramones och Sham 69. Respekt.

Ett kul inslag med albumet är även att de kör en ruskigt bra och skitig version av Scorpions slagdänga *Blackout* från 1982. Det påminner oss om att dessa tyskar faktiskt var

ett av världens bästa hårdrockband under den tiden. Innan vi raskt glömde det när de började vissla i svenneballaden *Winds of change* (det däremot vill man glömma). Allt med detta band, från den stilrena logotypen till den piskande musiken är så old school så man tappar alla tidsbegrepp. Bra grejor.

CARL THUNMAN

MARSHALL LAW

Razorhead

DR2/SOUND POLLUTION

GGGG

Ett av Englands mest underskattade band har Marshall Law kallats. Av vem då undrar ni kanske? Jo, självaste KK Downing, gitarristen i legendariska Judas Priest. Detta förvävar inte mig. Varken hans påstående eller att det kommer från honom. Razorhead presenterar den mest kompetenta, tajta, välspelade, mest catchy och medryckande heavy metal du kan tänka dig. Och att Judas Priest står för en del av Marshall Laws influenser råder det inga som helst tveksamheter om. Med tanke på att detta är gruppens sjunde album, och de är inte större och kändare än vad de är, så får mr Downings uttalande än mer berättigande under tiden jag lyssnar.

Det har tagit tre år att skriva materialet till och spela in detta album och slutresultatet är verkligen häpnadsväckande bra. Världsklass. En så klar fyra det kan bli, på gränsen till en femma i betyg. Alla fans av bra hårdrock och heavy metal i allmänhet och Judas Priest i synnerhet, spring till din närmaste skivbutik!

CARL THUNMAN

MICADELIA

Free ride

PLAYGROUND

GGGG

Mika Sundqvists debutplatta är en samling personliga tolkningar av hennes favoritlät-skrivare som hon delvis skaffat sig genom sin pappas skivsamling. Med sin behagligt sträva och sensuella röst och med det norr-ländska lugnet levererar det blott 19-åriga Skellefteå-fenomenet Micadelia tidvis riktigt sköna versioner på låtar av bland annat Nick Drake, Neil Young, Beatles och Led Zeppelin. Nirvanas Polly har ett skönt driv och Kleerups *With every heartbeat* gör sig förvånansvärt bra med slide guitar. Och tolkning av Beatles *Long long long* är riktigt vackert. Det lågmälda och countryinfluerade genomsyrar hela plattan även om hon också bjuder på en del mer riviga arrangemang som i Led Zeppelins *Bron-Y-Aur stomp*. Plattans enda egenkom-ponerade låt *Sadness* är tillräckligt bra för att få mig nyfiken på hur en platta med enbart Micadelia-kompositioner skulle låta.

MIKAEL MALMBORG

MOLOTOV JIVE

Songs for the fallen apart

BONNIERAMIGO

GG

De unga männen som alltid spelar på alla festivaler och gör vilken Razorlightunge som helst helt loco släpper nytt. Och det är rart, helt okej ur tonårssynvinkel men känns... förutsägbart. De har turnerat, (« tusentals mil motorväg skulle göra oss från pojkar till män » säger de själva), hängt i autobahn och spelat in jätteanalog. Levde säkert på cigg och smuggelvodka och hade bara alldeles för små skinnjackor att värma sig med under de kalla Berlinnätterna. Men de lärde sig. Allt om kvinnor, allt om rock and roll, allt kärlek

och vänskap. Allt om livet. Har vi hört det förr? Eh, ja. Gillar jag ändå skivan lite ändå? Eh, ja. För det är rätt melodiskt, rätt ambitöst och spelar lite på ens teenriotsympatier. Men där tar också min lovsång slut, för det känns inte tufft, rätt eller hälften så insiktsfullt som Songs för the fallen apart verkar sträcka sig efter, tyvärr.

NINA EINARSSON

VAN MORRISON

Astral weeks – Live at the Hollywood Bowl
LISTEN TO THE LION/EMI

GGGG

Astral weeks är från den allra tidigaste tidigaste tiden i Van Morrisons solokarriär efter Them, och är en av hans allra bästa plattor, kanske, kanske, den allra bästa. I alla fall kommer jag på mig att komma tillbaka till den kärleksfull och långtande gång efter gång.

För första gången framför Mannen hela albumet live här på Hollywood Bowl; det skedde ifjol, 2008, och det innebär ju också att vi får hela karriären i ett, typ: den eldige, ivrige, passionerade Van Morrison från 60-talet möter den mumlande gurun som han kommit att bli, i fraseringar, i melodiernas framförande, i hela uppenbarelsen.

Jag minns den tid då Van Morrison bara var sur på sina framträdanden, när han i bästa fall sa någonting alls mellan låtarna. Okej, han gör det inte här heller, men det märks att det är en nästan uppsluppen stämning på scen, ibland till förtret för medmusiker, ibland eggande och triggande mellan alla. De filosofiska partierna passar den äldre Van Morrison som hand i handske, medan, tyvärr, en av mina favoritlåtar *The way young lovers do* tappar nästan allt av den intensitet och det driv originalet har, trots att den nedmixade basen verkar lika vital och extatisk som då.

På något sätt blir det som att lyssna på samma album med nya öron, eller att få en märklig deja vu-upplevelse, men det går inte att komma ifrån att det är ett fantastiskt album som framförs.

MAGNUS SJÖBERG

MOTIONFIELD

Optical flow
SUPERSTEREO

GGG

Jag har svårt för att hitta riktigt bra tillfällen att lyssna på ambient. Den svävande, förföriska och lugnande musiken som Petter Friberg i Motionfield gör funkar inte i min överbelamrade lilla etta. Jag behöver ett spa, en lounge eller en takterass för att kunna göra skivan rättvisa. Mitt bästa forum hittills har vart kollektivtrafik eftersom Optical flow har förmågan att skapa en bubbla kring lyssnaren där verkligheten blir lite mer avslappnad och drömsk.

Skivan väver ett hängmatta av elektroniska rytmer, susande naturljud och långsamma melodier. Det är svårt att värja sig från att vaggas in i Motionsfields trygga hypnos. Även om skivan är välproducerad och snygg får jag myror i benen. Men så har jag ingen takterass heller.

MARIA PETERSSON

OBSCURA

Cosmogenesis
RELAPSE/BORDER

GG

Jag är ledsen, men jag kan inte till fullo uppskatta detta hur mycket jag än försöker. Det spelar ingen roll att det musikaliskt sett

är så skickligt virtuost spelat och framfört, att om det var det enda jag skulle recensera, så hade Obscura fått fem G. Men denna slags oheliga hybrid av fusion-jazz-death-grind blir bara jobb.

Tänk er själva att folk från Mahavishnu Orchestra och Yes bildade ett band med dödsmetallarna i Nile och Obituary. Så tar de in Steve Vai och Mike Oldfield på gitarr och Tony Levin på bas. Och produceras av Devin Townsend. Obscura är inte allt detta. Men det låter precis som om det vore så. Och ni hör ju själva att det inte låter som att det skulle vara en vidare bra idé. Inte i min värld i alla fall.

Sorry. Progressivitet och perfektionism blir mig övermäktig i detta kaos av precision (vilken kontradiktion!) och matematisk fusion-prog-metal. Jag är inte riktigt redo för detta. Jag erkänner...

CARL THUNMAN

AL ROSE

My first posthumous release
WHEEL SEA MUSIC

GGGG

Alla självkomponerade musiker är ju så kallade singer/songwriters i någon mening. De flesta har någon gång börjat klinka gitarr på kammaren. Men vad är det som får vissa att gå längre än andra? Oftast är det personligheterna som sätter sina märken i låtarna. Övning javisst, men utan en unik personlighet blir musiken inte levande.

Al Rose startade en gång med flöjt, vilket man har svårt att tro när han idag uppvisar ett mustigare sound. Han har ett stort engagemang i rösten, artikulerar varje ord väl och flöjten har han lagt på hyllan för länge sedan. Det verkar viktigt för honom att förmedla, förmedla en text, en känsla, en tanke, ibland rentav för viktigt. Stundtals är han kanske lik merparten av de flesta andra musiker av samma sort, men då och då hugger han till lite extra, som i bluesiga *Luck and circumstance blues* och lätt reggae-inspirerade *All the trains are gone* och då är han något utöver det vanliga. Dessa två låtar har en sådan kraft att de förhöjer skivans helhetsintryck flera steg.

MATHILDA DAHLGREN

RUMPELSKIN GRINDER

Living for death, destroying the rest
RELAPSE

GG

Vet inte om jag tycker titeln är fyndig eller direkt dum, men jag vet att den här skivan har övertygat mig om en sak: ibland måste man titta framåt. Det räcker inte att vara duktiga på sina instrument och kunna sin skivsamling utantill. Blandar man det bästa från det man lyssnar på utan egen personlighet blir det bara platt. Den här skivan är väldigt platt. Trash, döds och speed från 80-talet, blandat i en cementblandare. Trist och fantasilöst.

MATHIAS SKEPPSTEDT

SEKTEN

Mäktiga vingar
ILK

GGG

Svensk-danska sextetten Sekten är tillbaka med uppföljaren till Annars är det tyst, debuten som omfattades av alla de som gillar lekfullt jazzig pop, och som i Danmark vann pris för årets bästa vokaljazz. Mäktiga vingar fortsätter i samma spår, och Sektens musik rör sig fortfarande reptillikt smidigt mellan intim jazz och experimentell pop – oftast leklystet slingrandes, men stundom liksom undvikande

och väl kallblodigt. Att lyssna på albumet påminner sålunda lite om att dra fingrarna genom sval cigaretttrök och se hur slingorna dansar runt fingrarna. Det är virvlande, skört och fint, men personligen har jag nog rökt lite för mycket i mina dagar för att inte tröttna ganska så fort.

FREDRIK FRANZÉN

SEPTEMBER

Gold
CATCHY TUNES/BONNIE

GGG

Lite i skymundan så har September, alias Petra Marklund, etablerat sig som en av våra internationellt sett bäst säljande artister och i tider som dessa när det svenska popunderet ebbat ut lite så är det konstigt att hon inte fått mer uppskattning på hemmaplan. Kanske är det helt enkelt så att den här typen av trällvänlig 80-talsinfluerad disco inte är tillräckligt kreddig för att uppmärksammas av landets seriösa tyckare?

Självt är jag dock varken för fin i kanten eller för seriös för att här öppet erkänna att jag faller pladask för de här insmickrande syntlingorna och klistriga refrängerna. Måhända att studioalbumen inte hållit hela vägen fram, men på samlingskivor som denna där endast guldkorn och hitsen gets plats så är det omöjligt att inte imponeras. Här finns för att nämna några, massiva radio- och klubbhits som *Cry for you*, *Can't get over* och *Sacrifice*. En stor del av åran bör även tillskrivas låtskrivartion von der Burg/Bhagavan/von der Burg, som står bakom samtliga låtar.

September kommer troligtvis aldrig bli hyllad som någon banbrytande och "viktig" artist, men jag tror knappast att hon bryr sig. Det är trots allt till musik som den här som folk gillar, förfestar och glider över dansgolven därute i mellanmjölkens land. Och det om nåt är väl ett erkännande och en kärleksförklaring som verkligen betyder något.

THOMAS RÖDIN

SEPULTURA

A-Lex
BORDER

G

Roots är fortfarande en av mina absoluta favoritkivor, men tyvärr har Sepultura inte gjort mycket som är värt att lyssna på sen dess. Visst, det finns riff, stycken och en del refränger som sticker ut, men det största problemet är Derrick Green som tog över när Max la av. Han har helt enkelt inte den personlighet som Sepultura behöver.

A-Lex är en konceptplatta baserad på filmen *A clockwork orange* och den är väl så där. Det fins inte direkt några låtar som sticker ut, och personligen tycker jag hela konceptet känns lite väl krystat. Låtarna är lite väl korta och hinner inte riktigt mogna och bli nåt. Nej, jag tror det är dags att grabbarna börjar fundera på att gräva ner stridsyxan med Max och Igor och återförenas, för så här kan de inte hålla på länge till.

MATHIAS SKEPPSTEDT

SHE SAID DESTROY

This city speaks in tongues
TABU/BONNIERAMIGO

GGG

Experimentell extrem-metal, skulle man kunna benämna musiken som She Said Destroy presenterar på sitt nya album. Norska skivbolaget Tabu namedroppar i den medföl-

jande biografin band som Neurosis, Converge, Mastodon, Dillinger Escape Plan med flera som snarlikt musik. Det kan ha sitt berättigande. Jag kommer dock mest att tänka på Meshuggah när jag skummar igenom *This city speaks in tongues*. Det är tekniskt utvecklat och det är hårt och tungt, men brutal sång. Ett koncept som gjorde Meshuggah till ett unikt band för över 15 år sedan. She Said Destroy är inte på något sätt unika eller nyskapande. Men det är rätt så schysst ändå.

CARL THUNMAN

SIRENIA

The 13th floor
NUCLEAR BLAST/WARNER

GGG

Norska Sirenia med Morten Veland (ex-Tristania) i spetsen imponerade med 2007 års *Nine destinies and a downfall*. Sen dess har en ny gitarrist tillkommit och den kvinnliga sångerskan plats har nu spanska Ailyn fått.

Det är en bra platta, inget snack om den saken. Alla inblandade kan sina saker. Men mer än på föregångaren tänker jag på Nightwish flera gånger under lyssningen och det är inte ett positivt omdöme i min bok. Klart bättre när de drar mer åt goth än åt det symfoniska hållet.

ROGER BENGTSSON

GUSTAF SPETZ

Good night Mr Spetz
IMPERIAL/PLAYGROUND

GG

Eskuju Divines frontman Gustaf Spetz har på solodebuten *Good night Mr Spetz* valt att gå en bred, upptrampad och bombastisk väg som är väl upplyst. Jag är inte säker på att det är ett helt lyckat vägal. Allt smälter samman till en mjälig enhet, för all del inte oäven, men den lider av Coldplay-syndromet. På rak arm kan jag inte påminna mig hur en enda Coldplay-låt går, och det är en evig fråga huruvida allt är refränger eller om de saknas helt. När *Good night Mr Spetz* tystnat känner jag mig lika osäker på hur det faktiskt låter som innan jag började, och jag önskar att han vågat göra avstickare in på mer utforskade stigar.

EMMA RASTBÄCK

SQUARE

SQR ML 019
ÜBERSEE RECORDS

GG

Square är en udda fågel på den svenska scenen. Helt okända för de flesta, trots en handfull internationella framgångar. Samtidigt tycks de göra allt som står i deras makt för att förbli udda och obegripliga. Det märks inte minst på bandets tredje album med den outtalbara titeln *SQR ML 019*.

Musiken beskrivs som "snabb, lustfylld boogie garage ska" och det kanske stämmer. Bortsett ifrån att det inte är särskilt lustfyllt. Kopplingar kan göras till såväl tredje vägen-ska, The Hives-attityd och till det oväsen som kan uppstå när bestick i stort antal skrapas mot en griffeltavla. Dessutom finns här fantasiska blåsarrangemang och en genomgående bra produktion.

Är det bra då? Det är omöjligt att säga. Snarare obegripligt, fartfyllt och festligt. Roligt kanske, men inte bra och knappast någon succé.

BJÖRN OWEN JOHANSSON

ROSIE STAF

The little orchestra
SEED SONGS

GGG

De blygsamma tonerna från dragspelet som öppnar skivan påminner om Yann Tiersen som gjorde soundtracket till filmen *Amélie* från Montmartre och tillhör Rosie Stafs influenser.

Cello, fiol, klarinett, dragspel, piano, klockspel... Rosie tar hjälp av sju musiker för att kunna få med alla instrument hon vill. *The little orchestra* är enligt Rosie perfekt, då den är stor nog att ge utrymme för variation men samtidigt tillräckligt liten för att uppnå en känsla av intimitet.

Det hörs att Rosie Staf är klassiskt skolad. Instrumentala partier och solon är vardagsmat på skivan. Lugnt, harmoniskt och välproducerat. Rosie Staf får gärna bli det sista jag lyssnar på innan jag sluter mina ögon om kvällarna.

CAMILLA KÄCK

STAJNAS LOBOS

Brain waves searching heart beats
LUPA RECORDINGS

GG

"Med smocka efter smocka av tuggummiklad-dig refrängpunk som torde få vem som helst med de musikaliska smaklökarna hyfsat kalibrerade att salivera gillande" skriver Lupa Recordings om sina "eviga underbarn" i Stajnas Lobos. Och jag mär rätt illa av formuleringar av den kalibern. Milt uttryckt.

Skivan leverar en del kladdiga smockor ja, men de känns mer som när mangopuré-kletiga barn sträcker sig efter en, trycker sina tjocka smutsiga händer mot din vita t-shirt, skriker och välter mjölkglas. Och du ler för syns skull men tänker att skrikiga kladdungar kan du vara utan och längtar hem till kaffe och vuxna, civiliserade människor. Precis så är det. Och Lupa Recordings kan snacka om teen riot och "adhd-poppig nihilism" allt de förmår men så är det.

NINA EINARSSON

SUBURBAN KIDS WITH BIBLICAL NAMES

#4
LABRADOR/BORDER

GG

När Suburban Kids with Biblical Names nu återvänder till den svenska popscenen räddar de inte bara en turnésommar, de gör det dessutom delvis på svenska och med fler influenser än tidigare. Det bjuds på Jens Lekman möter Pet Shop Boys i Studenter på flak, och samplade röster, flöjtar, trumpet, sydeuropeiska beats och annan alldeles för medveten galenskap som känns sådär uppenbart påtänkt och onödigt genomtänkt.

Produktionen är visserligen vassare, bättre och ger intrycket av att ha förflyttats från sängkammaren och in i en riktig studio, men borta är även charmen och det retfullt lekfulla som tidigare EP-utgivningar stod för.

Men det var antagligen bara en tidsfråga. På något vis kändes det redan från början, och precis som i fallet med band som I'm From Barcelona, att ljudbilden var ytterst limiterad för kidsen från förorten. Detta är synnerligen ett försök att frigöra sig, eller påkalla förnyelse, men härligt vemodiga *Marry me* räddar dessvärre inte denna EP-comeback

från att få fem nödvändiga spår att kännas alldeles onödiga.

ANDREAS HÄGGSTRÖM

TADEO

Contacto
N28/DOTSHOP:SE

GGGG

Det här är måhända första gången du hör talas om Madrid-sonen Miguel Sars alter ego Tadeo, men om du har ett större än genomsnittligt intresse för släpad, supersträng techno, då vägar jag nog nästan lova att det inte är den sista. Tadeo namn har ju redan prytt ett antal minutöst välpolerade tolvor de senaste åren – tolvor som bland annat dansgolvssoraklen Luciano och Richie Hawtin smort sina församlingars spetsade öron och sprittande fötter med – men nu är alltså fullängdsdebuten *Contacto* här, och det är ett album som inte någon vems hjärta slår i fyrtakt får missa.

Contactos storhet ligger kort uttryckt i Tadeos förmåga att förena motsatser. Albumet framstår först som relativt simpelt, men visar sig så småningom rymma ett oonat djup. Samtliga av albumets tio spår gungar i enkla, liksom självklara basgångar, men lyssnar man mer ingående, inser man snart att strukturen är allt annat än självklar, och följaktligen fungerar musiken precis lika bra när den viskas fram ur hörlurarna som när högtalarna hamrar in den i bröstkorgen. Det som imponerar mest är dock hur Tadeo med så små rörelser lyckas göra ett så stort album, hur han med Jeff Mills och Plastikmans reduktionistiska tekniker konstruerar musik av kosmiska proportioner – musik som fint illustrerar hur det skulle kunna låta om mexaren Murcof bestämde sig för att göra smattrande dunka-dunka.

Att Tadeo inspirerats av just sitt intresse för kosmologi är alltså inte överraskande. På *Contacto* har han utifrån provocerande enkla principer skapat något stort och obegripligt, något oändligt och ihåligt, i vilket själen återfinns i tomrummet mellan de sällsynta, döda tingen. Och han har sålunda lagt 2009 års techno-ribba jäkligt högt.

FREDRIK FRANZÉN

TAKARA

Invitation to forever
PROGROCKRECORDS

GGG

Melodisk rock är inga fel om det görs bra. Takara, som är en ny bekantskap för mig, har släppt skivor sen början av 90-talet men när de nu kommer tillbaka efter sex års albumuppehåll är det nya mannar i sättningen. Patrik Johansson (trummor) och Björn Englen (bas) som är bekanta från Yngwie Malmsteens band och sångaren Gustavo Monsanto gör samtliga bra ifrån sig. Sångaresset Jeff Scott Soto finns med som bakgrundsångare, men visst hade det varit kul om han hörts lite mer. Det är väl egentligen bara smörballaden *This photograph* som inte faller mig i smaken, annars är det prima AOR åt det håll Van Halen i sin mest kommersiella era sysslade med.

ROGER BENGTSOON

TAM TAPIR

Nordpol
VESPER/SSSCHUITT

GGG

Det är synd att texterna fastnar någonstans bakom Niklas Rasmussens nasala röst för orden komponerar varandra väldigt bra.

Texterna är väldigt speciella. Okomplicerad tragikomisk vardagslyrik. Det är som små kloka ord eller uppmaningar. Även musiken är enkel. Tam Tapir säger själva att de spelar på toppen av sin förmåga och att de inte är några musikaliska underbarn. För mig är Tam Tapirs recept en deciliter Bob Hund blandat med två matskedar Vapnet. Men energilöst.

Min personliga favorit på skivan är *Glöm ditt huvud* som handlar om någon som precis vågat sätta ord på sina känslor. Och på *Var det så här det var tänkt?* kommer en kvinnoöst in, vilken bara låter som en kvinnlig variant av Niklas Rasmussens stämma.

Det är lite som att köpa en fulsnygg tröja. Jag tycker egentligen inte om det, men jag köper det ändå.

CAMILLA KÄCK

TANKARD

Thirst
AFM

GG

Då. Högstadium och ett ständigt tjat från alla håll om oslagbara fyllor och helglånga minnesluckor som definitivt varit fantastiska. Tyska Tankard körde sin thrashiga alcoholic metal på flaggskeppet *Noise and Meaning of life* från 1990 var bland det bästa man kunde lyssna på.

Nu. Långt ifrån skolåldern och de fulla kidsen är mest irriterande så snart man gör stan en helgkväll. Tankard håller fortfarande på men storhetstiden på *Noise* är ett minne blott. Nu är det tråkiga AFM som ansvarar för att hålla buskisyriken om ryggen.

ROGER BENGTSOON

TELEPATHE

Dance mother
V2/BONNIERAMIGO

G

Hipsters, beware. Det kanske mest anmärkningsvärda med Telepathe är att de först turnerade med Diplo, !!!, The Kills och No Age, och sedan lyckades knyta till sig TV On The Radios gitarrist David Sitek som producent. Efter att Sitek polerat indiepokaler som Yeah Yeah Yeahs, Liars och brittiska Foals kunde man givetvis inte låta bli att klä upp sig i diverse förväntningar.

Och absolut, det börjar lovande för Busy Ganges och Melissa Livaudais, som båda sjunger på sin andra skiva, och den lagom gotiska, nästan domedagsinspirerade, ljudmattan känns alltså bekvämt bland slagverk, experimentella snaror och klassiska hiphop-beats som mer än gärna slår över till crunk. Kanske ett *Crystal Castles* på nedåttjäck, tänker jag inledningsvis, men ändrar mig ganska så snart. För det här är betydligt mer avtändande än så. "Som om Ying Yang möter Cocteau Twins", beskriver bandet sig själva. Men frågan är om det mötet någonsin kommer – eller borde – äga rum, eller om den här skivan ens existerar. För jag har dessvärre redan glömt vad som precis hände.

ANDREAS HÄGGSTRÖM

THESE ARE POWERS

All aboard future
SADDLE CREEK/BORDER

GGG

Det var på tiden att Chicks On Speed klev ut ur sin Ixförpackning och flyttade till Brooklyn, och in i något betydligt mer dovt och obekvämt. Även om bandet inte deltar på skivan i egen hög person, så är de i allra högsta grad närvarande när det tillåts, synnerligen under

inledande *Life of birds*. När These Are Powers abstrakta, tunga och nästan lite spökpunkiga industrielectro möter Les Georges Leningrad och Chicks On Speed kan man inte låta bli att konstatera att New York alltmer är en stad som borgmästare Michael Bloomberg bör vara stolt över.

ANDREAS HÄGGSTRÖM

TITTE CARLSSON AND THE LAST BAND STANDING

Just a little hurricane
FAST FUTURE RECORDS

GG

Okej. De låter okej, dessa fem spår av countrybetonad singer/songwriterpop, men mer är det inte. Det låter väldigt snällt och minst lika ointressant. Vidare tillägg är överflödigt.

ANNA GUSTAFSSON

TIVELFRONT

About you
SOUND AND VISION UNIT

GG

Tivelfront ger mig alldeles för höga förväntningar på sig själva när de nämner The Cure och Broder Daniel som influenser. Hur kan summan av två fantastiska band bli en så menlös produkt? Allt jag hör låter bekant, men på ett dåligt sätt. Det här poppiga tamburinavslutet. Det här gitarrsolot. Den här mörka basgången. De här ljusa ooh-ooh-körerna. Bristfällig och släpig sång kan jag verkligen vara utan. Och varför börjar de spela introt till *London calling* mitt i plattan? Texterna skulle kunna vara skrivna av en blek piratkopia av Henrik Berggren.

Jag kan höra att Tivelfront försöker. Och vill. Jättemycket. Och de kan säkert vara jättebra om man är 15 år, dricker förbjuden öl och vill dö på en spelning utan öronproppar. Säkert. Men snurrandes i min CD-spelare är den största behållningen av *About you* det träffande ordet "tonårsängestorkester" i biografien.

ANNA GUSTAFSSON

UNLIGHT

Death consecrates with blood
MASSACRE/SOUND POLLUTION

GGG

Tysk black metal. Med schyssta inslag av både "vanlig metal" såväl som gammal ohederlig thrash och death. I och med detta tredje album så avancerar Unlight från lilla okända Heavy Horses Records till större och välkända bolaget Massacre.

Jag blev klart positivt överraskad av detta, som är både bättre än de genomsnittliga tyska banden i genren, såväl som mycket bättre än mina förväntningar. Unlight hade tydligen en keyboardist med tidigare och i mina öron känns det skönt att detta inte bestått. Denna thrashiga black metal skulle förmodligen ha blivit förorenad och förmildrad med en massa gotiska keyboardmattor. Nu känns den istället enkel och rå på ett bra sätt.

CARL THUNMAN

VAKA

Kappa delta phi
MURKHOUSE/SOUND POLLUTION

GGG

Karl Daniel Lidén var under tre års tid trumslagare i "stenade" Borlänge-kvartetten Dozer. Ett band som fortfarande existerar och verkar

i samma genre som till exempel Unida, Fu Manchu, Kyuss, Slo Burn med flera.

I sitt nya projekt Vaka tar Lidén det hela ännu ett steg längre. Där Dozer blickade tillbaka på Black Sabbath, lånar man numera ett vakande öga (öra?) till progressiv 70-talsrock såsom King Crimson, Yes, Genesis, Gentle Giant och liknande legendarer. Detta blandas uppenbarligen upp med fascination av hårdare, brutalare och senare progressiva pionjärer som Neurosis. Eller varför inte ännu färskare namn som Isis, Khanathe, eller Pelican?

Förutom Daniel Lidén, som har skrivit rubbet av musiken på plattan, och även utöver trummorna också trakterar piano, mellotron och orgel, så hörs tillika diverse manskap i studion från band som Dozer, I Are Droid, Landberk och Morte Macabre.

Ett innovativt och lössläppt album som kräver ett engagerat lyssnande.

CARL THUNMAN

VOTUM

Time must have a stop
INSANITY/BORDER

GGG

Polska Votum får till en behaglig mix av Riverside, Pink Floyd och de progressivare delarna av Opeth. Oj tänker du, är det så bra? Nej, men tendenserna finns där och det räcker faktiskt en ganska bra bit på väg. Ett sammanhängande koncept med texter och artwork ger pluspoäng. Annars är det The pun, som påminner lite om gamla favoriterna i Kohllapse, och den lite lugnare Train som gör sig bäst. Svag även för den hårdare Look at me now där det till och med growlas en stund. En liten slipning på de engelska uttalen är utmaningen framöver.

ROGER BENGTSOON

THE WALKMEN

You & Me
TALITRES/BORDER

GGG

Indiemännen från New York kör en trevlig back to basics-grej på sitt nya album. Det hela känns gubbigt men på det där andaktsfulla, fina och rena sättet, mer än något som luktar ölördränkt skägg och honky tonk-brudar. Det andas Presley, Orbison och Dylan men utan för att för den skull känns drygt och prementöst. Till You & me vill du liksom jag helst sitta med en Guinness i en sunkig bar med 50+are, sjunga med i de darriga refrängerna och tänka på den där piggögda flickan du lämnade när du skulle läsa stadsvetenskap i Lund. Kan tänkas låta sentimentalt, förutsägbart och förlegat – vilket det stundom tyvärr är – men nog fan gör det mig gråtmild och bitterljuvt leende en ensam januarikväll.

NINA EINARSSON

KRISTINA WESTIN

A better life
PBB/CDA

GG

Hon är uppvuxen i Östersund men bor i Stockholm. Har en bra röst och sjunger radiovänlig countrypop. Det hela är kompetent genomfört men samtidigt ganska uddlöst och utslätat. Det finns för många artister som låter ungefär som Kristina Westin.

Men kanske kommer bitarna att falla på plats. Westin spelar gitarr, skriver sina egna låtar och har möjligheter att utvecklas.

ROBERT LAGERSTRÖM

BOB WISEMAN

The legend
BLOCKS RECORDING CLUB

GGG

Om jag säger att Bob Wiseman tidigare var en av medlemmarna i det kanadensiska bandet The Hidden Cameras ringer det nog en klocka hos de flesta. Han har även haft en lätt dold solokarriär sedan 80-talet, denne konstnär som också är filmskapare och producent åt andra artister. Det känns som om han trivs med att testa gränser – mellan ord och musik, mellan bra och dåligt etc. På nya skivan varvas intensiva, gitarrakustiska utspel med ironiska spoken word-moment, där han bland annat driver med rika skivbolagsdirektörer tillsammans med en liten intim, men engagerad publik som viker sig av skrätt – ett liknande upplägg som Derek Meins hade på senaste plattan, men med betydligt mindre dramatik. På plats hade det säkerligen varit en lustfylld afton, men på skiva vill jag helst sälla bort pratpartierna efter första genomlysningen, för när gitarren kommer i gång och rösten tar sig ton är Wiseman en singer/songwriter som heter duga. Han tar plats med samma direktitet och härliga brist på anpassning som Conor Oberst.

MATHILDA DAHLGREN

WIZARD

Thor
MASSACRE/SOUND POLLUTION

GG

Inledningsvis så låter, som de kallas av sitt skivbolag, "Tysklands ledande speed/true metal band" mycket lovande, med kraftfull, imponerande och slagkraftig musik. Man tänker för sig själv att "ja nu jävlar". Men sen öppnar sångaren Sven D'Anna kakhålet... Och där man väntar sig en krutrökig och knivskarp Rob Halford-aktigt stämna, blottar sig istället en misstänkt italiensk kastratsång utan kraft, magstöd och inget jävlar anamma någonstans. Hmm... Där slaknade plötsligt udden på den tuffa låten. Och så fortsätter det dessvärre. Missförstå mig rätt. Denne tyske Sven är inte någon ärkesopa å la Blaze Bailey. Men han uppfyller inte riktigt kraven ett metal-band av Wizards kaliber borde ställa. För musiken är verkligen kanon.

En annan relevant fråga idag är hur länge till tyska metalband ska få vanhedra vår nordiska mytologi med albumutgivningar betitlade *Thor* och med en fet Mjölner på omslagsbilden, innan det blir straffbart. Skaffa en egen mytologi, fåniga germaner.

CARL THUNMAN

JAMES YUILL

Turning down water for air
MOSHI MOSHI/BONNIERAMIGO

GGG

Balladisco? Songtronica? Bleepadour? Enligt James Yuill är hans musik allt annat än folktronisk, men ändå rör vi oss otroligt nära Tunng i synnerhet och mossbeklädda laptops i allmänhet. Tills att sticket i No pins allowed säger något helt annat. Fuktigt distad och puttrig basslinga i bästa Justice-stil skjuter bort allt som tidigare vislade akustiskt. I samma stund visar James Yuill att det faktiskt finns liv efter Tunngs, The Books, Khonnors och Efterklangs fina men ibland lite väl högtravande folktronica. Det är numera tillåtet att rejva loss totalt med några fingrar på den akustiska gitarren och resten på mixerbordets intressanta rattar.

Vi tar det en gång till. Vad har hänt? Jo, Nick Drake och en rumsren Aphex Twin möttes på halva vägen och tog in på motellet James Yuill. Jag lovar. Jag var där, jag såg hur det hände någonstans mitt i *No pins allowed*, men även i *No surprise*. Efter en stund knackade Postal Service på och delade med sig. *She said in jest* sjöng de och drog sedan *Over the hills*. Aphex Twin muttrade till efter detta lilla infall, släppte knirrknorrandet och lät för en stund det akustiska få mer plats. Det skulle han nog, så här i efterhand, inte ha gjort. Avslutningen blev lite väl, ursäktat, bakTunng och ingen av parterna gick ut ur rummet med hedern i behåll. Förutom den som en bra stund efter allt ståhej fortfarande satt kvar, inbitet fastnålad i spår tre och dess fuktiga, distade och puttriga basslinga. Någoting hände där som var värt att fastna i. En oförklarlig händelse som gärna hade fått ta över mer än några få spår. Till nästa gång krävs fler sådana fyrverkerier för att James Yuills motell inte ska falla ihop till ett billigt dussinkryp.

DANIEL MAGNUSSON

ZION I

The TakeOver
GOLD DUST

GGG

Oakland-duon Zion I har gjort experimentell och gränstänjande hiphop sedan millennieskiftet. Med inslag av allt möjligt har de hållit stilen och levererat album, EP:s och mixtape av hög kvalitet och sakta men säkert byggt upp enhängiven publik.

Grunden är, nu precis som tidigare, traditionell hiphop med tyngd och texter om tillvarons väsentligheter snarare än bilar och champagne. Den kombinationen – bra hiphop med influenser från alla tänkbara håll och betydelsefulla texter – har varit Zion I:s signum och styrka.

På *The TakeOver* bjuder de på samma sak fast med något fler, eller sämre, inslag av drum'n'bass, techno och elektroniska ljud. Det drar ner helheten i en spretig och otidlig form som ligger rätt i tiden men knappast kan bli klassisk.

BJÖRN OWEN JOHANSSON

ZOMBINA AND THE SKELETONES

Out of the crypt and into your heart
FIEND FORCE/BORDER

GGG

Zombina och hennes gäng är ett rätt kul band. Sammanfattat så handlar det om någon sorts horror-punk. Men det är influerat lika mycket av shockabilly som Misfits, Doors, 50- och 60-talsrock, diverse hårdrock och punk. Låten Vincent Price är exakt en blandning av Doors, skräckfilm och Alice Cooper. I en låt som *Raised in hell*, låter de däremot mer som ett punkigt Mötley Crüe, och så vidare. Trots dessa vida vyer så håller plattan ändå balansen på en röd tråd av fokuserad produktion.

CARL THUNMAN

LEIF ERIKSSON

Livets band

PRISMA

GGG

Blev lite förvånad redan efter att läst på bokens baksida om innehållet; en bok som faktiskt verkar ta det här med dansbandsmusik ganska seriöst. Trodde nog att det skulle vara mer åt Jan Stolpes underhållande vykortssamling Svenska dansband (2008) eller kanske Jerry Prütz Vägspan (2007) men istället beskriver Leif Eriksson dansbandskulturens framväxt och scenens svårigheter att hävda sig på senare år med en seriös grundton.

Fina bilder, lagom nivå på texterna och ett presentvänligt A4-format ger ett bra födelse-dagstips åt någon ur de äldre generationerna.

ROGER BENGTSOON

PONTUS LUNDKVIST (REDAKTÖR)

Det grymma svärdet nr 3.

LYSTRING

GGGG

Yes, då var det dags igen för en omgång obskyr kultur. Har gått ett tag och smälängt efter ännu ett nytt nummer och det blev en extra trevlig tilldragelse denna gång med ännu intressantare texter än tidigare. Hela tolv sidor ägnas åt det undanskymda industribandet Enhänta Bödlar – bara en sån sak. Vidare kan man ta del av lite stoff om Municipal Waste samt en rolig text betitlad När jag var black metal för att nämna något. Enda egentliga smolken i bägaren är de ack så trista seriestripparna med sitt ack så pubertala snusk. I övrigt är det en kraftig tumme upp för denna bokblaska.

ROGER BENGTSOON

TOM WOLFE

Trippen

NORSTEDTS

GGGG

Läste en recension av Mötley Crüe-biografin The dirt där recensenten skrev att han tidigare trott att bandet var musiker som då och då ägnade sig åt narkotika men att efter läsningen kommit fram till att förhållandena var de motsatta. Åt samma håll verkar det varit med kollektivet The Merry Pranksters med Ken Kesey i spetsen. Det genomgående sökandet efter synkronism är kantat av alla upptänkliga droger där LSD står i spetsen. Tom Wolfes reportage från 1968 är ett intensivt porträtt av en genomgående idé om sinnets utvidgande och med fascination följer läsaren den psykedeliskt färgade bussen med AB Oförkräckta Resor där Kesey plöjde ner alla intäkter från sina båda romaner, ögonblicksbilder från acid-tests och vi får även ta en tur till Mexico dit Kesey flydde efter mistänkt marijuana-smuggling.

Grateful Dead finns med som husband men så mycket mer musik, förutom kortare kopplingar till Beatles, Dylan, Stones, Country Joe & The Fish etc, blir det tyvärr inte. Trodde på förhand att hippierörelsen skulle skildras med mer musikaliska inslag men istället har drogerna stort fokus. Hur som helst en läsvärd klassiker i ny översättning.

ROGER BENGTSOON

DIVERSE ARTISTER

Rock school III

SPV/BORDER

G

Det första som slår mig är att det kan inte vara möjligt att samla så här mycket skit på en och samma samling. Det faktum som sparar mig i skrevet är att det var det visst det.

Alltså, jag vet inte om musikvideon i sig är het eller inte 2009. Men att se en video med det portugisiska bandet Moonspell känns som att förlora i armbrytning mot Carl Bildt, otrevligt med andra ord. I det här fallet så är den som konststart stendöd och kommer så att förbli.

Det verkar som om Gamma Ray, Type O Negative, Riverside, Engel, Kameleont och Iced Earth har hittat Tools gamla manus för hur man gör otäcka men samtidigt medvetna videor. Alla misslyckas kapitalt. Och det känns extra sorgligt att se favoriter som Unleashed, Sepultura och Henry Rollins namn på den DVD:n.

PER LUNDBERG GB

MANOWAR

Magic circle festival 2008 II

MAGIC CIRCLE FILMS/PLAYGROUND

GG

Som man förstår av titeln är detta en upptagning från fjolårets Magic Circle Festival med Manowar i spetsen. Det fanns några andra band som uppträdde – Cassock, Sixth Sense och Holy Hell för att nämna några – men de återges här endast med varsin låt som inte i något fall lämnade något bestående minne.

Mest är det Manowar och deras fans för hela slanten. En hel del låtar och några The making of-dokumentärer av några av deras album som sprängts in bland de nyare konsertklippen på ett inte helt lyckat sätt. En sak som jag gillar är när *The crown and the ring (Lament of the kings)* framförs med fullskalig kör, det är mäktigt och låter gäshudsframkallande bra.

Annars är det som vanligt så mycket Spinal Tap över detta gäng att det inte går att ta på allvar. Tjatet om true metal bla bla bla, den ruttna kvinnosynen som exemplifieras med onödiga bröstexponeringar och texttrader som "Woman be my slave/that's your reason to live" (ur *Pleasure slave*). Sen går det inte heller att komma ifrån det faktum att bland de tuffa heavy metal-låtarna finns en hel del högst tveksamma alster av riktigt pinsam kvalitet.

ROGER BENGTSOON